Cărţi pentru suflet

ARLETTE GENEVE

Salvează-mă

PROLOG

S-a uitat pătrunzător la femeia care stătea în faţa lui. Silueta zveltă se asemuia cu o trestie legănată de briza dimineţii. Era atât de frumoasă că îţi tăia răsuflarea! A cercetat cu privirea bustul mic, dar ferm care se agita sub cochilia de muselină albastră. A privit gâtul lung şi alb, chipul în formă de inimă şi scandalosul păr roşu care o făcea să pară o zeiţă ieşită din înseşi măruntaiele pământului.

Nu te iubesc, înţelege odată! a declarat femeia pe un ton ridicat.

Bărbatul a făcut un pas înainte, cu chipul transfigurat de furie.

Nu-ţi voi îngădui să pleci. N-ai să mă umileşti în felul acesta, a ameninţat-o supărat. Ţi-am suportat prea mult toanele, isteriile...

Femeia a făcut un pas înapoi în vreme ce el înainta.

Mor! Mă sufoc lângă tine! i-a reproşat cu amărăciune. Nu mai pot să trăiesc cu tine. Ba, mai mult, nu vreau.

Dar eu te iubesc din tot sufletul, Claire. Nu poţi să mă părăseşti. Nu voi îngădui! a repetat cu glas răguşit.

Amândoi se înfruntau din priviri. Femeia avea o atitudine mai hotărâtă, bărbatul, o postură provocatoare.

Mă întorc în ţara mea, de unde nu mai trebuia să plec niciodată, l-a înştiinţat ea.

Atunci amintirile l-au biciuit cu o înverşunare surprinzătoare pentru el şi l-au afundat într-un vârtej de simţăminte

contradictorii: disperare amară şi o furie arzătoare pe care nu ar putea s-o stingă nici apa dintr-o cristelniţă.

– Îţi vei părăsi copiii? Pentru că ei vor rămâne acolo unde sunt eu. Claire s-a gândit la cei trei copii ai săi şi a lăsat capul în jos ca să-şi stăpânească plânsul. Gândeşte-te la Liberty, la gemenii William César. Chiar ai să-i laşi de izbeliştе?

– Te au pe tine, nu le mai trebuie altcineva, a răspuns femeia pe un ton sec.

– Nu-i iubeşti, Claire? Nu ţi se rupe inima la gândul să-i părăseşti? I-ai purtat în pântece! Le-ai dat viaţă. Pentru Dumnezeu, nu pot să te înţeleg!

Claire a oftat uşor auzind tonul mânios al soţului său. Îşi dădea seama de rana adâncă pe care i-o făcea prin hotărârea ei care, cu toate acestea, era de neclintit.

– Eşti blestemat, Guillermo, şi nu-ţi pot îngădui să mă osândeşti la chinuri veşnice din pricina depravării tale.

Guillermo a răsuflat brusc şi a privit-o cu o durere atât de mare, încât a strâns pumnii, încercând să-şi stăpânească dorinţa pe care o simţea s-o rănească pentru a o împiedica să-l mai chinuie.

– Ce vrei să spui?

Vorbele fuseseră rostite într-o şoaptă abia auzită.

– Că nu suport să mă atingi. Să-mi faci lucrurile acelea ruşinoase ca să-ţi satisfaci poftele păcătoase. Eşti bolnav!

Auzind-o, a rămas cu gura căscată, rănit de moarte şi agăţat deasupra prăpastiei iraţionalităţii, din pricina loviturii primite chiar în inimă.

– Mă învinuieşti că sunt bolnav fiindcă te doresc? Pentru că îmi place să fac dragoste cu soţia mea? Cu mama copiilor mei? Eşti nebună, femeie!

Ea mersese prea departe ca să mai dea înapoi, aşa că a continuat necruţătoare şi zdrobitoare cu învinuirile.

Patima ta mi se pare neruşinată. Mi-e greaţă să mă

atingi şi să mă faci părtaşă la jocurile tale murdare.

Guillermo s-a dat mai mulţi paşi înapoi, ca şi cum vorbele ei ar fi fost lovituri cu pumnii în stomac. A scos un geamăt abia auzit, a privit-o atât de disprețuitor încât i-a stârnit soţiei lui un fior adânc pe care ea nu s-a deranjat să-l ascundă şi pe care el l-a interpretat ca pe o dovadă a scârbei pe care i-o trezea.

Să ne iubim unul pe celălalt nu este murdar, nici ruşinos, a spus el pe un ton rău-prevestitor. Eşti soţia mea. Mama fiilor mei. Cum poţi să-mi spui ceva atât de mârşav fără să te simţi vrednică de dispreţ? Credinţa ta nu te îndeamnă să dovedeşti îngăduinţă în vorbe? Stăpânire în fapte? i-a amintit convingerile ei religioase, care mereu înălţaseră un zid între ei.

Claire nu a ales să păstreze tăcerea, nici nu şi-a schimbat atitudinea. Şi nici privirea din ochi, când i-a răspuns foarte supărată.

Tocmai credinţa mea mă face să te părăsesc, fiindcă sângele tău fierbinte va fi pierzania mea. Dorinţele tale destrănate mă osândesc şi am nevoie să îmi spăl toate păcatele pe care le-am adunat din cauza ta.

Guillermo nu era în stare s-o înţeleagă. Încerca, dar învinuirile ei i se păreau atât de lipsite de noimă, că nu ştia dacă să râdă sau să o blesteme.

Sângele meu fierbinte nu m-a împins niciodată să-ţi fiu necredincios, în ciuda învinuirilor tale, a înfruntat-o cu o furie oarbă. Niciodată nu m-am dovedit lipsit de respect, nici nu te-am privat de dragostea pe care ţi-am făgăduit-o în faţa unui om al lui Dumnezeu. Am fost darnic în iubire, îngăduitor cu toanele tale.

Ea nu l-a lăsat să continue.

Mă scârbeşte nevoia ta necontenită de sex, a contraatacat ea. Ca te năpusteşti asupra mea în momentele cele mai nepotrivite şi mă sileşti, prin jurământul pe care l-am făcut

când ne-am căsătorit, să-ţi răspund fără să te doresc.

Claire îl împingea într-un punct în care nicio femeie nu ar trebui să ducă un bărbat care iubeşte cu o patimă nebună şi fără măsură. Guillermo nu o mai privea cu adoraţia pe care i-o arătase ceva mai devreme. Era un bărbat rănit în mândria sa, în dorinţele sale de soţ. Claire îl dusese într-un punct de unde nu mai era cu putinţă întoarcerea. Îl umilise îngrozitor.

– Oricare altă femeie ar fi peste măsură de încântată de atenţiile cu care o răsfaţă soţul ei, i-a reproşat cu amărăciune.

– Bine zici, oricare femeie, mai puţin eu, a încheiat în cele din urmă.

Niciodată nu am vrut să mă mărit cu tine, i-a amintit, dar mama era verişoară cu mama ta, unirea noastră a fost stabilită de când eram copii şi simt că am pierdut o viaţă întreagă lângă tine. O viaţă pentru care mă căiesc în fiecare noapte.

Guillermo a lăsat ochii în jos, pentru ca ea să nu vadă rana uriaşă care i se deschisese în suflet.

– Şi-atunci ce-ai de gând să faci? Unde o să ajungi cu atitudinea asta hotărâtă? a întrebat exasperat. Fiindcă n-am să-ţi acord niciodată divorţul, dacă asta urmăreşti.

Ea nu urmărea divorţul, căci era o catolică pioasă şi practicantă. Nu se gândea să se căsătorească din nou, pentru că experienţa se dovedise îngrozitoare. Detesta să fie atinsă, să i se facă lucrurile acelea păcătoase care erau unanim acceptate într-o căsătorie. Ea nu voia să fie măritată, nu cu un bărbat atât de focos ca el. Atât de posesiv sexual. Ea aparţinea lui Dumnezeu şi voia să îşi dedice restul vieţii slujirii Lui.

– Căsătoria noastră a fost o greşeală, a rostit cu încrâncenare. De aceea te părăsesc, fiindcă nu pot să trăiesc lângă tine, mă simt murdară, jignită.

Cu fiecare vorbă a ei, supărarea prindea rădăcini tot mai

adânci în inima lui. Guillermo s-a uitat din nou la cufărul pe care Claire îl pregătise ca să fugă şi să-l lase în voia sorţii. Pregătise totul, inclusiv diligenţa care o va duce în port. Singurul lucru care mai stătea între ei era durerea.

—Atunci va trebui să-ţi dau o pricină ca să pleci şi alta ca să nu te mai întorci.

El s-a îndreptat spre ea cu paşi grăbiţi, fiindcă ceea ce simţea în sinea sa se frânsese definitiv. Pentru el, nimic nu va mai fi la fel. Purtarea, vorbele ei îi schimbaseră întreaga viaţă.

Claire a ştiut, după privirea pe care i-a aruncat-o, că Guillermo îşi ieşise din simţiri. Nu-şi controla furia şi sentimentele rănite din inimă. Ea îl stârnise dinadins. Îi făcuse o rană mortală, dar avea nevoie, ca de aerul pe care îl respira, de fapta condamnabilă pe care o va comite mulţumită manipulării ei şi, astfel, va dobândi mult-dorita eliberare de sub jugul căsniciei.

Pe măsură ce înainta, Guillermo îşi scotea hainele. Claire a închis ochii şi s-a lăsat în voia lui Dumnezeu în faţa ultimului ei sacrificiu, chiar dacă nu cunoştea cursul pe care avea să-l ia viaţa şi cum o va face să plătească pentru faptele comise. Îşi dorea mai mult decât orice pe lume libertatea. Mai presus de copiii ei. Mai presus de iubirea pe care i-o purta soţul ei. Şi avea să-şi găsească libertatea de mult visată.

Capitolul 1

Şi-a ridicat faţa şi a închis ochii. A întredeschis buzele ca să primească sărutul mult dorit. A simţit mâinile lui puternice pe umeri şi inima a fost pe punctul să-i iasă din piept. Abia o atingere uşoară, aproape imperceptibilă. Buzele lui erau calde peste ale ei, iar ea, dintr-o pornire de moment, i-a răspuns cu un sărut prelung. A auzit limpede geamătul lui de surpriză şi a simţit zidul ridicat între ei, ceea ce a făcut-o să-şi piardă curajul. A întredeschis pleoapele şi ceea ce a văzut i-a umplut ochii de lacrimi.

Thomas era îngrozit, de parcă în faţa lui s-ar fi aflat un şarpe gata să-l muşte, şi nu o fată dornică de un sărut. Băiatul şi-a amintit imediat avertizările mamei lui cu privire la Clara Luna. Apucăturile ei păcătoase, purtarea nepăsătoare şi, cel mai îngrijorător, lipsa de moralitate. El crezuse că va putea s-o aducă iarăşi pe calea virtuţii, s-o salveze din mlaştina păcatului în care era prinsă, dar se înşelase amarnic. Eva ispititoare pe care o avea în faţă îi întindea mărul păcatului ca să-i pângărească sufletul, iar el nu putea să îngăduie asta.

– De ce...? Băiatul nu a putut să sfârşească întrebarea. Eşti blestemată şi pierdută, a rostit cu mustrare în glas. Trebuie să plec!

– Thomas, stai, nu!

Dar nu a putut să facă nimic ca să-l împiedice să plece. Clara şi-a acoperit faţa cu mâinile izbucnind în plânsul cel mai umilitor. Îi ardeau obrajii de supărare. Simţea în piept o

neliniște care abia îi permitea să respire. A ascultat zgomotul făcut de galopul calului care se pierdea deja în depărtare, lasând în urmă un nor de praf. Era zguduită. Adâncită într-o stare de autocompătimire distrugătoare. „Cum de am fost atât de proastă încât să-i îngădui să mă judece?, și-a spus în vreme ce își ștergea lacrimile de pe obraji cu buricele degetelor. Pentru că sunt o păcătoasă fără leac și mă port ca o stricată, s-a mustrat cu duritate. De aceea poate să mă judece, fiindcă merit."

Și și-a amintit când, cu ani în urmă, un grup de băieți au râs de ea când se juca la râu. I-au rupt hainele acuzând-o că este o sălbatică. Firea ei simplă și felul de a vedea lucrurile au pus asupra ei un stigmat pe care nu îl șterseseră nici vremea, nici străduința ei de a-i semăna mamei sale. Niciodată nu o admiseseră între ei, și Thomas tocmai îi dovedise asta. O simplă alunecare în râu și nu mai putea să șteargă pata de pe numele său. A clipit de mai multe ori ca să-și limpezească vederea și a privit în față, spre norul de praf care se ridica de sub copitele calului ce se îndepărta în galop. Thomas Scott nu a întors privirea nici măcar o dată ca să se uite la ea. Curând va fi un punct în depărtare și o amintire perpetuă a aplecării ei firești către păcat.

– Ți-am spus că e un laș, dar nu m-ai ascultat.

Fata s-a întors și s-a uitat cu tristețe la figura băiatului care îi vorbea. Mikiw era sincer, loial și cel mai bun prieten al său.

– Nu este fricos, l-a apărat, dar fără prea multă convingere.

Respingerea lui Thomas continua să-i provoace o puternică stare de rău la stomac.

– Dintre toți tinerii, trebuia să pui ochii tocmai pe fiul preotului. Cel mai puțin potrivit bărbat pentru tine. Ea era departe de a fi de acord. Toți îi dovedeau că era o fată rea și de aceea se străduia din răsputeri să caute cei mai

neînsemnaţi şi plictisitori bărbaţi ai locului ca să le atragă atenţia asupra ei şi să le dovedească oamenilor din San Buenaventura că se înşelau. Cu bărbatul potrivit, aplecarea ei înnăscută către păcat ar fi de îndată anihilată. Dar obţinuse cel mai prost rezultat. De data asta ce a fost, micuţo? a întrebat-o el cu un zâmbet uşor.

Încercările fetei de a-şi găsi un pretendent se duceau de râpă ori de câte ori îşi manifesta spiritul neîmblânzit, curiozitatea nestăpânită de a experimenta şi a se face iubită.

– Un sărut, a răspuns cu capul plecat. Un simplu sărut!

Mikiw s-a uitat la tânără, care avea aceeaşi vârstă ca şi el. O iubea foarte mult, de aceea îl înfuria peste măsură purtarea băieţilor din ţinut faţă de ea. Niciunul nu îndrăznea s-o curteze, pentru că familiile lor nu o socoteau îndeajuns de supusă şi cuviincioasă. Când erau doar nişte copii, câţiva bărbaţi din sat i-au surprins scăldându-se în râu. Mikiw primise prima şi ultima bătaie din viaţa lui din partea unor albi şi, chiar dacă nu mai ridicau mâna asupra lui, îl răneau prin dispreţul pe care i-l arătau Clarei Luna. Cu toate acestea, ea nu îşi schimbase câtuşi de puţin simţămintele faţă de el, iar voinţa neclintită şi deprinderea de a exprima ceea ce gândea nu numai că nu înclinau, dimpotrivă, balanţa în favoarea ei, ci făceau ca doamnele din sat s-o respingă. Voiau drept soţii pentru fiii lor femei tăcute şi puritane, iar Clara Luna era opusul acestui prototip. Avea o personalitate copleşitoare. Era năvalnică în hotărâri, fermă pe poziţie. Fusese înzestrată cu o frumuseţe fără pereche, la trup şi la suflet. În plus, îi apăra cu patimă pe indieni, chiar şi pe el, de câte ori i se ivea prilejul, iar omul alb nu trecea cu vederea acest lucru, chiar dacă tatăl ei era un mare şef şi avea multă putere. Hotărâseră că fata nu era vrednică să se amestece printre ei şi i-o arătau foarte limpede în fiecare duminică la slujbă, în ciuda încăpăţânării ei de a schimba lucrurile.

– Un sărut ud? a întrebat-o el cu ochii mijiți, ca să-și stăpânească râsul. În fața lui nu se afla o domnișoară dulce și cuviincioasă, ci o personalitate care emana magnetism sexual. Un dar fără pereche pe care mama natură în hărăzea unui număr foarte mic de femei.

– Mai întâi a fost pe buze, a recunoscut ea fără nicio rușine, dar după aceea am vrut să știu mai mult, pentru că mi se părea că sărut pielea unui broscoi, și nu gura unui bărbat. Când i-am atins limba cu a mea, a tresărit și s-a uitat la mine... s-a uitat la mine...

– Pot să-mi închipui, a întrerupt-o el, stăpânindu-și iritarea. S-a uitat la tine de parcă l-ar fi văzut pe diavol. Mikiw își închipuia ce se petrecuse. Thomas Scott era singurul băiat care cutezase s-o viziteze la fermă după ce o văzuse de câteva ori la biserică. Ultimele două dăți se așezase lângă ea. Thomas era pe deplin încredințat că, prin intermediul lui Dumnezeu o va îndrepta din nou pe drumul cel bun, de parcă fata ar fi fost vreo păcătoasă. Pentru Mikiw ea era un suflet curat, dar cu o inimă plină de foc. Nu se apropie de tine din pricina mea, știi doar, i-a mărturisit cu capul plecat. De când îi prinseseră la râu, el evita să fie văzuți împreună ca să nu aibă ea de suferit, dar fetei nu-i pasa. Nu pot să uite că sunt un metis pe care îl socotesc sălbatic.

– Tu mereu vei fi important în viața mea, a mărturisit emoționată.

– Albii nu-i iartă pe alți albi care se amestecă cu indieni sau cu metiși, a recunoscut cu durere, ceea ce a mișcat-o profund. Mikiw s-a gândit la existența lui atât de legată de familia Monterrey, fără ca aceasta să-și închipuie adevărata pricină. Când a venit el pe lume, mama lui, Karankawa lucra pentru marele șef alb, și el fusese crescut ca un nonmembru al familiei. Pe vremea când Guillermo a avut grijă de mama

lui şi de el, Mikiw nu putea să-şi închipuie iubirea necondiţionată pe care o va simţi pentru fata nestăpânită care îi stătea în faţă. Mama lui fusese în închisoare, pentru că îl omorâse pe bărbatul care îi asasinase fiica de doi ani. Cowboy-ul căuta aur şi s-a gândit că-l va găsi în mica fermă. Karankawa a fost apărată de tatăl Clarei Luna. Mulţi din neamul lui mai trăiau încă datorită lui Guillermo Monterrey. Iar Clara Luna a devenit sora pe care o pierduse. Mikiw se purta mai mult ca un alb decât ca un indian. Poate fiindcă era metis şi recunoscător pentru toate lucrurile pe care le făcuse marele bărbat alb care avusese grijă de mama lui şi de el încă de la naştere. Un sărut pătimaş poate să-l scandalizeze pe un puşti, dar niciodată pe un bărbat adevărat, i-a spus el brusc.

Fata l-a privit cu ochi strălucitori. Şi şi-a amintit tot ce o învăţase mama natură. Pentru ea Mikiw era un frate care se erijase în apărătorul ei. I-a privit părul lins şi negru, ochii întunecaţi, pătrunzători şi plini de căldură. Trăsătura lui definitorie era nasul acvilin, care îi dădea o înfăţişare hotărâtă. Se îmbrăca aidoma unui văcar, în afară de haină, care nu era din postav, ci din piele maro şi cu ciucuri de-a lungul braţului, care atrăgeau mereu atenţia de câte ori se mişca. Nu se încălţa cu cizme cu pinteni, de aceea nu făcea zgomot când mergea. Era la fel de tăcut ca o pumă.

– E din pricina sângelui meu fierbinte, Mikiw. Sunt blestemată, ca tata, i-a răspuns cu un fir de glas. De aceea băieţii fug de mine. Sunt osândită să rămân fată bătrână, fiindcă nu pot să-mi stăpânesc destulă vreme dorinţa de a experimenta, pentru a seduce un bărbat. De îndată ce află apucăturile mele păcătoase, fug înspăimântaţi... Ca Thomas.

Mikiw s-a apropiat de ea şi i-a înlănţuit umerii cu braţul ca s-o consoleze.

– Fiecare om este diferit, şi asta nu înseamnă că deosebirea este un blestem. Nimeni nu este blestemat.

Inima tânără a Clarei Luna s-a umplut de recunoştinţă şi duioşie, cu toate că a tăgăduit cu înflăcărare vorbele lui.

– Nu-i adevărat. Nu pot să nu-mi manifest nevoia pe care o simt să fiu iubită, a recunoscut sinceră, să mi se arate dragoste şi tandreţe. Voiam doar să ştiu ce simţi când eşti sărutată cu adevărat. Am nouăsprezece ani şi n-am avut parte niciodată în viaţa mea de un sărut adevărat, plin de patimă. A tăcut un moment. Toate fetele pe care le cunosc pe o rază de cincizeci de mile sunt măritate, unele dintre ele aşteaptă al doilea copil, iar eu încă tânjesc, fiindcă nici tata, nici fraţii mei nu-mi tolerează pornirile.

– Te înşeli, a întrerupt-o el. Ceea ce se întâmplă este că marele şef alb are o răspundere de îndeplinit şi de aceea nu poate să vină la fermă aşa des cum ar vrea. Obligaţiile lui sunt multe şi trebuie să se ocupe de toate.

Ea a fost recunoscătoare pentru credinţa pe care o manifesta Mikiw faţă de tatăl ei.

– Nu l-am văzut de mai bine de patru luni, a adăugat mâhnită. Sunt o aducere aminte a eşecului său. Trebuie să fie foarte greu pentru el să aibă o fată cu aceleaşi cusururi ca ale lui.

– De ce te chinui cu gânduri deşarte? Nu crede tot ce spune omul alb, fiindcă obişnuieşte să exagereze întâmplările din trecut. Ea l-a privit în faţă. Ştia că Mikiw se referea la preot şi la dorinţa lui de a-i arăta ce păcătos era tatăl ei pentru că renunţase la Dumnezeu de prea multă vreme, mai precis de nouăsprezece ani. Familia ta este departe, pentru că obligaţiile tatălui tău sunt însemnate.

– Dar detest să fiu departe de ei! s-a împotrivit cu înflăcărare. Trebuie să rămân aici ofilindu-mă de supărare şi fără putinţa de a întâlni o iubire care să mă facă fericită.

– Şeful alb îţi va căuta un bărbat bun, după regulile voastre.

Fata a pufnit într-un fel nu tocmai feminin.

– Da, îl va căuta şi, când voi încerca să-i dau primul sărut, o va lua la fugă, la fel ca Thomas Scott. De ce îi înspăimânt pe băieţi? Vreau doar să mă iubească puţintel! a oftat întristată.

El a ştiut că trebuia să schimbe strategia ca să-i redea stima de sine. Să schimbe subiectul de conversaţie cu altul mai instructiv.

– Băiatul ăla este necopt, a spus iarăşi fără nicio milă pentru bărbatul care o dezamăgise astfel. Niciunul pe o rază de o mie de mile nu este vrednic de tine.

– Thomas zice că sunt Eva reîntrupată. Că diavolul îmi înfierbântă sângele ca să îi facă pe bărbaţi să păcătuiască, iar azi aşa m-am simţit, ca şi cum aş fi fost Eva care îi dă lui Adam mărul ce avea să-l ducă drept în infern.

Mikiw a privit-o critic din cap până-n picioare. Era o frumuseţe care speria, pentru că nu privea, devora cu ochii. Strălucirea din pupilele ei pârjolea totul. Puţini bărbaţi rezistau senzaţiei stânjenitoare de a fi sub atenta privire a unei vânătorese. Niciunul nu voia să fie prins! Credeau că i-ar face să pară mai puţin bărbaţi în ochii celorlalţi, atât erau de proşti. Aceasta era singura explicaţie a unei frumuseţi fără pereche ca ea.

– Femeia din cartea voastră sfântă nu i-a dat un măr lui Adam, a tachinat-o el, ştiind că va stârni din partea ei o avalanşă de critici şi păreri potrivnice.

Clara Luna crescuse departe de influenţa religioasă a părinţilor săi. Doar până într-o zi, când se declarase o credincioasă ferventă ca să îi atragă pe băieţii din comunitate. Religia creştină a albilor nu era un subiect tabu pentru Mikiw, dimpotrivă. Fusese instruit din copilărie şi de aceea putea să discute cu ea despre apropierea dintre credinţa ei şi a lui, lucru care prilejuia ulterior o plăcere

deosebită ori de câte ori izbuteau să ajungă la un compromis între credinţă şi îndoială, între natură şi puterea voinţei.

Firește că i-a dat un măr, a răspuns ea iute. L-a luat din pom şi i l-a dat pentru că voia să capete încuviinţarea lui. În toată istoria femeia a avut nevoie de încuviinţarea bărbatului. Este înnăscută în noi nevoia aceasta de îngăduinţă din partea voastră.

Mikiw a izbucnit într-un hohot care a făcut-o pe fată să-şi muşte buza ca să nu râdă. El şi-a zis că în ultima vreme ea pomenea prea des de mărul discordiei ca să câştige bătăliile verbale, deşi nu avea nicio îndoială că vinovat pentru asta era un băiat pe nume Thomas.

– Eva voastră i-a dat sexul ca să i-l muşte, i-a spus el cu o privire atotştiutoare.

Fata a deschis gura, dar a închis-o repede la loc încercând să-şi reprime un zâmbet scandalizat.

– Mikiw! a exclamat auzindu-l, dar nu s-a înroşit, cum ar fi fost firesc la o fată de vârsta ei. Era prea obişnuită cu sinceritatea lui şi a comunităţii indiene. Vrei să spui...? Vrei să spui că nu era un măr în adevăratul sens al cuvântului? l-a întrebat. El i-a întărit vorbele printr-o lucire amuzată în priviri. Încerci să-mi spui că sexul femeii este mărul din Eden? Asta e o blasfemie! a rostit fără să înceteze să zâmbească, fiindcă ideile băiatului i se păreau uneori năstrușnice.

– Poate nu m-am exprimat bine, a continuat el. Mărul reprezintă dorinţa arzătoare pe care o simte femeia pentru bărbat. Ideile lui Mikiw i se păreau atât de deosebite de cele împărtăşite la biserică în fiecare duminică, încât Clara Luna şi-a mijit ochii nedumerită. Pentru Mikiw tot ce se mişca era viu şi tot ce era viu avea spirit. După părerea lui totul era sfânt: un râu, un băţ, un copac, vântul, fiecare animal oricât de mic ar fi fost, chiar şi o piatră... Orice lucru putea să-şi schimbe cu uşurinţă forma şi destinaţia propriei voinţe, căci fiecare obiect

care făcea parte din natură, inclusiv cele care fuseseră plămădite de ea, erau stăpânii propriei existenţe. Învăţase atâtea de la el! Prietenului ei i se păreau fantasmagorice lămuririle pe care i le dădea ea despre pasajele din Biblie pe care le asculta la slujbe şi interpretarea părtinitoare a preotului. El o asculta cu multă atenţie şi râdea câteodată de absurditatea anumitor concluzii ale ei. Uneori, când îi vorbea despre ideile poporului lui, visa la o lume eliberată de norme, de reguli şi de legi care îi nenoroceau pe oameni, ca pe mama lui. Adevărul nu este niciodată o blasfemie. În seara asta voiai ca neghiobul ăla de Scott să-ţi muşte mărul, ceva cu totul de înţeles. Ai văzut asta de copilă la animale, în natura însăşi. Ea îl privea fascinată ca întotdeauna. Eşti o femeie sănătoasă, care îşi descoperă nevoia de a fi iubită. Preţuită. Îţi cauţi locul potrivit în această viaţă.

– Mărul reprezintă dorinţa? a întrebat retoric. Mikiw izbutise să-i aprindă bujorii în obraji. Iar strălucirea din ochi nu se mai datora lacrimilor pricinuite de respingerea pe care o suferise, ci interesului pe care i-l trezise prin vorbele lui. Neghiobia lui Thomas fusese dată uitării, aşa cum voise el. Dacă te-ar auzi tata, te-ar duce departe de mine şi atunci aş muri de supărare fiindcă tu reprezinţi tot ce am.

Băiatul a tăgăduit clătinând de mai multe ori din cap.

– Mă îndoiesc că m-ar îndepărta de tine, a spus cu convingere. Marele şef alb ştie prea bine cine sunt şi de ce mă aflu aici.

Clara Luna l-a privit cu băgare de seamă. De câte ori Mikiw rostea aceste vorbe, o anume tristeţe punea stăpânire pe el, iar ea bănuia că în spatele lor se ascundea ceva ce nu împărtăşea cu nimeni, dar care îi interesa pe toţi. Fata a oftat de mai multe ori. Ea nu-şi cunoscuse mama, pentru că murise la naştere, dar auzise de la servitori tot felul de poveşti despre ea.

Chiar l-a făcut mama atât de nefericit pe tata? a întrebat cu un fir de glas. Nu-l iubea îndeajuns?

Mikiw nu ştia, pentru că el încă nu se născuse atunci când a murit mama Clarei Luna, chiar dacă oamenii din ţinut, preotul şi nenumăraţii servitori ştiau prea bine ce se petrecuse. Dar a încercat să aline tristeţea fetei.

– Nu era vorba despre ea, ci despre ceea ce credea orbeşte. Credinţa i-a întunecat judecata. I-a făcut nefericiţi pe toţi cei care se aflau în preajma ei, nu doar pe tatăl tău. Nici fraţii tăi n-au fost scutiţi de partea lor de uitare şi dispreţ, după cum mi-a spus mama.

De ce credinţa îi face nefericiţi pe oameni?

Clara Luna se gândea la ea însăşi şi la deprimarea pe care o simţea câteodată.

– Pentru că iubirea faţă de Dumnezeul vostru vă condiţionează. În schimb, pentru poporul meu toate elementele din natură au spirit propriu, de aceea acordăm atâta importanţă animalelor şi naturii. Ne minunăm la vederea acelor animale care sunt mai iuţi şi mai agile decât noi la vânătoare, mai tăcute şi mai şirete când e vorba să se ascundă, mai rezistente la intemperiile vremii.

– La urma urmei, a întărit ea, le admiraţi capacitatea de adaptare la mediu şi le socotiţi superioare vouă datorită însuşirilor lor care vă fascinează cel mai mult şi pe care v-ar plăcea să le dobândiţi. De aceea vulpea simbolizează şiretenia; bufniţa, înţelepciunea; linxul, tăcerea; ursul, forţa; cerbul, iuţeala... Mă fascinează credinţele tale, a mărturisit ea cu admiraţie. Ştii că le împărtăşesc.

Fata a tăcut o clipă, dar brusc a hotărât că voia să ştie mai mult. El i-a făcut pe plac.

– Mama mi-a spus Mikiw după denumirea locului unde s-a născut. Ea l-a privit cu interes. Dacă o persoană sau chiar un întreg trib are sau i se atribuie o însuşire anume, vor primi

numele animalului care îi reprezintă cel mai bine. De aici multitudinea de nume sub care este cunoscut un animal.

– Taur Aşezat şi Cal Nebun.

– Clara Luna, i-a răspuns el.

– Mama ta mi-a ales numele? l-a întrebat uimită.

Karankawa era o femeie deosebită şi pe care o iubea mult, fiindcă o crescuse ca şi cum ar fi fost fiica pe care o pierduse. Crescuse alături de Mikiw şi se simţea chiar mai legată de el decât de fraţii ei de sânge. Karankawa avusese grijă de ea şi o învăţase obiceiurile şi credinţele lor de parcă ar fi fost indiancă, şi nu fiica marelui şef alb.

– Pentru mama şi pentru mine mereu vei fi *Shau'din*[1], chiar dacă şi Clara Luna este un nume navajo.

Ea a zâmbit încântată auzindu-l şi s-a mirat că, după atâţia ani, nu vorbiseră niciodată despre semnificaţia numelor.

– Mi-e dor de verişoara Julie, a spus fata cu tristeţe. Mi-ar plăcea să fiu alături de ea în Europa.

Julie era nepoata de frate a mamei ei. Guillermo avusese grijă de ea când soţia lui murise. Julie se afla acum la studii în Europa. Anii care le despărţeau nu umbreau adânca prietenie şi afecţiunea sinceră pe care le nutrea una faţă de alta. Julie îi scria adesea şi îi povestea ce oraş minunat este Parisul, dar şi cât de dor îi era de moşia unde crescuse.

– Ce-ai zice să mâncăm nişte gogoşi delicioase? a întrebat-o brusc Mikiw. Fata l-a privit cu un zâmbet larg. Adora gogoşile! Erau desertul preferat a amândurora şi învăţase să le prepare.

– Gogoşi şi porumb cald, a spus lingându-şi buzele.

– Haide, că începe să se întunece.

[1] *Lumina soarelui* (în navajo) (n.a.)

CAPITOLUL 2

Palatul Valvaner, Salamanca

Arthur se uita cu interes la frumosul tablou ecvestru care era agăţat deasupra uriaşului şemineu din marmură albă. În vreme ce bea un pahar cu vin care deja i se încălzise în mână, a putut să audă limpede muzica interpretată la pian de către Mary Villiers. În spatele uşii s-a auzit râsul unchiului acesteia, sir George Villiers, ambasadorul englez în Spania. Îl cunoscuse pe vremea când încerca s-o ajute pe soţia fratelui său mai mic. Ambasadorul se dovedise un bărbat comunicativ, amabil şi de un ajutor nepreţuit, căci meuviinţase să îl căsătorească prin procură pe fratele său Andrew cu Rosa de Lara, ca să poată s-o scoată din ţară şi s-o aducă în Anglia, înainte să fie condamnată la moarte pentru lezmajestate faţă de Coroana spaniolă.

Arthur nu şi-ar fi putut închipui niciodată că ceea ce începuse ca o muncă asiduă şi foarte delicată se va transforma într-o prietenie care se va consolida odată cu trecerea vremii, mai cu seamă cu nepotul ambasadorului, Robert Villiers, un seducător căruia nu-i scăpa nicio femeie. Poziţia privilegiată în ambasada engleză îi deschidea prea multe uşi, dar lui nu-i păsa de libertinajul noului său prieten, fiindcă se simţea atras de sora acestuia, Mary Villiers, o desăvârşită doamnă englezoaică.

Mary avea părul castaniu, ochi de culoarea mierii şi pielea albă şi catifelată. Era rafinată în gesturi şi

comportament. Soţia desăvârşită pentru un bărbat ca el. Arthur a zâmbit în sinea sa, pentru că planurile i se împlineau unul câte unul şi curând o va avea pe domniţă acolo unde voia el.

A început să se neliniştească, fiindcă Mary întârzia. Îi dăduse întâlnire în bibliotecă la acea oră deoarece urma să-l însoţească în capătul celălalt al oraşului ca să-l prezinte unui fermier care creştea armăsari frumoşi pentru vânzare. El era interesat de Alagón, pe care îl văzuse la ultimul târg de animale, unde participase mulţumită invitaţiei ambasadorului. Alagón avea să fie un cal excepţional şi el voia să-l cumpere cu orice preţ şi să-l ducă în grajdurile de la Crimson Hill. Când îl va avea, sora lui va sări în sus de bucurie, căci le va da nişte mânji extraordinari.

Robert şi Mary îi făgăduiseră să intervină ca să-l poată cumpăra. Fermierul local era un bărbat neîncrezător din fire faţă de străini. Avea încă vie în minte prezenţa francezilor şi englezilor pe pământul patriei sale, şi Arthur era conştient că, fără intervenţia lui Robert, el nu ar putea să cumpere mânzul pe care şi-l dorea în mod special.

A ridicat paharul şi l-a dus la buze ca să bea o înghiţitură mică. Lichidul i-a alunecat pe gât şi i-a iritat cerul gurii. Coniacul era prea sec şi cu un gust amar. A făcut câţiva paşi ca să se apropie de şemineu; ceasornicul de deasupra acestuia era în urmă cu şapte minute. A lăsat paharul pe poliţa şemineului şi şi-a scos propriul ceas din buzunar. A deschis sfera din cristal şi a mişcat acele până la locul potrivit. Era atât de concentrat pe asta că, atunci când a auzit piedica unei arme lipite de ceafa lui, a rămas uluit. Nu auzise paşii nimănui!

– Dacă te mişti, te omor!

Glasul femeii i-a trezit curiozitatea, fiindcă avea un accent ciudat. S-a întors din instinct ca să se uite la ea, dar,

mainte să izbutească, a simţit o lovitură puternică în cap care l-a trântit la pământ, lăsându-l în nesimţire.

Când s-a trezit, îl durea capul îngrozitor. S-a mişcat şi a bagat de seamă că era legat. A încercat să atingă cu degetele locul unde era rănit, dar nu a reuşit, pentru că avea mâinile legate la spate cu noduri puternice, iar acestea erau ţinute de cătuşe înfipte în perete. Sunetul metalic i-a stârnit fiori în stomac. A încercat să recunoască locul unde se afla, dar nu a izbutit, acesta era cufundat în întuneric şi domnea o linişte deplină. Se auzea doar răsuflarea lui agitată. Stătea pe podeaua tare şi cu spatele rezemat de zidul rece. Putea să distingă în depărtare zgomotul mării, de aceea a dedus că se afla într-un turn de pază părăsit sau poate într-un far. În concluzie, un loc pustiu unde nimeni nu ar putea să-i vină în ajutor. Nu ştia câte ceasuri zăcuse rănit şi în nesimţire.

„Trebuie să mă liniştesc şi să mă gândesc cine ar putea încerca să-mi facă rău? N-am duşmani!", a conchis logic. Nu mai avea redingota, nici batista înnodată la gât. Era îmbrăcat doar în pantalonii negri, iar cămaşa albă era, în parte, descheiată. Privind cu atenţie, a văzut pata de sânge pe care o avea la înălţimea umărului. Fără îndoială, se datora loviturii pe care o primise în cap.

A auzit un murmur de glasuri şi s-a ridicat. Lanţul era foarte scurt, aşa că nu a putut să facă decât doi paşi ca să se depărteze de peretele umed. A văzut pe sub uşă slaba lumină galbenă care pâlpâia. S-a pregătit sufleteşte să îl întâmpine pe călăul său, dar fâşia de lumină a trecut mai departe, ca şi murmurul de glasuri. A răsuflat adânc ca să-şi păstreze stăpânirea de sine. A încercat să-şi umezească buzele uscate cu limba, dar cârpa aspră l-a împiedicat. A tuşit, şi în clipa următoare a văzut o mişcare chiar în faţa lui. Pentru că în jur domnea întunericul, nu băgase de seamă că se afla cineva cu el în încăpere.

A auzit un clic şi brusc încăperea a fost inundată de o lumină galbenă care pe moment l-a orbit. Aprinseseră o lampă cu gaz pentru a lumina încăperea. A întors capul, neluând în seamă durerea provocată de mişcare, şi a văzut în faţa lui o arătare sau cel puţin aşa i s-a părut.

– Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să arăţi aşa, a spus un glas cald şi catifelat. Acum înţeleg de ce Julie a făcut ce-a făcut.

Vorbele nu aveau nicio noimă pentru el. A încercat să facă un pas înainte, dar uitase că lanţul îl împiedica.

– Te-am privit în vreme ce zăceai în nesimţire şi regret că am fost pricina pentru care ai ajuns în halul ăsta.

Şi era adevărat. Ea îşi petrecuse vremea admirând atrăgătorul exemplar masculin din faţa sa. Sub cămaşa albă se vedeau limpede muşchii bine conturaţi. Şi-a coborât privirea în partea de jos, pe şoldurile înguste şi pântecele plat, trecându-şi totodată limba peste buza de sus. Un mormăit gutural a dat să iasă din gâtlejul lui, dar sunetul s-a înecat în pânza ieftină care îi acoperea gura. Lui Arthur nu-i era frică, nu de chestia aia mică şi exotică ce-l privea drept în ochi. Fata era frumoasă, senzuală şi grozav de feminină. Putea să întruchipeze fanteziile oricărui bărbat. Avea accent din colonii şi s-a întrebat de ce se afla aşa departe de căminul ei, dacă avea cumva vreunul. Era îmbrăcată ca un fermier necioplit şi aspru.

– Sunt verişoara Juliei, i-a spus ea. Dar în ochii lui nu s-a văzut surpriza la auzul acestui nume. Nu ţi-a vorbit de mine?

El a tăgăduit dând din cap şi o secundă mai târziu a auzit oftatul ei. A privit-o şi mai intrigat, pentru că era încredinţat că ea nu-l credea.

– Regret să-ţi comunic că pentru faptele dumitale execrabile vei pleca în curând spre La Habana ca să primeşti

pedeapsa pe care o meriți. Biletul m-a costat o mică avere, dar recunosc că este un rău necesar.

„Cine dracu' e Julie asta?" s-a întrebat Arthur vădit intrigat. De bună seamă fetișcana aceea îl confundase cu altul, dar nu putea să-i spună nimic, pentru că avea căluș la gură. Îl privea atât de atentă, încât a simțit că i se strânge stomacul din cauza stinghereli.

Fata a văzut că în privirea albastră nu mai era nici surpriză, nici precauție. S-a uitat cu admirație la puternicul și musculosul trup, la statura înaltă și la ochii mari și amenințători. Avea o privire hipnotizatoare, pe care și-a ațintit-o asupra ei, iar ea nu a putut s-o susțină. Nu avea nici cea mai mică îndoială că i-ar face mult rău dacă i-ar îngădui. Bărbatul era incredibil. Foarte viril. Ea nu văzuse niciodată un asemenea exemplar. Putea să întruchipeze fanteziile oricărei femei... Fără să știe, amândoi împărtășiseră același gând.

Arthur îi arăta din priviri căluțul și ea a înțeles. Dorea să îl scoată ca să poată să-i vorbească, dar n-o să facă o asemenea prostie.

– N-ar trebui să existe bărbați ca dumneata, i-a spus ușor iritată. De aceea am hotărât să te trimit departe. Fata s-a apropiat și mai mult de el. Îl privea ca hipnotizată. Iar acum am să văd dacă meriți prețul pe care l-am plătit.

Ochii lui Arthur au privit-o cu dușmănie, ca și cum ar fi spus ceva lipsit de noimă. Cum avea să vadă dacă merita prețul? Care preț? Un moment mai târziu alarma s-a declanșat în capul lui, când ea i-a pus palma pe pielea caldă de pe piept. Pentru că avea cămașa descheiată, a putut să facă asta cu multă ușurință. Atingerea i-a pricinuit un fior, urmat de o reacție neașteptată: a rămas complet nemișcat. A tras adânc aer în piept și l-a expulzat foarte încet, repetând procesul de mai multe ori ca să-și normalizeze pulsul, care o luase razna din pricina atingerii bruște. Degetele feminine

i-au cuprins într-o mângâiere tot torsul. S-au încurcat în părul creţ şi au tras de el ca şi cum i-ar fi încercat rezistenţa. Arthur o privea uimit de îndrăzneala ei. Nicio femeie nu îndrăznise să-l atingă fără încuviinţarea lui. S-a simţit deodată ultragiat.

– Eşti prea viril, a şoptit ea în vreme ce îşi cobora mâna până la burta plată. A lăsat-o să se odihnească abia la un centimetru deasupra buricului. Unealta desăvârşită ca s-o faci pe o femeie să păcătuiască. Verişoara mea nu a putut să reziste, nu-i aşa? Eu, una, n-aş fi în stare să mă împotrivesc dacă ai încerca să mă seduci.

Răsuflarea lui Arthur s-a accelerat. Fata avea puterea să-l subjuge, nu doar cu vorbe, ci şi cu mângâieri. Când a simţit că băga două degete pe sub cureaua pantalonilor, a făcut un pas înapoi, îngrozit. Ce naiba voia? Să-l violeze?

– N-o să-ţi fac rău, i-a mărturisit ea deodată.

Arthur a fost conştient că fata căzuse pradă năravului de căpătâi al neamului ei: curiozitatea. A deschis ochii uluit, pentru că era atins şi cercetat de parcă ar fi fost un armăsar de vânzare la un târg de animale. A privit-o pătrunzător, fiindcă o credea prea tânără ca să fie atât de îndrăzneaţă sau să aibă suficientă experienţă care i se citea în ochi, chiar dacă avea o hotărâre alarmantă în priviri. S-a zbătut cu putere ca să scape de atingerea ei fierbinte, dar nu a izbutit.

– Mi-ar plăcea să te sărut, i-a spus, făcându-l astfel pe Arthur să stea liniştit, şi-am s-o fac.

El avea spatele rezemat de peretele din piatră, şi lanţul îl rănise la încheieturi când le mişcase cu înverşunare ceva mai devreme, încercând să se elibereze. Mâinile ei îi descheiaseră de tot cămaşa şi îi explorau torsul în voie, conturând fiecare coastă, fiecare relief ferm conturul. Deşi nu ştia ce se petrece şi de ce era ţinut prizonier, trupul lui a reacţionat la atingerea şi mirosul femeii. Ea s-a ţinut de cuvânt. A depus un sărut blând pe pielea caldă a torsului lui,

în stânga, foarte aproape de sfârc. Arthur a simțit o zbatere în viscere, care i-a smuls un geamăt înăbușit, ce a fost acoperit de căluș. Fata s-a înălțat pe vârfuri ca să depună un alt sărut pe bărbie. Părul ei l-a gâdilat și, chiar dacă și-a spus că ar trebui să îndepărteze capul ca să evite asta, a rămas în aceeași poziție. Mâinile ei au dat puțin pânza deoparte ca să i lase buzele libere și, când le-a simțit pe cele ale femeii peste ale lui, a deschis gura din instinct, dar buzele ei i-au amuțit protestul, luându-i răsuflarea. Atingerea i-a trezit o senzație ciudată, ca și cum ar fi stat atârnat pe marginea unei prăpăstii și nu i-ar fi păsat.

Buzele erau moi. Ferme și stăruitoare. Se mișcau peste ale lui, silindu-l să le despartă. Simțea limba ei alunecând înăuntru, mișcându-se cu delicatețe... Și Arthur n-a mai fost în stare să se mai gândească la nimic altceva. Sărutul i s-a părut lasciv și l-a făcut să sfârâie ca un lemn aruncat în foc, o căldură pârjolitoare învăluindu-l în flăcări amețitoare. De nevoie, i-a ținut apăsată buza de jos preț de un moment lung, apoi, cu un mormăit gutural, a încheiat sărutul. Arthur s-a simțit în dezavantaj, pentru că nu putea s-o atingă așa cum dorea. Avea mâinile legate! Și-a sprijinit fruntea de-a ei în vreme ce răsufla agitat. Parfumul trupului ei îi umplea nările, stârnindu-i o dorință indescriptibilă. Emana nevinovăție și totodată o senzualitate copleșitoare. Fata a atins ușor buzele bărbatului ca să-i soarbă respirația, ca și cum nu s-ar fi mulțumit, și Arthur a redevenit brusc conștient când ea i-a mângâiat curbura șoldului peste pantaloni și și-a îndreptat mâna îndrăzneață către bărbăția lui. Era legat de o nebună care avea de gând să-l trimită departe pentru ceva ce nu făcuse. A pus capăt atingerii gurilor. A lăsat capul pe spate și, fără veste, a lovit-o puternic cu fruntea trântind-o la podea. Nu se purta ca un domn, dar nici ea nu se dovedea o domnișoară cuviincioasă. Era o nerușinată care îl ținea legat!

După lovitură, ea a rămas năucită şi incapabilă să reacţioneze. Şi-a dus mâna la frunte ca să-şi aline durerea ascuţită pe care i-o pricinuise el lovind-o cu capul.

– Am să pun să fii spânzurată pentru asta! a ameninţat-o pe un ton dur de îndată ce şi-a eliberat gura din căluş.

Fata a clipit în vreme ce se ridica. Şi-a trecut mâinile peste fundul dureros din pricina căzăturii provocate de fapta lui. Fusese atât de concentrată să-l sărute, să-l atingă, că nu a băgat de seamă că îi dăduse jos căluşul, oferindu-i libertatea de a vorbi, lucru pe care îl regreta profund.

– Dacă merită cineva să fie spânzurat, acela eşti dumneata, i-a răspuns pe un ton tăios. Arthur şi-a îngustat ochii auzind-o. Verişoara mea ar fi putut să moară, dar, slavă Domnului, Julie trăieşte!

Arthur a înghiţit. Îl acuza de tentativă de asasinat?

– Nu ştiu cine este Julie şi te anunţ că ai greşit bărbatul.

Zâmbetul ei l-a scos din minţi, fiindcă nu se aştepta la o asemenea reacţie. Şi-a atins din nou fruntea ca şi cum durerea nu i s-ar fi domolit.

– Mi-ai făcut rău, l-a mustrat severă.

– Măcar eu nu te-am lovit cu o armă.

Ea şi-a amintit limpede că îl lăsase să zacă în nesimţire în biblioteca din palatul Valvaner.

– Un rău colateral şi necesar ca să pot să te aduc până aici.

– Şi cum ai făcut asta? a întrebat-o curios. Casa era plină de servitori.

Ea a zâmbit şi mai larg. Ochii lui albaştri s-au încreţit uşor la colţuri dându-i un aer periculos.

– Totul este uşor când ai bani. Am angajat doi oameni binevoitori în locul în care am debarcat.

Uitase să pomenească despre cel mai mare ajutor, cel al prietenului ei Mikiw.

Arthur a încleştat dinţii turbat de furie şi i-a aruncat o

privire ucigătoare. Îl scoseseră târâş dintr-un loc plin de lume şi de prieteni. Cum fusese cu putinţă? Nimeni din palatul Valvaner nu remarcase absenţa lui?

Ai greşit bărbatul, a repetat pe un ton rece ca gheaţa.

Fata s-a apropiat un pic, dar nu îndeajuns ca să-i dea prilejul s-o lovească din nou.

Ştiu totul despre dumneata, i-a răspuns în şoaptă. Julie mi te-a descris adesea în scrisorile ei. Un desăvârşit domn englez. Cu purtări alese şi chip frumos. Cu părul blond, ochi albaştri şi...

Arthur a întrerupt-o batjocoritor:

Tocmai i-ai descris pe majoritatea bărbaţilor britanici.

Ea nu a muşcat momeala şi nu i-a răspuns cum merita, caci singurul lucru mai rău decât un ticălos era un nemernic care nega evidenţa.

I-ai frânt inima verişoarei mele, în asemenea măsură încât a vrut să-şi ia viaţa pentru dumneata. Niciun bărbat nu merită un sacrificiu atât de mare, de aceea vei plăti pentru asta.

Arthur s-a uitat la ea brusc interesat.

Pot să te încredinţez că nu cunosc pe nimeni din colonii cu acest nume.

Şi de unde ştii că este din colonii? Verişoara mea s-a născut în Europa, nu în America, l-a înştiinţat de parcă ar fi fost neapărat necesară această lămurire. Oare nu ţi-ai dat seama de accentul ei franţuzesc în vreme ce îi răpeai virtutea?

În următoarele minute, Arthur le-a trecut în revistă pe toate franţuzoaicele pe care le cunoscuse, dar niciuna dintre ele nu răspundea la numele de Julie, şi-apoi el nu seducea şi nu răpea virtuţi. Femeile lui fuseseră întotdeauna dispusese să-i facă pe plac. Învinuirea ei i s-a părut atât de absurdă că a refuzat s-o ia în seamă.

Îţi repet că ai greşit bărbatul. N-am plăcerea s-o cunosc pe verişoara dumitale, nici să fiu cauza nefericirii ei.

Ea a făcut un gest de tăgadă cu capul. Făcuse multe cercetări în această privinţă. Ambasadorul englez era foarte cunoscut în Madrid, fiindcă obişnuia să organizeze evenimente de anvergură la ambasadă, la care participau nenumărate personalităţi. Plătise mulţi bani ca să capete informaţii despre el... Ştia că nu se înşela defel.

– N-ai să mai frângi inima niciunei femei, nu câtă vreme pot să împiedic asta. Arthur a început s-o ia în serios. Eşti puternic şi încăpăţânat, vei fi de mare preţ pe plantaţiile de zahăr. El voia să răspundă, dar intrarea bruscă a doi bărbaţi i-a oprit vorbele în gât. După înfăţişare şi haine, a bănuit că erau marinari portughezi. L-a zărit pe un al treilea, pe care nu a putut să-l vadă bine, pentru că stătea mai în spate. Ea le-a dat o pungă care a zornăit în mâna unuia dintre ei când a înhăţat-o cu lăcomie. O clipă mai târziu s-a întors spre el cu ochi compătimitori. De bună seamă merită preţul pe care l-am plătit.

Îndată după aceea s-a pregătit să iasă din încăpere, lăsându-l cu gura căscată.

– Ai greşit bărbatul, proastă mică! a strigat.

Ea s-a oprit şi l-a privit pentru ultima oară.

– Nu, a răspuns tăioasă, nu m-am înşelat, domnule Villiers, nici dacă ar veni chiar Dumnezeu şi ar spune altceva.

Arthur a rămas uimit auzind-o. Îl confundase cu nepotul ambasadorului!

– Numele meu este Arthur Ross Beresford. Vorbele lui i-au oprit din nou paşii. Stau în conacul ambasadorului pentru nişte afaceri şi îl cunosc foarte bine pe nepotul lui, Robert Villiers. Ea s-a întors deodată şi el a putut să vadă îndoiala din ochii ei. Va fi o plăcere să te duc la spânzurătoare pentru asta, poţi să fii sigură! a ameninţat-o pe un ton hotărât.

S-a îndreptat încet spre el. Fără să clipească. Fără să-şi dezlipească privirea de pe chipul bărbătesc atât de atrăgător.

Aş fi putut să te omor, poate ar fi fost cel mai nimerit lucru, i-a mărturisit abia într-o şoaptă. Totuşi, îţi voi arăta mila pe care dumneata i-ai refuzat-o verişoarei mele. Vei trai, dar niciodată nu vei mai putea să te bucuri de libertate ca să păcăleşti fete naive. Vei munci şi vei mânca din sudoarea frunţii...

Arthur i-a întrerupt litania.

– Faci o greşeală îngrozitoare, căci eu nu sunt Villiers! a stăruit cu ochi ce ardeau de furie.

Ea s-a uitat la cei doi marinari şi a schiţat un semn cu capul.

– Luaţi-l şi faceţi ce am convenit în privinţa lui.

Arthur a început să se zbată din răsputeri, dar marinarii erau prea solizi, în plus el era legat.

– Scorpie mică! Jur c-am să te spânzur chiar eu!

Dar fata nu îl mai asculta, pentru că ieşise din încăpere fără să se uite înapoi. Luase cea mai bună hotărâre: răzbunase onoarea verişoarei Julie. Acum era vremea să se întoarcă acasă.

Mirosul aparte de spital a făcut-o să strâmbe din nas. A mirosit florile din buchetul pe care îl ţinea în mâini şi a aranjat un trandafir care nu stătea bine; câteva clipe după aceea, a inspirat parfumul dulce ca să-l înlăture pe cel emanat de clădire. Era istovită după călătorie şi după cercetările pe care trebuise să le facă într-un oraş pe care nu îl cunoştea şi a cărui limbă nu o vorbea. Aşa a putut să afle că bărbatul pe care îl căuta plecase din Madrid spre Salamanca, drept care i-a luat urma. Acum, că răzbunase onoarea verişoarei, va aştepta însănătoşirea ei, ca să se întoarcă la San Buenaventura.

Când ajuns la camera în care se afla Julie, a găsit uşa întredeschisă. A pus mâna pe clanţă şi şi-a băgat capul pe uşă. Pe marginea patului stătea un bărbat şi îi ţinea mâna fetei ca şi cum ar fi cunoscut-o. Aceasta a întors capul spre ea şi i-a zâmbit dulce.

– Sunt atât de fericită! i-a spus. A făcut neliniştită paşii care o despărţeau de pat. Domnul care era cu ea a privit-o într-un fel care i-a stârnit neliniştea. Ţi-l prezint pe sir George Viliers, ambasadorul englez. A avut amabilitatea să vină să mă vadă.

Ea şi-a aţintit privirea asupra bărbatului care o ţinea de mână pe verişoara ei şi s-a oprit brusc. Era un bărbat voinic şi cu părul cărunt. I-a întins mâna în semn de salut.

– Este o plăcere, milady, i-a spus politicos, fără să pară deranjat de faptul că ea nu i-a răspuns la salut.

– Mi-a adus un portret al nepotului său Robert, i-a spus verişoara ei, şi mă va duce la Valvaner ca să mă văd cu el. Nu e minunat?!

Verişoara ei voia să plece la Salamanca? Ea tocmai de acolo se întorcea!

Julie i-a arătat portretul pe care îl ţinea la piept. L-a luat ca în transă şi, privind chipul pictat, a expulzat brusc aerul din plămâni. Bărbatul din portret era blond şi cu privirea hotărâtă, dar în niciun caz nu semăna cu celălalt, cel pe care îl lovise, îl lăsase în nesimţire şi... „Dacă tipul ăsta este Robert Villiers, atunci cine naiba este bărbatul pe care l-am răpit şi trimis în America?", s-a întrebat neliniştită.

– Julie nu mi-a spus că are o verişoară atât de încântătoare.

Glasul răguşit i-a scârţâit în auz, dar Villiers voia să fie amabil.

– O, Dumnezeule! a exclamat înainte să-şi ducă mâna la gură ca să-şi stăpânească un strigăt de spaimă.

Şi eu sunt foarte fericită, a spus Julie, crezând că exclamaţia verişoarei era de bucurie, ca e ei. Ambasadorul trebuie să se întoarcă în Salamanca şi ne-a oferit casa lui ca să mi revin complet înainte să ne întoarcem în America. Mă rog, s-a corectat ea, ne va lua la el până când vom putea să ne întoarcem acasă. Slavă Domnului că voi putea să vorbesc cu Robert! a exclamat fericită.

Dar ea nu-şi asculta verişoara. Toată atenţia îi era concentrată asupra îngrozitoarei greşeli pe care o făcuse. Condamnase un om nevinovat şi îl trimisese pe alt continent! „Şi acum, ce fac?", s-a întrebat cuprinsă de nelinişte.

– Te simţi bine?

După întrebarea lui Villiers, a înghiţit cu lăcomie saliva densă care i se adunase pe cerul gurii. Pălise îngrozitor.

– Simt nevoia de un pic de aer, a spus în cele din urmă; mirosul ăsta mă ameţeşte, s-a scuzat. Fără să aştepte un răspuns, a ieşit din cameră ca urmărită de diavol. S-a dus afară şi s-a aşezat pe marginea caldarâmului, încercând să-şi stăpânească tremurul. Încă avea buchetul de flori în mână. L-a azvârlit într-o parte a străzii. O, Dumnezeule! a exclamat cu glas tare. Fir-ar să fie! Ce-am făcut?

A amuţit brusc supărată, fiindcă plânsetele ei atrăgeau prea mult atenţia celor care treceau pe lângă ea.

„Când mă voi întoarce acasă, voi vorbi cu tata şi îi voi mărturisi greşeala îngrozitoare pe care am făcut-o, a încercat să se liniştească, gândindu-se la această soluţie. Tatăl ei o va ajuta. Trebuia s-o ajute, pentru că se vârâse într-o mare belea! De ce Dumnezeu acţionez înainte să gândesc? Trebuia să mă fi încredinţat că era cu adevărat Robert Villiers, şi nu altul, s-a jeluit mai departe. Dar de unde era să ştiu că sunt atâţia englezi blonzi într-un loc atât de îndepărtat ca Valvaner? Traversase un întreg ocean şi o ţară ca să o găsească pe verişoara ei şi s-o ajute. Din fericire, direcţia

spitalului luase legătura cu ea, aşa că fusese uşor s-o găsească. Cât ţinuse călătoria pusese la cale un plan ca să-şi răzbune verişoara de îndată ce va afla toate amănuntele în legătură cu înşelăciunea comisă asupra ei de un nemernic. Cheltuise prea mulţi bani cu călătoria, cu angajarea marinarilor care au ajutat-o în privinţa englezului. A oftat din rărunchi. Cum a zis că se numeşte? Arthur... Arthur Beresford. Şi a spus că este oaspetele ambasadorului. Pot să încerc să aflu informaţii despre el după ce ne instalăm şi, în vreme ce vom aştepta să ne întoarcem în America, voi încerca să iau legătura cu rudele lui ca să le spun unde îl pot găsi. Era o idee bună, doar că nu trebuia să pomenească sub nicio formă că avea ceva de-a face cu dispariţia englezului, ci ar trebui să plece înainte să izbucnească scandalul. Să fie în siguranţă acasă, cu familia ei. Mă va căuta şi mă va da pe mâna justiţiei, şi-a spus îndurerată. Tata o să-l împiedice", s-a consolat. Ar mai fi fost cu putinţă şi ca tatăl ei să n-o salveze de la dezastru. S-o lase să suporte pe propria piele consecinţele faptelor ei. Trebuia să se fi asigurat înainte de a acţiona. Nu să nesocotească avertizarea lui când a încredinţat-o că nu era nepotul ambasadorului. Clara Luna şi-a spus că va izbuti să-şi îndrepte îngrozitoarea greşeală. Avea multe lucruri de făcut înainte să se întâmple asta. Schimbându-şi starea de spirit, s-a ridicat şi s-a îndreptat din nou spre camera verişoarei sale, ca să facă planuri şi să ia măsurile cuvenite. Îi mai rămâneau câteva zile până să se instaleze cu ea la Valvaner.

Marius Maria

Capitolul 3

Ambasadorul s-a ocupat de pregătirile pentru voiaj, astfel ca ele să se întoarcă în America fără probleme. Vaporul urma să plece peste două săptămâni din portul Palos din Huelva şi într-acolo vor porni cu trei zile mai devreme, într-o trăsură închiriată de care o să le facă rost chiar ambasadorul. Nepotul lui sir George Villiers nu se afla în Spania, ci la Londra, cu nişte treburi de-ale ambasadei, iar Julie s-a temut că nu va sosi la vreme ca să-l întâlnească, dar sir George Villiers îi făgăduise că se va întoarce curând şi că vor putea vorbi şi lămuri lucrurile între ei.

– Încă nu-ţi ştiu numele, doamnă, i-a spus ambasadorul în după-amiaza în care încheiaseră instalarea în palatul Valvaner.

– Clara Luna Monterrey, i-a răspuns ea cu o figură gravă.

– Credeam că numele dumitale de familie este Loira, a spus mirat.

– Loira este numele de familie al lui Julie; verişoara mea este nepoata mamei mele, i-a răspuns.

– Monterrey? a întrebat ca pentru sine. Din familia Monterrey din Luna? Ea a confirmat printr-un gest. Îl cunosc pe tatăl dumitale. A făcut cândva o vizită la ambasada engleză din Madrid. Un bărbat de mare caracter, cred că-mi amintesc.

Clara s-a încruntat la auzul celor spuse de ambasador. Nu ştia dacă tatăl ei fusese de curând în Spania, nici când, nici cum îl cunoscuse.

– De aceea al doilea nume al meu este Luna, în cinstea tatălui meu şi a locului naşterii lui.

– Unchiul meu este un bărbat foarte influent, a intervenit Julie în discuţie.

George Viliers a consimţit galant.

– Un motiv în plus ca să am mare grijă de două fete atât de încântătoare. Va fi o plăcere să-i trimit un mesaj prin care să-l înştiinţez că fiica şi nepoata lui sunt sub protecţia mea. Ambasadorul s-a uitat cu atenţie la amândouă femeile. Mi se pare neobişnuit faptul că, fiind fiica unui spaniol, nu vorbeşti limba tatălui dumitale.

– N-am fost niciodată în Spania până acum, i-a răspuns Clara Luna. Sunt americancă şi vorbesc limba ţării mele. George Villiers a mijit ochii. El, ca ambasador în Spania, credea că îi cunoaşte foarte bine pe spanioli şi de aceea i se părea ciudat că Monterrey îşi educase fata ca şi cum nu ar fi avut rădăcini spaniolești. Vorbesc şi franceza, a spus aceasta deodată, de parcă ar fi fost nevoie să precizeze acest amănunt.

– După mama franţuzoaică, probabil, a rostit el. Clara nu înţelegea de ce se arăta ambasadorul aşa de binevoitor cu ele. Era foarte curioasă să afle motivul pentru care o vizitase pe verişoara ei la spital. C'e vorbise cu ea şi de ce le invitase la el acasă.

Un zgomot neaşteptat în vestibul a atras atenţia celor trei. Au auzit un glas de femeie şi apoi unul bărbătesc, vorbind în şoaptă, în chip de răspuns. Ambasadorul s-a ridicat de pe scaun şi s-a dus spre uşă ca să-i întâmpine pe musafiri.

– Daţi-mi voie să vi-i prezint pe nepoata mea şi pe un bun prieten al nepotului meu Robert.

Când femeia şi bărbatul au intrat pe uşa marelui salon, Clara Luna şi-a dorit s-o înghită pământul. Era englezul pe care îl răpise! De ce se afla în palat? Cum scăpase? Julie

s-a ridicat politicoasă, dar ea rămânea aşezată, nefiind în stare să le poruncească picioarelor să se mişte.

Dragă Mary, am o surpriză plăcută pentru tine. Ambasadorul a luat mâna nepoatei sale şi i-a sărutat-o. Lord Beresford, dă-mi voie să ţi le prezint pe cele două musafire ale mele.

A observat cu uşurinţă cum i s-au încordat umerii şi barbia. Profund tulburată, şi-a întors privirea spre Mary. În cele din urmă, s-a ridicat imitându-şi verişoara, ca să le spună bun venit.

– Domnişoara Loira şi lady Monterrey, le-a prezentat pe fiecare. Doamnelor, a adăugat el, nepoata mea Mary Villiers şi însoţitorul ei, lordul Arthur Beresford.

Clara Luna s-a temut că va leşina în acel moment. „Foarte bine, neghioabo, trebuia să răpeşti un lord englez. Un bărbat influent, care te va trimite drept la spânzurătoare, aşa cum a făgăduit." Arthur a sărutat mâna Juliei şi, când a venit rândul ei, glasul a căpătat o inflexiune periculoasă. Se temea că o va da în vileag chiar acolo, că o va zgâlţâi şi chiar o va lovi iarăşi cu capul lăsând-o în nesimţire. Era moartă de frică! Nu avea unde să se ascundă!

– Ne cunoaştem, lady Monterrey?

Din întrebarea lui răzbătea dispreţul. Glasul bărbatului era grav şi profund. Transmitea o siguranţă care i-a năruit-o cu totul pe a ei. Clara Luna nu ştia încotro să se uite. Parcă era sub tortură. A tras adânc aer în piept înainte să-l privească în ochi şi ceea ce a văzut în ei a făcut-o să dea instinctiv un pas înapoi. Avea un chip surprinzător de armonios. Cu buze ferme şi grozav de senzuale. Un nas mândru şi aristocratic. O structură osoasă care îi tăia răsuflarea. Privirea pe care i-a aruncat-o ar fi îngheţat pe altcineva mai puţin iscusit în a primi dovezi de dispreţ, dar ea purta o povară prea mare pe umeri ca să se simtă lezată. A tuşit ca să-şi recapete glasul.

– Mă îndoiesc, lord Beresford, a răspuns pe un ton ascuțit.

Glasul părea al unui greier, și nu al unei doamne care mai și fusese prinsă pe picior greșit. Ochii lui Arthur erau albaștri, dar în acel moment deveniseră întunecați de parcă ar fi prevestit o furtună de iarnă.

– Ai dreptate, a încuviințat el cu o nepăsare studiată, n-aș uita niciodată un păr atât de păcătos de scandalos ca al dumitale.

Julie s-a uitat surprinsă la lord. Aluzia la părul roșcat al verișoarei ei o deranjase, pentru că de obicei englezii nu se purtau așa. Nu știa dacă și ambasadorul și nepoata lui îl auziseră – căci stăteau de vorbă ceva mai departe –, dar ea sesizase insulta.

Clara Luna a rostit o rugăciune pentru norocul ei. Englezul nu o dăduse în vileag și nu părea că are de gând s-o facă... deocamdată. Ar putea să se liniștească un pic, până când se va hotărî să-i vorbească, și să-l întrebe cum naiba scăpase de Pinheiro și Freitas, cei doi marinari pe care îi angajase ea ca să-l îmbarce pe *Baptista*, vaporul ancorat în Lisabona. Ea sosise în Spania prin Portugalia; dacă ar fi luat un vapor spaniol, ar fi trebuit să aștepte mai multe săptămâni, de aceea îi cunoștea pe cei doi marinari portughezi.

Ambasadorul și nepoata lui și-au îndreptat din nou atenția către ei.

– Ți-am spus că sunt niște fete încântătoare, i-a zis deodată ambasadorul nepoatei sale. Am imensa plăcere să le port de grijă până când se vor întoarce în America.

– Fratele meu mi-a vorbit mult despre dumneata.

Mary se adresase lui Julie, care a lăsat ochii în jos întru câtva rușinată.

Două lucruri erau limpezi pentru Clara Luna, care privea

scena de parcă ar fi fost o piesă de teatru: în primul rând, verișoara ei nu fusese cu totul sinceră față de ea în privința propriilor simțăminte, și, în al doilea rând, zilele ei de fată care se bucură de libertate aveau să se sfârșească în curând din pricina englezului pe care îl răpise din greșeală.

Unchiul dumitale a fost foarte amabil să mă viziteze la spital, a mărturisit Julie cu un zâmbet tremurător. Și să ne ofere, verișoarei mele și mie, ospitalitatea casei sale până când ne vom îmbarca.

Măcar atât puteam să fac după ce am aflat de starea gravă în care te aflai, a spus ambasadorul. O greșeală de neiertat din partea familiei mele.

Fără îndoială, se referea la nepotul lui, s-a gândit ea. Clara Luna l-a privit cu coada ochiului pe englez, care își concentrase întreaga atenție asupra verișoarei sale. A observat neplăcerea care i se citea pe chip la vederea încheieturilor bandajate ale lui Julie și, fără să-și dea seama, și-a încordat spatele și bărbia. Cum îndrăznea s-o judece? Julie comisese un gest condamnabil, dar nimeni nu avea căderea s-o mustre. Doar Dumnezeu, iar Creatorul o iertase; oare nu din mila Lui era încă în viață? S-a întrebat, pentru a câta oară?, cum aflase ambasadorul de relația lui Julie cu nepotul lui. De ce luase ea legătura cu ambasadorul ca să-i ceară ajutorul și de ce o deranja atât de mult nepăsarea englezului, care făcea tot posibilul ca să nu-și încrucișeze privirea cu a ei.

„Trebuie să-mi cer scuze cât mai repede. Să-i arăt că regret greșeala pe care am făcut-o și să sper în bunăvoința lui ca să nu-mi putrezească oasele în închisoare."

Mă duc să mă odihnesc, a spus brusc Julie, care părea într-adevăr istovită.

Abia ieșise din spital și trebuia să se recupereze înainte să plece acasă.

Au făcut schimb de saluturi și au ieșit pe ușă însoțite de

majordom. Odată ajunse în camerele care le fuseseră destinate, Clara Luna s-a întors spre ea cu mâinile în șolduri.

– De ce ai luat legătura cu ambasadorul? Ce facem în Valvaner? M-ai mințit? Julie s-a așezat pe pat întristată. Și-a privit mâinile și a mângâiat bandajele care îi înfășurau încheieturile fragile. Încă se simțea foarte slăbită. De ce ai făcut ceva atât de îngrozitor? Niciun bărbat nu merită asta!

Aștepta avalanșa de critici. În spital nu avusese prilejul să-și exprime toată durerea și dezamăgirea, dar acum sosise ceasul.

– Cum ai îndrăznit să faci singură o călătorie atât de lungă? Ești nebună? i-a răspuns supărată. Te-ai expus primejdiei într-un fel care mă înfioară. Tatăl tău o să mă jupoaie de vie când o să afle.

Clara Luna a făcut ochii cât cepele.

– Am fost singura care a primit mesajul tău. Nu mai era nimeni la moșie și nu puteam suporta să mai treacă nicio zi fără să vin la tine, i-a răspuns întristată. Aveai nevoie de mine! Și nu mai sunt o fetiță. Tata va înțelege că am încercat să fac ce era mai bine. Și să știi că n-am venit singură, Mikiw e cu mine. Julie s-a uitat în altă parte în vreme ce se ridica de pe pat. S-a apropiat de fereastra închisă și a tras puțin perdeaua din dantelă ca să privească afară. Avea un aer înfrânt, neobișnuit la ea. Și, a continuat ea, nu mi-ai spus tot adevărul. De ce vrei să rămâi aici, așteptând iertarea bărbatului care te-a înșelat, care te-a folosit și care a fugit ca un laș când ai vrut să-ți iei viața.

– Ai anunțat rudele tatălui tău din Luna? Ar trebui să știe că suntem în Salamanca.

Clara Luna a tăgăduit dând o dată din cap.

– Nu le cunosc pe rudele tatei și nici n-am de gând s-o fac, fiindcă vom pleca foarte curând acasă.

Julie și-a mutat privirea de pe chipul hotărât al verișoarei

sale spre peisajul care se vedea dincolo de geamuri.

Mikiw ar trebui să stea aici. O să vorbim cu ambasadorul şi o să îi spunem cât este de important pentru noi. Este ca un membru al familiei noastre şi ar fi trădare faţă de el să-i ascundem prezenţa.

Clara Luna a refuzat, nu avea de gând să dezvăluie prezenţa lui Mikiw.

– Ştii cât sunt de bănuitori oamenii când îl văd. El nu e vinovat pentru prejudecăţile lor şi nu trebuie să sufere din pricina asta. Stă foarte bine la pensiune, şi-apoi e foarte aproape de Valvaner. Îţi reamintesc întrebarea pe care ţi-am pus-o mai devreme. N-o să mă faci să schimb subiectul.

Julie s-a întors spre ea, şi pe chip i se oglindea groaza pe care trebuie s-o simtă femeile când se confruntă cu propriile prejudecăţi şi pe care cu atâta bunăvoinţă le sublinia verişoara ei întrebând-o despre relaţia cu nepotul ambasadorului.

– Eram însărcinată, a spus pe neaşteptate. De aceea mă aflu aici, şi nu la Madrid, fiindcă simt nevoia disperată să vorbesc cu Robert despre asta.

Clara Luna a deschis gura ca să spună ceva, dar sunetul i-a rămas în gât.

– Erai însărcinată? a întrebat cu glas ascuţit. Julie şi-a stăpânit plânsul, deşi umerii i-au tresăltat. Să vorbeşti cu el va fi o pierdere de vreme, a rostit hotărâtă.

– De ce spui asta? a întrebat-o fără să se întoarcă. Îl priveşte şi pe el. Unchiul lui a înţeles şi de aceea a venit la mine când i-am mărturisit ce mi se întâmplase.

Clara Luna a oftat auzind de marea problemă cu care se confrunta verişoara sa. Acum nu mai puteau să se întoarcă în America, nu înainte de a se va rezolva totul.

– Dacă ştiai că erai însărcinată, de ce ai vrut să-ţi iei viaţa? De ce, Julie?

Vestea o lăsase cu gura căscată. Şi i-a părut într-adevăr

rău pentru ea. Julie a privit-o cu disperare.

– Nu știam, a mărturisit cu un fir de glas. Am fost înștiințată la spital de starea mea și de pierderea copilului pricinuită de încercarea de sinucidere; vezi acum ce m-a făcut să iau legătura cu ambasadorul. El a înțeles urgența întrevederii cu nepotul lui.

– Îmi pare foarte rău, Julie! Îmi pare rău pentru copilul tău, dar el nu te merită!

– Nu-l cunoști ca să spui așa ceva, i-a răspuns îndurerată. Îl iubesc și puțin îmi pasă de părerea celorlalți.

– Crezi că te va cere în căsătorie? a îndrăznit s-o întrebe. Ai pierdut copilul. Nu mai există ceea ce vă lega. Dar Julie nu i-a mai răspuns. A rămas iarăși tăcută privind decorațiunile camerei. Văd că ești istovită, te las să te odihnești, i-a spus cu glas întretăiat. Am să vin să te iau la cină.

Clara Luna se simțea vrednică de dispreț, fiindcă nu se ridicase la înălțimea gravei probleme cu care se confrunta verișoara ei. Tocmai se pregătea să plece când Julie a întrebat-o:

– Îl cunoști pe lordul Beresford?

S-a întors atât de iute, că a fost pe punctul să se împiedice și să cadă. Verișoara ei o privea cu ochi întrebători.

– De ce ar trebui să-l cunosc? a întrebat la rândul său.

– De ce te aperi? a insistat verișoara.

– Mă apăr pentru că mi-ai pus o întrebare cât se poate de aiurea, a răspuns ea sarcastică.

– Și mi-ai dat un răspuns și mai și, i-a arătat ea.

Clara Luna a răsuflat adânc.

– Nu-mi pică bine când se leagă cineva de culoarea părului meu, a spus deodată, inspirată.

Cu niciun chip n-o să-i destăinuire ce îi făcuse englezului, nici posibilele măsuri pe care le-ar putea lua împotriva ei. Julie i-a zâmbit ușor, înghițind minciuna despre păr. Nu era

pentru prima oară când devenea ţinta batjocurii din această pricină.

– Marea moştenire a familiei Loira.

Şi ea avea părul roşcat, dar nu chiar atât de scandalos ca al Clarei Luna, care părea o torţă vie.

– Îi voi prezenta scuzele mele, a îndrăznit să spună, încercând s-o împace.

– Pentru că s-a legat de culoarea părului tău?

– Pentru că nu i-am răspuns la salut cum se cuvenea. Ştii că de obicei nu sunt prost crescută, dar eram atât de preocupată de tine că am fost nepoliticoasă cu el.

– Nu ştiu, a spus Julie, am avut impresia că îi trezeai aversiune şi mânie şi mi s-a părut cât se poate de ciudat la un necunoscut care nu te-a văzut niciodată.

Această concluzie nu a deranjat-o deloc. Dacă ar şti verişoara ei adevăratele pricini pe care le avea englezul ca să suporte astfel!

– Ca majoritatea bărbaţilor, a răspuns iute. Mă văd pentru prima oară şi cred că sunt o vrăjitoare afurisită. Cel puţin asta nu a luat-o la fugă înfricoşat.

Julie s-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o cu o afecţiune sinceră.

– Nu ţi-am mulţumit că ai venit după mine. Eram atât de speriată ştiind că te-ai îmbarcat pentru a porni într-o călătorie atât de primejdioasă, încât nu m-am gândit cât de mult mă bucur că te afli aici. Eşti cea mai mare alinare a mea.

Dacă nu m-ar fi însoţit Mikiw, nu aş fi venit, i-a mărturisit. Julie a încercat să spună ceva, dar Clara Luna a împiedicat-o ridicând o mână. Odihneşte-te. Vin să te iau la cină dacă te vei simţi în stare, a repetat emoţionată.

Verişoarele s-au despărţit cu un sărut, iar Clara Luna a părăsit încăperea mult mai îngrijorată decât atunci când venise.

„Fă-ţi curaj, caută-l pe englez şi cere-i scuze. Pune-ţi şi gâtul zălog dacă e nevoie. Trebuie să îl convingi să nu spună nimic înainte ca Julie să rezolve problema ei cu nepotul ambasadorului", şi-a spus cu un optimism renăscut.

Cu această hotărâre s-a dus să-l caute pe majordom ca să afle unde putea să-l găsească pe bărbatul în ale cărui mâini se aflau libertatea şi integritatea ei.

A simţit-o înainte s-o vadă. Arthur s-a întors şi a privit cu adânc dispreţ silueta feminină care tocmai închisese uşa în urma sa. Purta o rochie destul de amplă şi cu o croială atât de exagerată încât, dacă s-ar fi aşezat, materialul i s-ar fi ridicat în faţă până la cap. Se îndoia că putea s-o ţină într-un dulap.

Ea s-a uitat la el neliniştită şi cu un aer admirativ. După cum arăta, bărbatul ştiuse să transforme virilitatea în ceva înnăscut. De ce i se accelera pulsul de câte ori îl vedea?

– Vin să-ţi cer iertare, a început ea îndreptându-se cu paşi nesiguri către el.

– Dacă îţi închipui vreo clipă că o vei primi, eşti mai naivă decât pari.

Clara Luna nu prea ştia cum să se poarte cu bărbaţii răniţi în mândria lor. De când împlinise şaisprezece ani, ocolise câteva egouri terfelite de impulsivitatea ei, dar nu provocase niciunuia un rău adevărat, cu excepţia acestui englez care tocmai îi întorsese spatele cu grosolănie, privind atent un punct oarecare din odaie.

– Aş vrea, de asemenea, să-ţi mulţumesc că nu m-ai dat în vileag în faţa verişoarei mele şi a ambasadorului. Tăcerea lui a fost jignitoare, deşi meritată, însă nu a dat înapoi. A mers mai departe până când a ajuns lângă el. Regret sincer ceea ce am făcut.

– Atunci n-ar trebui să mă provoci cu prezenţa dumitale.

Clara Luna l-a privit cu atenţie.

Totuşi, n-ai să mă dai în vileag, nu-i aşa? l-a întrebat politicoasă, dar prevăzătoare.

El s-a întors brusc spre ea.

Eu nu aş fi încredinţat de victorie. Poate aştept un moment mai prielnic să te duc în faţa magistratului şi să aştept verdictul de vinovăţie.

Îmi pare rău că nu te-am crezut, a mărturisit sinceră. Şi pentru toate supărările pe care ţi le-am pricinuit. Arthur şi-a încordat spatele. Nu avea de gând să-i dea niciun răgaz, chiar dacă ar îngheţa iadul. Cum ai putut să scapi? l-a întrebat curioasă.

În momentul acela s-a uitat la ea cu atâta furie încât Clara Luna şi-a dus mâna la stomac, de parcă ar fi primit o lovitură.

Am dublat oferta dumitale, şi căpitanul nu a putut s-o refuze, i-a răspuns cu dispreţ. Vaporul nu a ieşit din port cu mine la bord. Ea s-a gândit la repezeală. Când îi luase redingota şi haina după ce le verificase, nu găsise nimic de valoare. De unde făcuse rost de bani ca să-l plătească pe căpitan? Arthur a citit limpede pe chipul ei socotelile pe care şi le făcea cu privire la el. Era atât de furios că nu înţelegea cum de-şi stăpânea pornirea de a-i suci gâtul. Dar era oaspete al ambasadorului şi el nu era un bărbat înclinat spre scandal sau spre alimentarea bârfelor. Scorpia va avea ce merita după ce va obţine mânzul şi va pregăti întoarcerea în Anglia. Putea să mai aştepte un pic, până atunci nu voia decât să n-o mai vadă. I-am lăsat sigiliul familiei mele drept gaj până când am făcut rost de banii pe care i-am dat în schimbul libertăţii mele, i-a răspuns în cele din urmă.

– Din fericire, aveam destui bani lichizi la Valvaner, ca să plătesc datoria.

Erau tocmai banii cu care avea de gând să cumpere calul.

– Atunci se cuvine să iau asupra mea datoria pe care ai făcut-o, a intervenit ea. O voi plăti în locul dumitale.

Sprâncenele lui Arthur s-au ridicat într-un arc desăvârşit exprimând uimirea. Scorpia chiar era proastă sau îi plăcea să pară aşa?

– Banii nu vor şterge jignirea adusă persoanei mele, nici nu-mi vor potoli furia pe care o simt acum.

Clara Luna trebuia să fie cu băgare de seamă, dar dorea atât de mult să obţină iertarea lui că nu a dat înapoi nici în atitudine, nici în vorbe.

– Sunt gata să primesc pedeapsa pe care neîndoielnic o merit, numai spânzurătoarea nu. Familia mea n-ar suporta aşa ceva, a argumentat cu nevinovăţie.

Arthur a dat din cap uimit de atitudinea ei. Pedeapsa pe care o merita era mult mai rea decât putea să-şi închipuie fata, dar nu i-a spus. S-a aplecat spre ea, până când gurile lor au făcut schimb de răsuflări.

– Nădăjduiesc că pe viitor n-ai să-mi mai ieşi în cale, a înfruntat-o cu o duritate exagerată, căci, dacă o faci, nu răspund de faptele mele.

Fata a făcut un pas înapoi, iar el a zâmbit trufaş; în sfârşit se ivise în ochii ei o urmă de stăpânire care i-a potolit în parte furia pe care o simţea.

– Am acţionat împinsă de afecţiunea pe care i-o port verişoarei mele, s-a apărat. Şi recunosc că trebuia să mă încredinţez că erai într-adevăr Robert Villiers.

El dorea să plece şi să fie lăsat în pace. Mary Villiers va apărea dintr-un moment într-altul şi nu voia să-l vadă cu americanca asta nesuferită, cu accent vulgar şi fără maniere. Ar fi o insultă la adresa inteligenţei sale.

– Nimeni nu poate să acţioneze în afara legii. Orice ar fi făcut Robert, nu merita o soartă ca aceea pe care o plănuiseşi pentru el.

Clara Luna a mai dat înapoi un pas.

– Julie a fost în pragul morții din vina lui, s-a scuzat.

Arthur începea să-și piardă și puțina răbdare ce îi mai rămăsese.

– A fost în pragul morții din propria hotărâre, cu niciun chip Robert Villiers n-a avut ceva de-a face cu asta.

Fata a înghițit cu greu în vreme ce își trecea palmele transpirate peste materialul rochiei.

– N-ai să-mi spui cum să dobândesc iertarea ta, nu-i așa? a îndrăznit să-l întrebe.

– Piei din ochii mei și nu mă mai supăra! a exclamat plictisit.

În clipa aceea, lumea s-a ascuns în spatele unui văl de ceață, dar a făcut ce îi poruncise. A plecat în tăcere și cu ochii plini de lacrimi. Era singura vinovată pentru cele întâmplate și se simțea profund mâhnită că nu putea să repare greșeala, pentru că încăpățânatul nu o lăsa.

„Cum voi îndura această remușcare pe care o simt?, s-a întrebat abătută închizând ușa în urma sa. Făcuse o greșeală, e adevărat, dar voia să-o îndrepte și nu era lăsată. Am să încerc din nou când va fi mai liniștit și mai puțin afectat de faptele mele."

După ce a luat această nouă hotărâre, s-a dus în odaia ei, așteptând ca verișoara ei să-și recapete puterile.

Marius Maria

Capitolul 4

A citit scrisoarea pentru a treia oară. În ea tânăra Clara Luna îi spunea că verişoara Julie era internată într-un spital, zbătându-se între viaţă şi moarte. Viaţa ei atârna de un fir de păr. Durerea adâncă pe care a simţit-o, ştiind că avea nevoie de ea şi că era atât de departe, a întristat-o profund, drept care s-a hotărât să se ducă după ea.

Karankawa a cântărit toate variantele posibile. Luând în calcul şi înlăturând diverse păreri. Trebuia să-i spună totul lui Guillermo, chiar dacă ar pierde un timp preţios de care nu dispunea, fiindcă el se afla în La Española şi nu se va întoarce mai devreme de trei sau patru săptămâni.

Diligenţa îşi urma drumul către Rio West, unde fiul cel mic al lui Guillermo îşi avea ferma. Gemenii William şi César călătoreau şi ei cu tatăl lor. De aceea nu se aflau la moşie şi nu putuseră să împiedice călătoria nebunească a Clarei Luna în Europa, în căutarea verişoarei Julie.

„Ce pot să spun ca să-mi scuz impulsivitatea?", s-a întrebat neliniştită. Ea nu obişnuia s-o lase singură pe copilă, dar s-a hotărât să facă o excepţie. Banca îi cerea nişte cambii sau să-i vândă singura proprietate pe care o mai avea în Oxnard. Clara Luna o îndemnase să plece cât mai degrabă să-şi rezolve treburile, iar ea nu-şi închipuise niciodată că fata va primi o scrisoare de la Julie, care o va face să pornească la drum fără să aştepte întoarcerea ei. Inima îi bătea cu putere, dar hotărâse să lase chestiunea în mâinile

lui Liberty; el, mai bine decât oricine, va şti ce trebuie să facă. Îi trimisese o telegramă ca s-o aştepte în staţia pentru diligenţe. Nu ştia dacă o primise. Dacă nu, va trebui să angajeze un văcar care s-o ducă până la fermă şi să-i asigure protecţia. Chiar dacă zona nu era la fel de primejdioasă ca Vestul, Karankawa trebuia să fie precaută.

„Să nu i se întâmple nimic rău!, s-a rugat stăruitor pregătindu-se să coboare din diligenţă. Să nu i se întâmple nimic rău!"

Liberty Matthew Monterrey a oprit şareta în apropierea biroului şerifului. I-a plătit un sfert de dolar unui băiat ca s-o păzească. Şi-a pus pălăria pe cap şi s-a îndreptat spre clădirea unde opreau de obicei diligenţele care veneau la Rio West. În primul moment a crezut că întârziase, dar diligenţa sosise mai devreme şi, în afară de femeia care aştepta în picioare, ceilalţi pasageri îşi urmau călătoria spre nord.

Karankawa avea întipărită o expresie de nelinişte pe faţă şi, când l-a văzut, s-a îndreptat hotărâtă spre el. Avea o geantă mică de călătorie într-o mână şi un evantai în cealaltă, cu care alunga muştele ce chinuiau animalele.

– Liberty! a exclamat uşurată. Când am coborât din diligenţă şi nu te-am văzut, am crezut că n-ai primit mesajul meu.

– Ce faci, Karankawa? a întrebat-o binevoitor.

O clipă mai târziu, a sărutat-o pe amândoi obrajii şi i-a luat hotărât geanta din mâini. Karankawa era femeia care se ocupa de moşie şi îi supraveghea pe ceilalţi servitori, dar avea grijă şi de sora lui cea mică de când se născuse, împreună cu fiul ei Mikiw.

– Sunt foarte neliniştită, i-a mărturisit ea. Nu ştiu ce să fac cu scrisoarea pe care am primit-o.

Liberty s-a uitat la ea cu atenţie. Telegrama pe care o primise fusese foarte scurtă, dar, văzându-i nervozitatea, a ştiut că se petrecuseră lucruri grave.

– E vorba despre tata? a întrebat.

Karankawa a clătinat din cap, dându-i de înțeles că nu despre tatăl lui voia să-i vorbească. A luat mâna pe care bărbatul i-o întindea ca să urce în șaretă. După ce s-a așezat, l-a prins cu putere de braț ca să-l silească să se uite la ea.

– Sora ta a plecat în Europa în căutarea lui Julie.

Liberty a dat drumul brusc aerului din plămâni pentru că mărturisirea îl luase prin surprindere. Karankawa s-a grăbit să scoată o scrisoare din buzunarul capei și să i-o dea. El a întârziat o clipă până când s-a hotărât s-o ia, a citit-o în picioare, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Mai știi și altceva despre spitalizarea verișoarei Julie? a întrebat cu glas răgușit.

Femeia a clătinat din cap de mai multe ori.

– Știu doar ce spune în scrisoare. Că este în stare gravă într-un spital din Madrid. Și asta e prea departe!

Liberty urcase în șaretă aproape fără efort și a tras de hățuri pentru a porni la drum.

– Cum a făcut rost de bani pentru călătorie?

– Sora ta are banii ei, pe care nu i-a cheltuit până acum. Tatăl tău este foarte generos în privința asta. Clara Luna are o mică avere de care nu s-a folosit niciodată.

– Cum a putut să facă rost atât de repede de un bilet? Vapoarele pleacă de obicei la două-trei săptămâni.

– A avut noroc. S-a îmbarcat la o zi după ce a primit scrisoarea din Europa, chiar dacă a fost nevoită să ia un vapor portughez. Liberty era cu adevărat îngrijorat. Sora lui era prea tânără și nepricepută ca să facă o călătorie atât de lungă. Slavă Domnului că nu a plecat singură, l-a luat pe Mikiw cu ea.

Karankawa aparținea tribului navajo. Poporul ei locuise în regiunile din Arizona, Noul Mexic și Colorado înainte de sosirea primei nave spaniole. Când spaniolii s-au întors în 1769, erau însoțiți de soldați și misionari care aveau de gând

să i creştineze pe indigeni şi să contribuie la colonizarea teritoriului cucerit. De aceea la sfârşitul lui 1770 au fost stabilite misiuni şi garnizoane militare în San Diego, la sud de ţinuturile navajo. Acesta era numele pe care li-l dăduseră primii exploratori spanioli spunându-le indieni apaşi din Navajo. Câţiva servitori de la moşia tatălui său erau urmaşii lor. Dar Karankawa nu se purta ca o indiancă. De când tatăl lui o scăpase de la spânzurătoare, făcea parte din familia Monterrey.

Vom petrece noaptea la fermă. Mâine voi face pregătirile necesare pentru plecarea neîntârziată în Europa.

Vin şi eu cu tine, s-a oferit ea, dar Liberty a dat hotărât din cap în semn de refuz.

Mă voi deplasa mai rapid dacă sunt singur. N-o să-mi fie uşor să le aduc acasă pe sora şi pe nesăbuita de verişoară-mea.

N-ai fost niciodată într-un loc atât de îndepărtat ca Europa, a spus Karankawa cu îngrijorare în glas.

Era adevărat, s-a gândit el. Totuşi, nu putea să piardă o vreme preţioasă pregătind o călătorie pentru amândoi; ea trebuia să rămână la moşie până când se va întoarce tatăl lui ca să îl pună la curent cu cele întâmplate.

Îi voi scrie tatei o telegramă, pentru a-i da de înţeles că situaţia nu este prea gravă. Va trebui să i-o trimiţi în La Española. Tata nu trebuie să-şi facă griji pentru plecarea mea, fiindcă mă voi întoarce înaintea lui.

Dar tot o să se neliniştească, a afirmat severă. Europa este foarte departe, iar sora ta este o tânără neştiutoare care acţionează mai degrabă sub imperiul momentului decât după o matură chibzuinţă.

Liberty a perceput aceste vorbe ca pe o critică adresată ei însăşi.

Mikiw o va apăra până când voi putea s-o fac eu însumi.

Mikiw era un vânător şi o călăuză deosebită; metisul moştenise ce era mai bun de la cele două rase: indiană şi albă.

– Nu va putea să se ocupe de două fete, mai cu seamă dacă una dintre ele este grav bolnavă.

– Dacă vrei să-mi sporeşti îngrijorarea, te înştiinţez că eşti pe drumul cel bun.

Ea şi-a revizuit atitudinea.

– Îmi pare rău, Liberty, dar chiar sunt îngrijorată. Sora ta nu a aşteptat să mă întorc. Nu ştiu unde se află şi ce se va întâmpla cu ea într-un loc atât de îndepărtat.

– Sper că va lua legătura cu singura rudă a tatei. Şi-apoi, Madridul este un oraş ca oricare altul, a spus cu convingere.

Karankawa a tăgăduit ştergându-şi lacrimile.

– Ultima discuţie pe care am avut-o cu Guillermo despre Spania a izbutit să mă sperie rău, fiindcă se teme că va trebui să se întoarcă acolo, a spus ea. Este încredinţat că va izbucni un război între carlişti şi susţinătorii Mariei Cristina. Zice că se vor isca revolte în rândul poporului, de aceea nu dorea ca Julie să studieze în Europa.

Liberty cunoştea bine pricinile pentru care tatăl lui se împotrivise ca nepoata lui să plece, dar până la urmă i-a încuviinţat hotărârea.

– Verişoara mea este majoră şi şi-a ales de una singură destinul, aşa cum eu mi l-am ales pe-al meu.

Karankawa a oftat scurt. Julie s-a hotărât să studieze la Paris, dar nimeni nu şi-a putut închipui că va ajunge într-un spital din Madrid, zbătându-se între viaţă şi moarte. Nu ştia de ce, şi asta îi provoca o tristeţe profundă, fiindcă o cunoştea de când era o adolescentă cu codiţe. Timiditatea ei izbutise s-o înduioşeze.

– Citind scrisoarea pe care mi-a lăsat-o sora ta, am ajuns la concluzia că Julie s-a aventurat în unele locuri din Spania

fără să-i ceară părerea tatălui tău. Poate a suferit un accident și de aceea este internată în spital; totuși, mă miră că a făcut asta, având în vedere situația politică atât de critică din Spania.

Ceea ce niciunul nu știa era că Julie se îndrăgostise de un englez care locuia la ambasada engleză din Madrid. Își urmase îndemnul inimii, care o dusese într-o fundătură.

Verișoara mea nu știe nimic despre politica europeană, ca și sora mea și cu mine. Nu va intra în nicio încurcătură, a spus fără nicio reținere, incluzându-se în trioul ignoranței în materie de politică.

Karankawa și-a spus că acesta era un adevăr de netăgăduit. Nicio femeie, cu atât mai mult dacă era tânără, nu se amesteca în chestiuni bărbătești ca politica sau afacerile; dar, cu toate acestea, nu era prea sigură, fiind vorba despre Clara Luna, fiindcă aceasta gândea de una singură și se purta altfel decât celelalte fete albe. De copilă fusese învățată să pună întrebări, să analizeze situațiile și de aceea era atât de îngrijorată, căci cu dorința asta de a învăța și a înțelege lucrurile ar putea să dea peste necazuri și nu era nimeni lângă ea ca s-o ajute. Amândoi păstrau o tăcere apăsătoare, deși, din când în când, Karankawa se uita pe furiș la Liberty, al treilea dintre fiii lui Guillermo. Era înalt și voinic, ca toți bărbații Monterrey. Cu păr închis la culoare, aproape negru, ușor ondulat. Avea urme de barbă pe bărbie și fața colțuroasă. Liniile care îi marcau chipul serios arătau că era un bărbat călit în focul unei vieți grele. Își pierduse mama la vârsta fragedă de unsprezece ani. Gemenii William și César erau doar cu doi ani mai mari. Cei trei frați împreună cu micuța Clara Luna crescuseră fără dragostea și grija unei mame. Obligațiile lui Guillermo îl purtaseră dintr-un loc într-altul, și micii Monterrey învățaseră să supraviețuiască în cea mai mare parte a copilăriei lor fără supravegherea și protecția unui tată. Toți aveau o educație universitară

exemplară, mai puțin tânăra Clara Luna. Liberty, William și César deveniseră oameni de ispravă chiar dacă aveau un simț al unității familiei cam confuz. Dintre cei trei fii, Liberty era cel mai irascibil și independent. Refuzase să rămână sub dominația tatălui și își croise singur un drum pe care Guillermo îl disprețuia. Avea o fermă cu zeci de capete de vite; pământuri pe care le cultiva împreună cu doi ofițeri în retragere ai Uniunii, care descoperiseră în el un tovarăș loial și cinstit. Guillermo nu putea să înțeleagă și cu atât mai mult să prețuiască dorința fiului său cel mic de a se depărta de el și de frumoasa moșie pe care o construise cu atâtea eforturi.

– I-am spus tatei că sora mea trebuie să rămână cu mine la fermă până se întoarce el, dar mi-a nesocotit vorbele.

Karankawa a oftat auzindu-l. Guillermo voise ca fiul lui să se mute în căminul familiei, dar Liberty respinsese cu dispreț sugestia bătrânului. Amândoi erau atât de asemănători ca irascibilitate, că nu puteau să stea laolaltă fără să se certe.

– Moșia e plină de servitori care îndeplinesc toate poruncile tatălui tău, plus oameni angajați special pentru apărarea casei. Liberty s-a uitat lung la Karankawa. Faptul că îi lua apărarea tatălui lui nu îl surprindea. Cunoștea adâncul respect pe care îl nutrea față de el. Când a plecat în călătorie, a făcut-o încredințat că tu vei veghea asupra surorii tale și o să se supere când va afla că nu ți-ai îndeplinit datoria.

– Munca la fermă s-a triplat. Tata știa asta și nu i-a păsat. Mereu se aștepta să fac pe dama de companie a surorii mele.

Karankawa și-a ațintit privirea asupra peisajului. O deranjaseră aceste vorbe, care vădeau lipsa de afecțiune față de familie.

– Apărătorul surorii tale, l-a corectat ea.

– Fratele César ar fi trebuit să rămână la moșie cu ea.

Nu e drept, Liberty, i-a spus ea pe un ton apăsat. Fraţii tăi sunt încântaţi să călătorească împreună cu tatăl vostru; tie nu-ţi place să te mişti de-acasă şi să cunoşti noi tărâmuri.

Nu-mi place să plec din căminul meu, a corectat-o, şi tocmai asta va trebui să fac. Să pornesc într-o călătorie pe un continent îndepărtat ca să-mi aduc sora înapoi. Trebuie să las deoparte semănatul, ferma, absolut tot, pentru că tata nu a fost prevăzător.

Nu le nesocoti pe Clara Luna şi pe verişoară-ta Julie. Amândouă sunt nişte încăpăţânate pline de îndrăzneală. Prima şi mai mult decât a doua.

Liberty a dat bice cailor. Multă vreme o urâse pe sora lui, o învinuia că din pricina ei murise mama lor. Nu putuse să uite dificultatea naşterii. Sarcina fusese neaşteptată, căci mama lor nu mai era de mult fata tânără care adusese pe lume trei băieţi voinici. El şi-o amintea ca pe o femeie fragilă şi delicată; mereu închisă în camera ei şi petrecându-şi zilele în rugăciuni. Mult timp după aceea a aflat că fusese pe punctul să se călugărească şi că o înţelegere matrimonială între familiile Monterrey şi Loira pusese capăt vocaţiei ei religioase. Un lucru pentru care nu l-a iertat niciodată pe tatăl lui. Încă auzea certurile aprinse pe care le-a avut cu el în ultimul ei an de viaţă. Erau doi oameni cu totul diferiţi şi fără nimic în comun, în afară de trei fii şi o credinţă pe care nu o împărtăşeau.

– Nu-ţi face griji, o voi aduce înapoi teafără şi nevătămată, a spus Liberty, simţind neliniştea Karankawei.

– Dacă sora ta ar fi o fată obişnuită, nu aş fi atât de îngrijorată. Puţine fete au o senzualitate înnăscută şi spontană ca a ei. Va fi o ispită permanentă pentru un bărbat, a spus fără să se gândească.

Karankawa l-a auzit pe Liberty scrâşnind din dinţi.

– Pentru asta, tata este singurul vinovat.

Indianca a simţit încordarea din trupul puternic al bărbatului. S-a uitat la el şi a ştiut că îşi ascundea proasta dispoziţie sub masca nepăsării.

– Ştii de ce a fost de acord cu o educaţie atât de specială, i-a răspuns în şoaptă. Mama ta i-a făcut un rău ireparabil.

Liberty nu voia să vorbească despre asta. Îi displăcea profund, căci îi amintea de marile cusururi ale mamei sale. O mamă pe care nu putea s-o idealizeze oricât ar fi vrut. Tatăl lui nu-i îngăduise. Sora lui era un exemplu grăitor în acest sens. A privit-o pe indiancă dispreţuitor.

– Sora mea ar fi trebuit să fie măritată de mult.

– De aceea tatăl tău poartă discuţii cu Louis Barbe Charles Serúrier.

– Ambasadorul francez? a întrebat uimit. Dar e bătrân! a adăugat dispreţuitor.

– Nepotul lui prin alianţă este un candidat serios. A cerut mâna Clarei Luna.

– O fi un candidat serios pentru tata, a bombănit Liberty prost dispus.

– Guillermo caută bărbatul cel mai potrivit pentru sora ta, l-a întrerupt ea.

– Atunci sora mea va fi la fel de nefericită cum a fost el, a spus supărat, aşa cum vom fi noi toţi.

Karankawa a tăcut, căci fiecare vorbă provoca o discuţie neplăcută şi începuse să obosească să-şi apere pupila şi pe tatăl lor, dar hotărârea ei n-a ţinut mult.

– Sora ta merită să fie fericită. Ea nu este vinovată pentru greşelile tatălui vostru, nici pentru ale tale.

Liberty a privit-o cu o neobrăzare prost ascunsă.

– Tocmai de asta am plecat, ca să îndrept aceste greşeli, i-a răspuns pe un ton sec.

– Şi de unde ştii că sora ta nu a plecat ca să le îndrepte pe ale ei?

Ce vrei să spui? a întrebat tot mai supărat.

Clara Luna doreşte cu disperare să fie iubită. Trăieşte şi respiră ca să capete un pic de iubire din partea bărbaţilor. Iar voi i-aţi refuzat-o toţi patru.

Ţin la ea, a mărturisit el pe neaşteptate.

Karankawa a scos o înjurătură.

Bărbaţii din viaţa ei au ales să stea departe de ea din propria lor voinţă. A crescut doar în tovărăşia mea şi a fiului meu. Îi lipseşte un model când e vorba să aleagă un bărbat care s-o facă fericită, de aceea îmi fac griji pentru ea.

– Tu urma să înlocuieşti această lipsă, a răspuns pe un ton evaziv care a supărat-o pe Karankawa mai mult decât dacă ar fi insultat-o.

– Eu am ajutat-o să gândească singură şi să se poarte ca atare, fără să se teamă de urmări, l-a lămurit cu glas hotărât. Am eliberat-o din sclavia religioasă pe care a moştenit-o de la mama voastră şi care i-a făcut atâta rău tatălui vostru.

Liberty a remarcat în glasul indiencei o ranchiună care l-a surprins.

– Uite unde a dus-o educaţia asta liberală pe care a primit-o cu atâta generozitate, a mustrat-o Liberty cu duritate. O fată trebuie să înveţe să fie supusă, să-şi măsoare vorbele şi faptele. Să nu pună la îndoială hotărârile tatălui şi fraţilor ei...

Karankawa l-a întrerupt îndurerată:

– Vorbeşti de parcă te-ai referi la un animal de companie, nu la o fiică şi o soră.

Liberty a ales să păstreze tăcerea. Avea o problemă de rezolvat şi nu o va face dacă se va angrena într-o ceartă cu femeia care o adora pe sora lui. Au ajuns la fermă fără să schimbe alte vorbe decât cele absolut necesare.

Capitolul 5

Următoarele zile nu i-au îmbunătăţit deloc starea de spirit. Umbla tăcută şi ascunzându-se, pentru că nimic nu o chinuia mai mult decât posibilitatea să-l întâlnească pe englez şi să-l deranjeze cu prezenţa ei, când el fusese categoric în această privinţă. Îi spusese atât de limpede să nu-i iasă în cale, încât câteva zile a pretextat că o doare capul, pentru a mânca singură în odaia ei. Julie încerca s-o descoasă ca să-i spună ce e cu ea, dar îi era aşa de ruşine, că dădea din cap la fiecare vorbă a verişoarei sale.

Amândouă continuau să aştepte, una întoarcerea iubirii ei, cealaltă vaporul care o va duce departe de tot.

S-a uitat la tava cu resturile cinei. Puiul cu mirodenii era chiar bun, iar în ceea ce priveşte pâinea, nu mai mâncase niciodată una atât de crocantă şi de gustoasă. A băut dintr-o înghiţitură din apa ce îi mai rămăsese şi s-a şters la gură cu şervetelul de in.

„Dacă mai stau închisă aici, am să mor de plictiseală, a recunoscut înfrântă. S-a uitat la teancul de cărţi pe care le devorase, dar în lipsa activităţii acumulase o energie pe care nu ştia cum s-o consume. Cât mi-ar plăcea să fiu la moşie. Să călăresc şi să mă plimb pe păşunile întinse. Clara Luna a oftat atât de adânc, încât a dat afară tot aerul din plămâni. A strâns resturile cinei pe tavă şi a pus-o pe măsuţă. O va lua slujnica mai târziu, când toţi se vor fi retras să se odihnească. S-a gândit la Mikiw, la aventura pe care urma s-o trăiască şi

care în cele din urmă se dusese de râpă. În afară de plictiseală şi de mustrările verişoarei ei, şederea în Europa era un eşec total. Şi-a masat baza gâtului, acolo unde agrafele îi zgâriau pielea ca să ţină bine şuviţele groase de păr într-un coc elaborat. Dacă nu mă vede nimeni, de ce trebuie să îndur chinul ăsta?" Şi-a scos agrafele una câte una şi le-a lăsat pe noptieră. Apoi şi-a aplecat capul în faţă, ca să slăbească strânsoarea, şi şi-a netezit părul lung cu degetele. Cu nesfârşită răbdare s-a descotorosit de rochia vaporoasă de după-amiază şi de legăturile corsetului. Când s-a simţit eliberată de apăsarea exercitată asupra bustului, a tras adânc aer în piept, era o uşurare să nu simtă apăsarea aceea în stomac. Şi-a dat jos toată rufăria de corp, în afară de camizol, şi şi-a pus cămaşa uşoară de noapte şi halatul de mătase.

A aşteptat-o pe verişoara ei o oră, apoi două, dar nu a venit să-i spună noapte bună, ca de obicei. Tăcerea s-a adăugat plictiselii şi a aţipit stând pe scaun. Zgomotul pe care l-a făcut slujnica deschizând uşa a trezit-o pe neaşteptate.

Îmi pare rău că v-am speriat, milady, i-a spus aceasta.

Văzând o bună creştere, ea şi-a stăpânit un căscat.

– Nu-i nimic, Elena, a încercat să-i spună în spaniolă, o limbă pe care tatăl ei o vorbea la perfecţie, dar nu însă şi ea. O aşteptam pe verişoara Julie.

Slujnica s-a uitat la ea oarecum surprinsă.

– Domnişoara Loira nu se află la Valvaner, i-a mărturisit deodată. Clara Luna a clipit de câteva ori, întrucât credea că nu auzise bine. Verişoara ei nu era la Valvaner? Atunci unde era? A plecat la primul ceas al dimineţii spre Madrid. Se va întoarce peste câteva zile. Ea a rămas mută. Julie a plecat fără să-mi spună nimic? De-a ce naiba se joacă? Cum poate să mă lase singură în casa unor străini?", şi-a spus mâhnită. Trebuia să vorbească numaidecât cu ambasadorul ca să afle

dacă știa ceva, dar va fi nevoită să aștepte până dimineață. V-a lăsat un bilet, a adăugat slujnica. E sub pernă.

Ochii Clarei s-au îndreptat spre locul arătat de slujnică și l-a văzut. Un colț al plicului se ițea de sub o pernă uriașă. Cum voia să-l vadă dacă îl ascunsese? Slujnica a luat tava cu resturile cinei și i-a urat noapte bună. Ea s-a dus până la capul patului și a luat scrisoarea verișoarei ei; abia dacă i-a trebuit un minut ca s-o citească, dar furtuna pe care o dezlănțuise nu urma a se potoli în ani.

Plecase să se întâlnească cu Robert Villiers.

„Așa voi învăța să dau întâietate lucrurilor, și-a spus abătută. Ea lăsase totul pentru verișoara ei, iar Julie o părăsea pe ea ca să se ducă la Robert. I se părea nemaipomenit că nu îi spusese nimic despre planurile ei. O lăsa singură zile întregi ca să se întâlnească cu iubirea ei. O iubire care avea s-o distrugă, pentru că abia se recuperase, și acum se îndrepta spre alt dezastru. Și acum, cum umplu prisosul acesta de vreme până se întoarce? Citind!", și-a răspuns. Din fericire, biblioteca de la Valvaner era impozantă. Bine dispusă, a ridicat din umeri și a luat cărțile pe care le citise deja. Le-a ținut într-o mână și s-a îndreptat spre ușa odăii. În casă domnea liniștea. Nu știa că era atât de târziu, totuși lămpile cu gaz din pereți încă nu fuseseră stinse. A coborât scara imperială fără să bage de seamă că era desculță. Covorul gros îi înăbușea pașii. A ajuns în vestibul și a privit în jur. N-ar fi știut să spună câte ceasuri erau și nici de ce se retrăseseră toți. Încăperile uriașe desenau umbrele pașilor ei, ca și cum ar fi fost pline de năluci. Clara Luna a râs de gândul ei. Atâta leneveală nu e bună pentru minte.

Cu multă grijă a apăsat pe clanță, ușa s-a deschis și, când a băgat capul, mirosul de piele și de parafină i-a invadat nările. S-a mirat să vadă căminul aprins, fiindcă în bibliotecă

nu era nimeni şi, preţ de o clipă, s-a uitat la divanul aşezat în faţa căminului. Ambianţa atât de confortabilă i-a trezit cheful să se trântească pe el şi să citească pe îndelete, acompaniată doar de trosnetul focului.

Fără să ştie prea bine de ce, s-a trezit mergând spre divan cu paşi hotărâţi. A atins spătarul şi s-a aplecat chiar în momentul în care persoana care stătea întinsă se ridica. Atingerea celor două capete a fost inevitabilă şi lovitura atât de puternică încât a făcut-o pe Clara Luna să cadă cu zgomot pe spate. A dat drumul cărţilor pe care le ţinea în mâini şi acestea au zburat în toate părţile.

Ce dracu'...! Exclamaţia englezului pe care îl evitase atâtea zile a ameţit-o şi mai mult decât lovitura primită. Stătea întinsă pe jos, fără suflare, încercând să-şi limpezească privirea care i se înceţoşase. Mai târziu îi va ieşi un cucui uriaş în frunte, dar în acel moment cea mai mare grijă a ei era să-şi stăpânească nedumerirea. Te simţi bine? Nu, nu se simţea bine deloc fiindcă glasul englezului chiar părea îngrijorat, şi asta era cu neputinţă. A simţit mâinile bărbatului, una pe spate, alta pe mâna ei dreaptă. Încerca s-o ridice de jos. N-am cunoscut în viaţa mea o femeie mai împiedicată.

Nesimţitul o făcea împiedicată, când capul lui o lovise de două ori?

– O să-mi treacă imediat, a izbutit să îngăime uşor ameţită.

Arthur a luat-o în braţe şi a ridicat-o ca s-o aşeze cu grijă pe divanul pe care stătuse el cu câteva momente mai devreme.

– Am să-ţi dau un coniac care îţi va readuce culoarea în obraji.

Câteva clipe mai târziu, a auzit clinchetul paharului şi a simţit în nări mirosul acru al băuturii. Lordul Beresford s-a

aşezat pe marginea canapelei şi i-a dus coniacul la buze; ea l-a băut dintr-o înghiţitură, fără să clipească. Văzând că nici măcar nu tuşea când bea lichidul tare, Arthur a făcut ochii mari. S-a întrebat dacă nu cumva ei îi plăcea să bea băuturi tari, căci i se părea că era obişnuită. Oricare altă doamnă ar fi refuzat să înghită după ce şi-ar fi înmuiat buzele.

– Mai vreau un pic, te rog!

S-a uitat la ea atât de surprins, încât a făcut-o să roşească până la rădăcina părului, pentru că nu ştia de ce o cerceta aşa de atent.

– Crezi că e cazul? a întrebat-o mustrător. Coniacul este o băutură prea tare pentru o doamnă. Acum a fost ea cea care l-a privit uimită. Apa aia chioară pe care i-o dăduse i se părea tare? Hotărât lucru, englezul nu gustase burbonul. Am uitat că nu eşti o doamnă, a spus el cu cinism, chiar dacă tonul lui era blând. Ea şi-a spus că, venind din partea lui, blândeţea ar putea fi primejdioasă. Dar insulta a trecut nebăgată în seamă de către ea. Era prea atentă să admire silueta bărbătească îmbrăcată într-un halat din satin albastru. Culoarea intensă a materialului scotea în evidenţă albastrul-deschis al ochilor, iar focul din cămin îi lumina părul şi îl transforma în limbi de aur. Arthur i-a mai pus un pahar de coniac şi i l-a oferit. De data asta a avut prevederea să-l bea cu înghiţituri mici, ca să nu-l scandalizeze şi mai mult. Mai bine? a întrebat pe un ton sec. Fiindcă nu mi-ar plăcea să trebuiască să te car din nou până în odaia dumitale, şi pe deasupra beată moartă. O asemenea posibilitate i-a smuls fetei un zâmbet care pe el l-a năucit. S-a uitat mai atent la fetişcana care stătea rezemată de canapea. Avea scandalosul păr lăsat liber, şi la lumina flăcărilor părea o perdea de foc. A privit pentru prima oară chipul tineresc şi şi-a dat seama cât de atrăgător era. Şi-a amintit limpede momentul în care l-a atins şi a îndrăznit să-l sărute. Mândria lui de bărbat încă

era rănită de îndrăzneala ei de a se comporta astfel. Totuşi, de câte ori o privea, nu putea să-şi stăpânească un mormăit surd. Simţea nevoia s-o atingă, s-o guste. Îşi pierdea minţile! Nu te deranjează insultele? a întrebat-o încet.

Clara Luna a ascultat glasul bărbătesc şi a închis ochii preţ de o clipă. I se părea seducător. Grav şi adânc. Radia siguranţă.

Sunt obişnuită cu ele, a răspuns cu francheţe.

Arthur a privit-o nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Era obişnuită cu insultele? Firea lui politicoasă nu putea accepta o asemenea posibilitate. Nicio femeie nu merita să fie insultată, mă rog, s-a corectat, niciuna în afară de ea. Văzând-o, şi-a pus o grămadă de întrebări. Era prea tânără ca să manifeste un comportament atât de neobişnuit pentru o domnişoară.

Pe viitor voi evita să le rostesc în prezenţa dumitale, i-a făgăduit.

Ea s-a ridicat cu naturaleţe de pe divan şi s-a îndreptat drept spre el. Paharul de coniac rămăsese pe jos.

Vrei să spui că m-ai iertat? a întrebat pe un ton din care răzbătea speranţa.

Cavalerismul meu nu merge până-ntr-acolo, i-a mărturisit cu oarecare duritate.

Fata a zâmbit şi mai larg, şi acest gest firesc l-a tulburat şi mai mult. Nu putea să-şi ia privirea de la gura ei. Îşi amintea perfect moliciunea buzelor şi parfumul pielii ei. În clipa aceea l-a simţit şi mai acut. A vrut s-o sărute şi, fără să şi dea seama, şi-a umezit buzele într-un gest care nu prevestea nimic bun nici pentru ea, nici pentru el.

Şi ce pot să fac ca să mă ierţi? a stăruit ea.

Arthur şi-a lăsat privirea în jos spre halatul descheiat care lasa să se vadă rufăria ei de corp. Aşa, cu părul lăsat pe umeri, i s-a părut o vrăjitoare care îl stârnea dinadins.

– Chiar vrei să ştii?

Gestul ei de încuviinţare i s-a părut neaşteptat, chiar dacă binevenit. Arthur şi-a spus că era cea mai neruşinată fată pe care o cunoscuse. Amândoi erau în haine de dormit, în aceeaşi încăpere şi cu aburii alcoolului plutind între ei.

Clara Luna se simţea hipnotizată de privirea lui. Nu putea să întoarcă ochii. Îl vedea deschizând gura ca să rostească vorbele, dar nu le auzea, sunetul rămânea prins într-un nor de dorinţă. În minte îi stăruia amintirea sărutului pe care l-a furat când îl ţinea ostatic şi inima i-a tresărit în faţa posibilităţii de a-l gusta din nou. „Aş da orice mi-ar cere, doar să-l mai sărut o dată", şi-a spus înnebunită.

Arthur a fost pe deplin conştient de dorinţa care s-a ivit în ochii ei. O dorinţă atât de copleşitoare şi primitivă, încât i s-a strâns stomacul, iar răsuflarea şi pulsul i s-au accelerat. Fata abia îi ajungea la gât, dar ardea toată cu un foc ce putea să se dovedească primejdios. „Pesemne, coniacul e de vină pentru trăirile astea periculoase", şi-a zis.

– Vreau să mă ierţi! i-a poruncit ea, şi Arthur s-a strâmbat ironic.

Ea trebuia să implore, să-l roage, dar nu, era atât de neruşinată şi îndrăzneaţă încât pe loc i-a venit chef să-i dea o lecţie. Fata se oprise doar la un pas de el. Avea buzele întredeschise şi în privire o strălucire care făcea ca ochii să pară două geme sculptate în foc.

– Ochi pentru ochi, domnişoară Monterrey? a întrebat-o sarcastic.

– Dinte pentru dinte, i-a răspuns ea fără şovăire.

Şi Arthur s-a trezit desfăcându-şi cordonul halatului ca să îi lege mâinile la spate. Ea l-a lăsat supusă, fără să-şi ia ochii de pe chipul lui bărbătesc.

– Vrei să ştii ce simţi când eşti legată şi lipsită de apărare? Ea nu l-a stârnit răspunzându-i. A aşteptat tăcută în vreme ce

el îi înnoda cordonul la spate. Câteva clipe după aceea, a dus-o spre peretele cel mai apropiat ca să poată s-o înconjoare cu trupul lui viguros. Ce simţi? a întrebat-o când a prins-o între perete şi braţele lui.

Curiozitate, a răspuns cu glas întretăiat.

Iar acum am să văd dacă meriţi preţul pe care l-am plătit ca să dobândesc libertatea pe care mi-ai răpit-o. Ea avea spatele rezemat de perete. Simţea nodul cordonului apăsându-i încheieturile, aşa cum îşi simţea inima prinsă în piept, dar aşteptarea de a fi sărutată de el îi întuneca mintea în privinţa jocului primejdios pe care îl începuse. Dosul palmei lui Arthur a început să alunece de pe gât până la decolteul pe care halatul şi camizolul fin nu îl ascundeau complet. A lăsat-o să se odihnească pe porţiunea de piele caldă. Apoi a repetat gestul ei atunci când l-a răpit. Mai întâi a depus un sărut uşor pe pânza caldă care îi acoperea sânul stâng, foarte aproape de sfârc, dar având grijă să nu-l atingă. Cu cealaltă mână i-a ţinut părul lung ca să nu-l încurce în mişcările sale. Ea a rămas în aceeaşi atitudine de aşteptare liniştită. A sărutat-o atunci pe mandibulă, apoi pe bărbie şi în cele din urmă a ridicat faţa ca s-o apropie de gura ei. Buzele i s-au părut cele mai moi din câte gustase vreodată şi, surprinzător, s-au deschis în întâmpinarea lui. Şi-a strecurat limba în interiorul mătăsos. El nu se mulţumea să sărute, ci îi cerea chiar nectarul. Îi lua gura cu atâta lăcomie ca şi cum viaţa lui ar fi depins de asta. A lins şi a muşcat. A gustat şi a ciupit buza de jos, cu lăcomie. A făcut sărutul sălbatic, ca şi cum ar fi vrut s-o pedepsească. Şi ea i-a răspuns începând un dans uşor mai întâi, după aceea mai îndrăzneţ. Mintea Clarei era una era un haos minunat. În sfârşit primea sărutul la care visase atâta vreme. Gustul lui Arthur, parfumul lui bărbătesc, adăugat la cel al coniacului, a avut efectul unui drog asupra ei. Limba lui şi-a făcut loc printre dinţi şi a explorat fiecare

ungher cu nesfârşită tandreţe, lingând interiorul umed al obrajilor. Ea a simţit degetele calde alunecând pe sub camizol ca să prindă carnea sânului. Arthur şi-a băgat mâna pe sub material până când a cuprins cu totul sânul. L-a explorat în voie, încercându-i consistenţa şi moliciunea. A ciupit uşor sfârcul roz până când s-a întărit ca pistilul unei flori. Ea simţea ca pe o durere arzătoare nevoia pe care i-o trezea el acolo unde o atingea. S-a auzit un geamăt, dar niciunul dintre ei nu a ştiut cine îl scosese. Şoldurile Clarei Luna s-au mişcat până când au rămas lipite de pântecele lui şi atunci dorinţa s-a aprins în măruntaiele lui Arthur, care a deschis ochii dintr-odată ca să o privească uluit. Ea ţinea ochii închişi. Avea obrajii înroşiţi şi buzele umflate. El şi-a privit mâna care ţinea încă posesivă globul matur. Simţea o dorinţă sălbatică. Judecata l-a lovit nemiloasă. Coniac blestemat! Blestemată vrăjitoare neruşinată! A dat drumul aerului deodată, făcând-o să deschidă ochii şi să-l privească fără să ştie ce furtună îl lovise de încetase s-o sărute. S-a depărtat de ea cu remuşcarea oglindită pe chip şi apăsarea vinii strivindu-i umerii.

– Socoteşte-te iertată, a mormăit aproape ininteligibil.

Frigul a învăluit-o brusc atunci când el s-a întors ca să plece. A lăsat-o în bibliotecă, singură, cu mâinile legate la spate şi fără să poată să se mişte, să vorbească şi să mai răsufle firesc. În sfârşit primise sărutul la care visase mereu. Pentru un moment de nebunie se simţise dorită, dincolo de sângele ei fierbinte; de înfăţişarea păcătoasă. Un bărbat o sărutase şi o mângâiase ca să-i dea o lecţie, fără să-şi închipuie cât de importantă fusese aceasta.

„Dumnezeule! Şi-acum ce fac?, s-a întrebat întristată. Mai întâi mă dezleg, după aceea mă gândesc, şi-a răspuns sieşi, pragmatică, la fel ca întotdeauna. Învăţase o lecţie de preţ despre dorinţa care se aprinde fără să te aştepţi, ca atunci

când se aţâţă un foc cu vreascuri arse de soare. Asta nu s-a sfârşit, lord Beresford, pot să te încredinţez", şi-a spus cu curaj în vreme ce mergea spre odaia ei şi se gândea la uriaşul joc emoţional pe care i-l provocase.

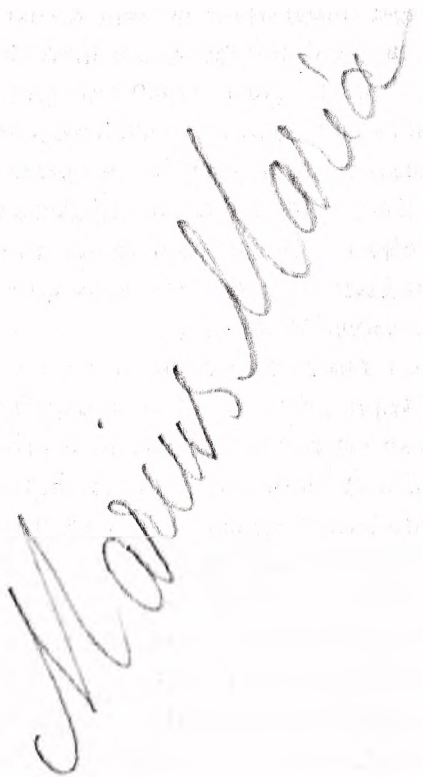

Capitolul 6

Piaţa Mare era un spaţiu urban amenajat în centrul oraşului şi devenise inima vieţii sociale a acestuia. L-a străbătut de la un cap la altul în vreme ce observa structura care se înălţa pe trei niveluri. Construcţia i s-a părut impunătoare. Ea nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. După ce a străbătut-o încet cu privirea, i s-a părut că nu era un pătrat perfect, dar nu putea să fie sigură. Avea optzeci şi opt de arcuri în plin centru, cu medalioane în care erau reprezentate figuri însemnate, dar ea nu ştia cine sunt. S-a oprit la cel din Pavilionul Regal.

– Medalioanele îi reprezintă pe regi.

S-a întors rapid spre glasul necunoscut care îi vorbea în limba ei. În faţa sa stătea un bărbat care o privea cu un zâmbet deschis. Era de statură mijlocie şi, după caietul şi cărbunele pe care le ţinea în mână, a bănuit că era desenator, unul dintre aceia care abundă în Paris şi pe care verişoara ei îi descrisese atât de bine.

– Ştiu foarte puţine despre Salamanca, dar ce am văzut până acum mi s-a părut minunat.

– Medalioanele din Pavilionul Sfântului Martin, numit aşa după biserica cu acelaşi nume, i-a spus mai departe, are efigii care înfăţişează luptători spanioli faimoşi. Ea i-a zâmbit drept răspuns. Medalioanele din Pavilionul Petrineros sunt cele mai eterogene. Bărbatul a tăcut un moment ca s-o privească atent. O văzuse hoinărind prin piaţă

când el se pregătea să deseneze Pavilionul Regal. I-a întins mâna neîncetând să-i zâmbească. Pedro Galindo de Coronado, s-a prezentat protocolar.

Ea i-a răspuns la salut şi la zâmbet.

Clara Luna Monterrey.

Ai nişte nume de familie foarte frumoase, a spus bărbatul, care îi ţinea încă mâna între degete.

Clara şi Luna sunt nume de botez, a răspuns ea. Numele meu de familie este Monterrey.

Pedro i-a admirat timbrul vocii şi părul frumos pe care abia îl ţineau agrafele. Câteva bucle scăpaseră din strânsoare. Dintr-o pricină necunoscută a simţit nevoia imperioasă s-o picteze.

Ai nume spaniole şi totuşi eşti străină.

Ea a dat aprobator din cap.

Tata este spaniol, născut în Luna, l-a lămurit răbdătoare, de aceea mă numesc Clara, după mama, şi Luna, după tata.

– Dar accentul dumitale nu este englezesc, a spus el continuând să-i ţină mâna.

Ea a încercat să şi-o elibereze, dar bunăvoinţa care se citea în ochii străinului a făcut-o să se răzgândească.

– Sunt americancă, a spus.

– O americancă de origine spaniolă şi cu un păr strălucitor.

Era pentru prima oară când cineva îi admira culoarea părului, ceea ce i-a trezit de îndată simpatia. Deşi Clara Luna nu era neîncrezătoare din fire, şi-a reprimat dorinţa de a-l întreba despre oraşul pe care îl vizita.

– Culoarea părului meu este moştenire de la mama, care era franţuzoaică.

– Aici francezii sunt detestaţi, i-a spus el. Au încercat să ne supună.

– Ştiu, a răspuns ea, de aceea tata nu ţine legătura cu familia mamei.

Pedro i-a dat, în sfârşit, drumul mâinii şi a invitat-o să ia loc împreună cu el la o măsuţă din micuţa cafenea din piaţă.

– Aş accepta bucuroasă invitaţia la o cafea, dar nu sunt singură.

Pedro s-a uitat în jurul său încercând să-l vadă pe însoţitorul unei frumuseţi atât de neobişnuite.

Ea i-a arătat un punct anume din piaţă, unde se afla Mikiw supraveghind-o cu atenţie. Clara Luna mergea adesea în camera pe care o închiriase pentru prietenul ei într-o pensiune foarte aproape de centrul oraşului. Era conştientă că niciun nobil spaniol nu-i va îngădui metisului să stea împreună cu ele. Mikiw trezea bănuieli peste tot pe unde trecea. Pielea lui închisă, părul negru ca abanosul, ca şi privirea dură şi nasul acvilin îi trădau de la o poştă originea. Dar el o veghea şi o apăra mereu. O făcea într-un fel atât de tăcut, că uneori ea uita că se afla prin preajmă.

– Va fi o plăcere să pot sta de vorbă cu prietenul şi apărătorul dumitale.

Pupilele Clarei au strălucit când a înţeles. Bărbatul era foarte isteţ şi înţelesese imediat rolul lui Mikiw în viaţa ei.

– Chiar nu vă deranjează? a întrebat peste măsură de uimită.

O clipă mai târziu şi-a spus că Pedro nu putea fi nici nobil, nici vreo persoană influentă; nici pictor sau desenator nu era şi de aceea a bănuit că nu îl deranja tovărăşia unui băştinaş.

Se pregătea să accepte încântată, când ochii i-au căzut pe o pereche care se plimba liniştită prin piaţă, chiar în sensul opus faţă de locul unde se afla ea. Amândoi se opriseră în faţa unui chioşc cu flori frumoase. Lordul Beresford şi lady Villiers împărţeau zâmbete şi şoapte sub o umbreluţă. Ei îi plăcea să simtă soarele pe chip, de aceea nu lua niciodată umbrela. Complicitatea dintre ei i-a strâns inima şi i-a

accelerat pulsul din pricina curiozității pe care i-o trezea. El era foarte prevenitor cu ea. O asculta cu un interes vădit, amuzat de ceea ce îi şoptise ea la ureche cu cochetărie.

Şi a înţeles într-un fel dureros cum îşi manifesta un bărbat interesul adevărat pentru o femeie, cu care se poartă galant ca să-i câştige afecţiunea. Lordul Beresford şi lady Villiers au dispărut după un colţ de la capătul străzii Varillas.

„E interesat de Mary Villiers, şi-a spus adânc întristată. Un bărbat nu poate să privească astfel o femeie fără să simtă ceva deosebit pentru ea."

– Invitaţia rămâne valabilă, domnişoară.

Glasul lui Pedro a readus-o la realitate. Clara Luna s-a uitat spre locul unde era Mikiw şi i-a făcut semn să se apropie. Indianul s-a conformat, grăbind pasul spre ei. Părul lung şi negru îl purta strâns într-o coadă de cal.

Restul dimineţii s-a scurs pe nesimţite. Clara Luna cunoscuse în Piaţa Mare din Salamanca un bărbat pe cât de ciudat pe atât de fermecător. Un pictor extraordinar, care se încăpăţânase să-i facă portretul. După mai multe refuzuri pe care el nu le acceptase, îi făgăduise să se gândească bine şi să îi dea un răspuns în curând.

Mikiw a însoţit-o la întoarcerea la Valvaner. Ea s-a despărţit de el cu o îmbrăţişare.

– Te simţi bine la pensiune? l-a întrebat grijulie. M-ar întrista mult dacă nu ai fi tratat bine sau dacă s-ar purta urât cu tine.

– Mă privesc cu uimire, însă nu pun întrebări, i-a răspuns scurt, dar sincer într-o limbă pe care doar ea o înţelegea. Iar mâncarea e chiar bună, ca şi pâinea. Îmi va fi dor de pâinea asta crocantă când ne vom întoarce acasă.

Ea i-a zâmbit mângâindu-i cu drag bărbia aspră.

– Te aştept mâine în piaţă. Aş vrea să fac o plimbare la

debarcader. El a făcut un semn de încuviinţare şi nu a plecat până nu a văzut-o intrând în marele conac. Clara Luna şi-a scos mănuşile şi capa şi i le-a dat majordomului, care a aşteptat răbdător. S-a întors verişoara mea?

– Domnişoara Loira nu s-a întors încă. Ea s-a întrebat de ce vorbeau despre Julie cu numele ei în franceză. I se părea ciudată tendinţa spaniolilor de a se conforma cu strictețe normelor de societate, un lucru cu care ea nu era obişnuită. Ambasadorul a fost nevoit să plece degrabă la Madrid, se va întoarce în câteva zile.

– Nădăjduiesc că nu este nimic grav, a spus îngrijorată.

– Asta nădăjduim toţi, a rostit majordomul.

– E din pricina protestelor, nu-i aşa? Majordomul a privit-o mirat. O persoană pe care am cunoscut-o în piaţă mi-a vorbit puţin despre tensiunea politică din ţară. Toţi se tem de izbucnirea unui război.

– Totul se va rezolva, milady. Veţi putea să vă întoarceţi acasă fără probleme. Până atunci, bucuraţi-vă de şederea la Valvaner. Această veste a întristat-o mult. Fără verişoara ei şi fără prezenţa ambasadorului, şederea la Valvaner i se părea inutilă, plictisitoare şi chiar dureroasă. O interesa un bărbat care, la rândul lui, era captivat de altă femeie, nici mai mult, nici mai puţin decât nepoata unui pair al regatului Angliei. O femeie căreia ea nu îi ajungea nici la vârful pantofilor. Ceaiul se va servi la cinci, a înştiinţat-o majordomul.

Dar fata nu i-a mai răspuns. S-a îndreptat în tăcere către încăperile care îi fuseseră puse la dispoziţie, dar, înainte să urce prima treaptă, s-a dus în bibliotecă. Voia să aleagă nişte cărţi ca să citească după-amiază. Pentru că mai era vreme până la ora ceaiului, s-a gândit că nu era nimeni înăuntru, dar s-a înşelat. Pe canapeaua din piele stătea însuşi bărbatul care îi tulbura somnul nopţilor şi liniştea zilelor.

S-a ridicat când a auzit zgomotul uşii şi când a văzut că era el a mijit ochii cu o anume neplăcere pe care nu s-a obosit deloc să o ascundă.

N-am să te deranjez, i-a spus grăbită.

El nu i-a răspuns. Şi-a reluat locul cu spatele la ea şi şi-a văzut mai departe de lectură.

„Cum poate să fie atât de rece, după sărutul pasional din seara trecută?, s-a întrebat deranjată în parte de nepăsarea voită. Fiindcă îi pasă de mine cât de un tumbleweed[2], şi-a spus furioasă. Mă urăşte, şi când urăşti pe cineva, îl tratezi cel puţin cu nepăsare rece." Clara Luna era neîndurătoare cu ea însăşi.

Când Arthur a auzit că uşa se închide din nou, a dat drumul aerului din piept. Îl chinuia să ştie că o evita în toate felurile închipuite şi neînchipuite. Niciodată până acum nu mai întâlnise o femeie care să-l facă să dorească ceva ce din raţiuni logice detesta. Lui îi plăceau femeile reţinute, cuviincioase şi cu un pronunţat simţ al moralei. De aceea părea vădit stânjenit în prezenţa ei, căci era conştient că o fată nerușinată, obraznică şi amorală izbutea să-l facă să dorească din toate puterile ceva ce în sinea lui dispreţuia.

„Trebuie să mi-o scot din minte!, şi-a spus în încercarea de a stăvili neplăcerea ce creştea în el. E doar o americancă lumbută şi mojică!" Cu toate acestea, mintea lui se întorcea la momentul în care o sărutase şi o mângâiase cu îndrăzneală acolo unde nicio femeie cinstită nu ar îngădui. Arthur a clătinat din cap ca să-şi înlăture neplăcuta senzaţie de vină pe care o avea. Îl răpise, plănuise să-l trimită în celălalt capăt al lumii şi totuşi nu putea să nu se mai gândească la ea. Ştia chiar de la ambasador că şederea celor două femei la

[2] În Spania i se spune în mod obişnuit *barrilla borde*, cunoscută şi ca *almajo de jaboneros, salicor de la Mancha* şi *capitán în Aragón*. Este o plantă anuală din familia amarantaceelor care creşte pe terenuri nisipoase. Când este uscată, vântul o face să se învârtă ca un glob uriaş. (n.a.)

Valvaner avea să fie foarte scurtă. Îi povestise în câteva vorbe despre relaţia dintre verişoara franţuzoaică şi nepotul lui şi despre necesitatea unei discuţii între ei înainte de plecarea acasă a celor două. El nu îi ceruse lămuriri, nici nu le aştepta. Cu toate acestea Mary Villiers îi făcuse o descriere amănunţită a relaţiei sordide a fratelui ei cu americanca, pe care o socotea vulgară, deşi uitase să pomenească despre partea care îl învinovăţea în mod clar pe Robert în acea încurcătură amoroasă. Arthur nu izbutea să înţeleagă uşurinţa cu care unii bărbaţi se implicau în relaţii sentimentale cu femei nepotrivite. Nu le dădeau atenţie acelora care într-adevăr meritau atenţia lor. Vedeau un chip frumos şi nişte sâni seducători şi uitau de tot. În clipa următoare a gemut supărat, căci şi-a amintit netezimea, greutatea şi volumul sânului neruşinatei şi cât de mult îl aţâţase să-l ţină în mână. Dar el nu era Robert Villiers, ştia prea bine de ce avea nevoie. Îi era clar ce fel de femeie va fi potrivită în viaţa şi în lumea lui şi în niciun caz aceasta nu era seducătoarea neruşinată cu păr de foc.

„După ce cumpăr mânzul, îi voi spune lui lady Villiers ce gânduri am şi mă voi întoarce în Anglia", şi-a zis pentru a se încuraja. Se afla de prea multă vreme în Spania, tensiunea politică sporea, iar el nu avea de gând să fie acolo când va izbucni conflictul. Totuşi, dorinţele lui de a nu-şi intersecta paşii cu răpitoarea s-au dus de râpă foarte curând. Destinul era un drăcuşor jucăuş căruia îi plăcea să-i împingă pe oameni până la limitele rezistenţei.

Fusese o idee bună să se plimbe pe malul râului Tormes. Contactul cu natura a încurajat-o şi i-a potolit supărarea. Clara Luna a văzut nişte bănci din lemn aşezate strategic în locuri ascunse, ca să fie folosite de către îndrăgostiţi în nopţile cu lună plină. Sau poate pentru ca pictorii să-şi etaleze

arta prin surprinderea frumuseţii păsărilor care zburau deasupra apei ciripind la apusul soarelui. A privit cu atenţie unele luminişuri unde copacii alcătuiau o boltă naturală pentru cei care se hotărau să ia prânzul chiar lângă apa care curgea lin şi limpede. Pe drumul paralel cu apa se plimbau doar pietoni, dar într-o parte uşor înălţată, în trepte, câţiva călăreţi se aventurau să galopeze având drept tovărăşie briza şi mirosul ierbii drept tovărăşie. I-a atras atenţia unul anume, care călărea în ritm cu paşii ei. Privindu-l cu atenţie şi-a dat seama că era lordul Beresford, dar el nu se uita la ea, ci spre zarea care se întindea înaintea ochilor. Calul era spectaculos, culoarea lui i-a amintit de ciocolata caldă cu lapte pe care o bea în unele dimineţi de iarnă rece. Deodată, ochii au rămas surprinşi asupra ei.

Bună ziua, lord Beresford, l-a salutat cu un zâmbet larg.

El şi-a atins borul pălăriei ca să-i răspundă la salut.

– Bună ziua, domnişoară Monterey. Glasul i s-a părut la fel de rece ca un vânt îngheţat din munţii din Nevada. Ar trebui să te întorci la Valvaner, se apropie furtuna.

Ea s-a uitat cu interes la cer şi s-a îndoit de părerea lui despre vreme, căci aerul era uscat.

– Mulţumesc pentru grijă, i-a răspuns reţinută.

– La revedere! i-a spus el.

Ea l-a salutat cu mâna în vreme ce el începea să galopeze în timp ce ceilalţi călăreţi se îndepărtaseră. Copitele calului stârneau un nor de praf care s-a risipit pe măsură ce el se pierdea în depărtare.

„La fel de sec şi de rece ca întotdeauna, şi-a spus Clara Luna. Nu are sânge cald în vene". Dar, când şi-a amintit de sărutul pătimaş pe care i-l dăduse în biblioteca de la Valvaner, şi-a dat seama cât se înşela.

A auzit limpede roţile caleştilor care începeau să plece. Trăsurile erau trase pe un teren neted lângă podul roman,

într-o zonă mai înaltă. Podul făcea parte din faimoasa Vía de la Plata, care lega oraşul Mérida de Astorga. Clara Luna găsea povestea oraşului pasionantă şi s-a întrebat de ce tatăl ei, fiind spaniol şi cu rădăcini atât de adânci, nu le insuflase copiilor lui iubirea pentru pământul acesta atât de frumos şi plin de istorie.

O bună bucată de vreme a mers fără ţintă, amintindu-şi de familia sa şi de distanţa care îi separa în acel moment. S-a gândit la Mikiw, care în după-amiaza aceea nu era cu ea. Îi dăduse instrucţiuni precise să plece la Madrid, s-o găsească pe verişoara Julie şi să-i spună să se întoarcă degrabă. Obosise s-o aştepte la Valvaner. În tăcerea gândurilor ei a auzit un tunet, a privit cerul şi a văzut că părea să anunţe furtună, cum prezisese lordul Beresford. A regretat că plecase singură la plimbare, pentru că puţinii călăreţi care mai rămăseseră plecau, ca şi cei care veniseră pe jos. A rămas un moment nemişcată, simţind pe chip briza după-amiezii care, spre surprinderea ei, nu părea umedă, contrastând cu culoarea plumburie a cerului.

„N-o să plouă, aerul e foarte uscat", şi-a spus liniştită. Ea, care crescuse pe o moşie la ţară, cunoştea foarte bine schimbările de temperatură din atmosferă. Şi, văzând că malul râului se golise de vizitatori, a decis să-şi continue plimbarea bucurându-se de tăcere şi de linişte.

Un ceas mai târziu s-a auzit un tunet puternic în cer, luând-o prin surprindere. În depărtare a zărit un fulger care a făcut-o să se oprească brusc. Adâncită în gânduri, se depărtase mai mult decât voise. S-a uitat în stânga şi-n dreapta şi s-a trezit deodată singură. Mai vedea călăreţi pe care probabil nu-i deranja să-i ude ploaia, dar erau un punct îndepărtat.

„Ar trebui să mă întorc, am drum lung până la Valvaner", şi-a spus cu chipul ridicat spre cer, aşteptând să simtă

primele picături de ploaie. S-a stârnit un vânt uşor care a leganat arbuştii şi frunzele copacilor de pe mal. Mergea atât de adâncită în gânduri că nu-şi dădea seama unde punea piciorul. Când a început să alunece spre râu, a ţipat speriată. A încercat să se ţină de stufăriş, dar n-a izbutit decât să-şi zgârie mâinile. Pământul moale aluneca odată cu ea şi brusc coborârea s-a oprit, dar ea a rămas agăţată la câţiva centimetri de apă.

„Acum înţeleg de ce pe cărarea asta nu se plimba nimeni, doar o proastă ca mine". O mirase că trecătorii nu o luau pe drumul îngust de pământ ce părea buretos sub iarbă.

A încercat să se caţăre, dar pământul ceda sub ea. Şi-a muşcat buzele destul de îngrijorată, pentru că, dacă nu izbutea să iasă, va sfârşi în apă, luată de curenţi. Putea să audă în spatele ei sunetul apei care curgea.

– Ajutor! a implorat cu glas ascuţit. Constatând tăcerea din jur, îngrijorarea i-a crescut simţitor. Dacă începea să plouă tare, va avea un mare necaz. „Trebuia să aleg cea mai proastă zi ca să mă plimb pe lângă râu", s-a mustrat severă. Ajutor! a strigat de mai multe ori. Mă aude cineva? A încercat să se caţăre cu grijă, ţinându-se de nişte papură pe care nu o rupsese în cădere, dar aceasta nu îi susţinea greutatea, şi forţa exercitată de trupul ei pe jumătate atârnat în gol a făcut-o să se răzgândească. Blestemat să-mi fie ghinionul!, a exclamat supărată pe ea însăşi. Hei! Poate cineva să mă ajute? În jur domnea o tăcere desăvârşită. Clarei Luna îi venea să-şi dea drumul şi să lase râul s-o târască în aval, dar o îngrozea gândul că nu va putea să se prindă de nimic şi că va sfârşi într-o mlaştină sau în mare. Ea nu ştia la ce distanţă de Salamanca era marea. Speriată de posibilitatea de a muri înecată în apă sau în mâl, a început să strige stăruitor. Când şi-a tras sufletul ca să-şi limpezească glasul, a auzit zgomotul copitelor unui cal care se apropia. I-a venit să plângă de

uşurare. Sunt aici! a strigat cât o ţineau plămânii. Ajutor! A auzit călăreţul descălecând şi aplecându-se peste mal. Slavă Domnului că...!

Vorbele i-au murit pe buze când l-a văzut deasupra ei pe englezul care o ocolea.

– Ia te uită pe cine avem aici!

Hohotul lui de râs a luat-o prin surprindere. Ea însăşi s-ar fi putut amuza în urma acestei situaţii dacă nu ar fi deranjat-o atâta bucuria lui în faţa ghinionului ei. Arthur nu s-a oprit din râs mai multe minute, ba chiar i s-au umplut ochii de lacrimi.

– Mă bucur că te distrezi pe seama mea, i-a răspuns supărată, dar te anunţ că sunt gata să cad în râu. El a încetat să mai râdă cu gura până la urechi, dar a continuat să zâmbească semeţ. Ea aproape că ar fi preferat s-o ia apa decât să trebuiască să-i ceară ajutorul. Arthur ţinea biciul în mână şi îl lovea uşor de coapsă, poate ca să nu izbucnească iarăşi în râs. Mă aflu într-o mică încurcătură, a recunoscut ea în treacăt şi fără să dea drumul păpurişului, care începea să se îndoaie ameninţător.

Rădăcinile ieşeau deja din pământ. Arthur a zâmbit şi mai larg.

– Asta înseamnă că nu ai nevoie de ajutorul unui domn ca să ieşi din mica încurcătură în care te afli? a ridiculizat-o cu cruzime.

„De ce mă deranjează atâta că râde de mine?", s-a întrebat enervată, şi de aceea i-a răspuns fără să gândească.

– Ba aş avea nevoie de ajutorul unui domn, dar vezi dumneata prin preajmă vreunul care să se grăbească să mă ajute?

Auzind-o, Arthur şi-a înălţat sprâncenele. Se ţinea cu chiu, cu vai de nişte tufişuri care puteau să iasă din pământ în orice moment şi nu-i trecea altceva prin minte decât să-l insulte pe singurul bărbat care putea s-o ajute: el.

Ceva mai jos e o porţiune la stânga, unde apa se adună alcătuind un mic heleşteu. Dă-ţi drumul şi lasă-te târâtă de curent. Vei putea să ieşi foarte uşor.

Clara Luna a deschis gura surprinsă. Avea de gând s-o lase agăţată în gol? Şi se socotea un domn?

Canalie blestemată!, a murmurat printre dinţi.

Ce spuneai? a întrebat-o el, deşi auzise limpede insulta.

Am nevoie de ajutorul oricui poate să mi-l dea, i-a spus neliniştită. Arthur s-a prefăcut că încalecă şi se depărtează în trap. Ce faci? Nu mă lăsa singură aici! a exclamat îngrozită.

El s-a întors cu un zâmbet şi mai batjocoritor.

Ajutorul trebuie să-l ceri cum se cuvine.

Arthur părea un demon care plăteşte o poliţă. Iar ea a intuit că încasa datoria pe care o făcuse la el în trecut, când îl răpise. Şi-a înghiţit mândria pentru că intrase într-o belea din care urma să nu iasă dacă nu va recurge la umilinţă şi modestie în comportamentul faţă de acest englez înfumurat.

Am nevoie de ajutorul dumitale, lord Beresford, i-a cerut cu glas întretăiat, luând un aer de domniţă ofensată. Salvează-mă, canalie!

Ultimele vorbe le spusese printre dinţi.

Arthur a hotărât să n-o mai chinuie. De când o văzuse plimbându-se, nu-şi luase ochii de la ea. Îi urmărise fiecare pas pe care îl făcuse. Tocmai cădea prima picătură de ploaie. Şi-a scos capa de pe umeri şi a răsucit-o înainte să i-o întindă.

Ţine-te bine. Ea a dat drumul stufărişului, a apucat materialul, dar l-a scăpat, fiindcă avea degetele pline de noroi. Hai, încearcă din nou. El a pus un genunchi în pământ şi s-a aplecat pentru ca ea ca să ajungă mai bine la stofa groasă a capei. Aş prefera să am la îndemână o frânghie, dar, cum nu găsesc una, e bună şi capa. Clara Luna era atât de disperată, încât, atunci când a putut să apuce materialul cu

o mână, în loc să aştepte gestul lui salvator, a tras cu putere în jos ca să nu îi mai atârne picioarele în gol. Pentru că nu se aştepta la reacţia ei, Arthur a alunecat pe mal. Stătea foarte aplecat spre ea, având ca singur punct de sprijin genunchiul. A căzut în cap peste fată. Izbitura puternică a făcut-o pe Clara Luna să dea drumul papurii şi amândoi au alunecat şi au căzut în apa rece a râului. Fata a încercat să iasă la suprafaţă, dar jupoanele grele, rochia voluminoasă şi botinele cu toc o împiedicau să se caţăre. A început să dea din mâini şi să înghită apă din belşug. Totul în jurul ei era apă, întuneric şi frig. Când în sfârşit se împăcase cu gândul că va muri înecată şi că trupul îi va pluti în josul râului, a simţit o mână care o prindea de braţ şi o târa. Îi era atât de teamă încât, în dorinţa ei de a ieşi la suprafaţă, îl scufunda pe Arthur de câte ori el încerca s-o prindă. Amândoi se scufundau iar şi iar, fiind duşi pe râu în jos. Nu te mai zbate! l-a auzit ca prin ceaţă. Altfel vom sfârşi amândoi înecaţi.

Dar ea era îngrozită şi disperată să tragă aer în plămâni. În încercările sale de a se prinde de el, nu şi-a dat seama că îl zgâria, îl scufunda şi îl împiedica s-o salveze. Deodată a simţit o lovitură şi a căzut în nesimţire.

Capitolul 7

Când s-a trezit, o durere îngrozitoare i-a străbătut capul. A gemut şi a încercat să se ridice, dar a ameţit şi i-a venit să vomite. Nişte mâini puternice i-au scuturat capul ca să nu mai înghită apă.

Am crezut că scosesem toată apa.

Glasul catifelat a ajuns la ea ca prin ceaţă. A deschis ochii şi s-a uitat la bărbatul care stătea aplecat asupra ei pe solul a ceea ce părea o peşteră. Afară tuna, fulgera şi ploua torenţial.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat cu un fir de glas. Unde sunt?

Clara Luna a simţit căldura şi a întors faţa spre focul aprins.

– Era cât pe-aci să ne înecăm amândoi, a mustrat-o Arthur fluturând-o pentru prima oară. Nu ştiu unde suntem, deoarece curentul ne-a târât destul de mult.

– Mă duceam la fund, a mărturisit ruşinată, şi m-am speriat când n-am putut să ies ca să iau o gură de aer. Clara Luna şi-a atins fruntea, fiindcă o durea, şi a simţit un cucui. Pesemne că m-am izbit de ceva.

– Eu te-am lovit, ca să nu te mai zbaţi. Îmi era cu neputinţă să împiedic curentul să te înghită şi să mă târască odată cu tine.

El o lovise? Iarăşi? Totuşi, trăia! Îi era totuna dacă o lovea de o mie de ori. Deodată l-a îmbrăţişat cu toate puterile, iar gestul drăgăstos l-a luat pe nepregătite.

– Mulţumesc! Chiar îţi mulţumesc!

Arthur a încercat să-i desprindă braţele din jurul gâtului, dar se temea că-i face rău dacă stăruie.

– Suntem în viaţă, e tot ce contează, a răspuns el. Ea i-a dat drumul în sfârşit. Deodată Arthur i-a întins capa neagră pe care Clara Luna a luat-o întrebătoare. Rochia ta e plină toată de noroi. Ar trebui să ţi-o scoţi şi s-o usuci la foc. Vom fi nevoiţi să rămânem aici până se potoleşte furtuna. Clara Luna şi-a privit picioarele şi a văzut că pierduse o botină şi avea un ciorap rupt. Când s-a ridicat din locul în care stătea, şi-a dat seama că rochia îi devenise o armură tare şi grea. Era toată plină de noroi şi ruptă în mai multe locuri. A trebuit să te târăsc ca să te scot din râu, s-a scuzat el. Deşi purta cea mai mare vină că rochia ei se făcuse ferfeniţe. Dar ea nu l-a mustrat defel. Era atât de uşurată, că nu putea să-i reproşeze nimic.

– Şi dumneata eşti plin de noroi, a spus ea arătând cu un deget spre pantalonii lui negri care acum păreau maro. Arthur îşi scosese haina, vesta şi batista de la gât. Avea mânecile cămăşii suflecate până la cot. Trebuie să-mi dai o mână de ajutor.

Ea s-a răsucit ceremonios şi şi-a strâns părul care era plin de ramuri, frunze şi pământ umed. Arthur nu voia să se apropie, dar, când a văzut nasturii micuţi care alcătuiau un şir desăvârşit pe spatele rochiei, şi-a dat seama că ea nu va putea să se descheie singură. Şi-a dres glasul uşor stânjenit.

– Nu ştiu de ce hainele femeieşti sunt atât de incomode.

Şi era adevărat. Voluminoasa rochie udă părea din piatră. Pe măsură ce vorbea, îi descheia unul câte unul nasturii mici şi, după ce l-a descheiat şi pe ultimul, s-a întors ca să-i ofere intimitatea de care avea nevoie, întorcând pe dos haina pe care o întinsese pe o grămadă de pietre pe care le adunase cât timp ea zăcuse în nesimţire.

Clara Luna şi-a scos rochia udă, juponul dublu şi corsetul. Arcurile prinse de întăritura materialului erau îmbibate de apă şi se strânseseră atât de tare, încât aproape o sufocaseră. Când a rămas doar în camizol, şi-a pus capa lui, care era încă umedă, şi a înnodat-o la gât ca s-o acopere pe de-a întregul. După aceea a luat rochia şi a întins-o lângă hainele lui. La fel a făcut şi cu celelalte haine.

Cum ai găsit acest loc? l-a întrebat curioasă.

În partea asta a râului adâncimea este mai mică, am putut să stau în picioare şi să mă ţin de crengile puternice ale unui copac pe jumătate căzut. Adevărul este că am avut noroc.

Clara Luna şi-a închipuit cât de greu trebuie să-i fi fost s o ţină cu o mână, să încerce să se prindă de crengi cu cealaltă, în vreme ce curentul îi împingea în josul râului.

Îţi sunt nespus de recunoscătoare, i-a zis aşezându-se jos, foarte aproape de foc, căci simţea nevoia să se încălzească.

A întins mâinile privind în jur. A văzut grămezi de lemne foarte aproape de unul dintre pereţi.

– Pesemne este un adăpost pentru vânători, a lămurit-o el. Erau multe lemne adunate şi făcute grămadă, o mulţime de frunze uscate şi vreascuri, aşa că mi-a fost uşor să aprind focul.

Ea l-a privit vrăjită, pentru că lordul Beresford avea însuşirea să facă în aşa fel încât imposibilul să devină posibil.

– Crezi că se va potoli curând? a întrebat, privindu-l cum îşi scoate cizmele ca să verse apa din ele.

Afară încă tuna cu putere.

– Nu cred, i-a răspuns. Cerul e prea înnorat.

Arthur i-a auzit oftatul înainte să se întoarcă şi să se uite la chipul ei. Ea îşi îmbrăţişase genunchii cu braţele şi se uita la flăcările care se înălţau una deasupra celeilalte.

– Lady Villiers s-o fi întrebând unde suntem.

– Trag nădejde că nu-i va trece prin minte să organizeze vreo căutare pe vremea asta.

– Ai de gând să rămâi multă vreme în Salamanca? a întrebat ea.

– Ar fi trebuit să mă fi întors deja în Anglia.

– Şi atunci?

– Aşteptam să cumpăr un mânz. Robert Villiers a făgăduit că mă ajută să-l cumpăr. Mi-l doresc foarte mult.

– Nu poţi să-l cumperi singur?

– Fermierul nu are încredere în străini. Am primit deja trei refuzuri destul de descurajatoare.

– Şi domnul Villiers este străin, a observat ea pe bună dreptate.

Arthur a rupt creanga subţire pe care o ţinea în mâini şi a aruncat-o pe jarul care începea să se formeze.

– Robert este foarte cunoscut în Salamanca şi este prieten cu bărbatul care are animalul pe care îl vreau pentru grajdurile mele de la Whitam Hall.

Ea îl asculta foarte atentă. Văzându-i privirea, a ştiut că se gândea la Mary Villiers. Nu a putut să-şi reprime vorbele ce i-au ieşit pe gură.

– Mi se pare că te interesează şi o frumoasă iapă englezească.

Arthur a privit-o surprins de replica ei. Nu era de bun gust să vorbească despre Mary Villiers ca despre o iapă, dar nu se putea aştepta la altceva din partea unei fete care provenea din colonii.

– O iapă pe care nu trebuie s-o cumpăr, ci s-o curtez.

El folosise un ton peste măsură de sec, dar ea nu voise s-o jignească pe lady Villiers, doar că nu putuse să se stăpânească. S-a scuzat totuşi.

– N-am vrut să fiu obraznică.

Cu greu poţi să nu mai fii, a spus el. Şi în următorul răs amândoi au rămas tăcuţi, fiecare adâncit în gândurile sale. Ploaia cădea fără încetare. Se puteau mirosi pământul ud şi iarba când era strivită. S-a uitat pe furiş la bărbatul care se rezemase de peretele rece privind limbile de foc ce îmbrăţişau lemnele pe care din când în când le arunca peste jarul aprins. Clarei Luna i-ar fi plăcut să se uite la ea, să-i povestească despre viaţa lui. Arthur Beresford i se părea un bărbat misterios; rezervat, dar grozav de viril. Şi-a trecut privirea peste gâtul lui şi a coborât-o până la bucata de tors pe care cămaşa nu o acoperea. Părul auriu îi capta întreaga atenţie. Nu se cuvine să mă priveşti într-un fel atât de neruşinat, a mustrat-o el.

Clara Luna şi-a eliberat genunchii din strânsoarea braţelor. A întins picioarele şi s-a dezmorţit. Făcând asta, capa i s-a desfăcut, lăsând la vedere camizolul transparent. Arthur a întors faţa vădit stânjenit.

– În ţara mea nu este necuviincios să priveşti drept în faţă un bărbat, fiindcă este cel mai bun mod să afli dacă îţi este duşman.

Arthur s-a gândit la răspunsul ei atât de puţin potrivit. El ştia foarte puţine despre America, dar nici nu-l interesa să audă un pomelnic de însuşiri tocmai de la ea. Coloniile nu-i treziseră niciodată curiozitatea.

– Dar acum eşti în Europa, nu în America, iar aici nu se cuvine să priveşti drept în faţă un necunoscut.

Vorbele lui au mirat-o, căci ea nu putea să-l socotească un străin.

– Ah! Dar noi nu suntem chiar nişte necunoscuţi, a spus cu un zâmbet larg. Am împărtăşit săruturi, mângâieri. Şi-apoi am trăit împreună anumite situaţii care pot fi mai necuviincioase decât să ne privim ochi în ochi, ca de pildă să stau aici în faţa dumitale în rufărie de corp. Trebuia să-i

amintească exact cum o sărutase şi o atinsese! Tocmai în asemenea momente! Fata nu avea nici pic de reţinere în trupul ei ispititor. El era pe deplin conştient de tainele pe care le ascundea capa pe care i-o împrumutase şi de aceea trebuia să facă un imens efort de voinţă ca să uite că era practic goală pe sub material. Ea a început să-şi pieptene părul cu degetele, acum că era aproape uscat. Perdeaua de foc căpăta o viaţă proprie pe umerii delicaţi şi atrăgea în mod irezistibil privirea lui. Arthur şi-a dres glasul, căci îşi simţea gâtul uscat. Fiecare mişcare a ei era un chin pentru el, deoarece îşi amintea perfect cum se unduise în braţele lui. Parfumul răsuflării ei, al pielii ei... Trebuie să recunosc că a fost foarte plăcut să faci asta, a spus ea. Arthur s-a gândit s-o trimită la dracu', pentru că mişcările ei îl aţâţau din ce în ce mai tare. O socotesc o experienţă foarte instructivă. În niciun caz nu ţi-o reproşez.

– O fată cuminte nu i-ar fi îngăduit niciodată aceste libertăţi unui necunoscut, a stăruit cu convingere.

– Şi eu mi le-am îngăduit, ţii minte? Cum era să uite! Încă îl chinuia gândul că fusese atât de expus în faţa unei fetişcane neruşinate. De aceea aş vrea să fim prieteni, măcar până mă întorc în America. Ar fi plăcut să mi te amintesc aşa. De data asta Arthur a privit-o cu o intensitate care a tulburat-o. Îşi băgase în gură o crenguţă şi o muşca cu putere. Clara Luna nu ştia că încerca să-şi găsească o ocupaţie pentru a nu se mai gândi la gesturile ei seducătoare fără voie când îşi pieptăna părul. Şi-apoi mi-ai salvat viaţa.

– Era datoria mea de gentleman.

– Dar eu nu m-am purtat ca o doamnă, de aceea îţi mulţumesc îndoit.

Arthur s-a uitat în altă parte când ea şi-a aranjat din nou capa.

– Nu ai fost educată potrivit tradiţiei, a spus el, ca şi cum

să fi constatat un fapt, nici nu te porţi ca o doamnă obişnuită.

„Ce a vrut să spună cu asta?", s-a întrebat neîncetând să-l privească.

Sunt singura femeie într-o familie cu patru bărbaţi. Cu greu puteam să fi dobândit o educaţie tradiţională. „Habar n-am ce a vrut să spună cu asta", s-a gândit Arthur în sinea lui. Mama mea a murit chiar în ziua în care am venit eu pe lume.

Îmi pare rău, i-a spus el cu compasiune.

Iar în locul în care trăiesc femeile sunt puţine.

Acum Arthur a privit-o pătrunzător.

Şi care este locul ăsta? a întrebat-o curios.

Comitatul San Buenaventura! a răspuns ea cu un zâmbet larg, care i-a dispărut când a văzut gestul lui de nepăsare. Nu ştii unde este?

Tu ştiai unde se află Europa, Salamanca? a contraatacat el cu oarecare umor, pe care ea nu l-a luat în seamă.

Desigur! a răspuns mândră. Educaţia mea a fost desăvârşită şi fără cusur.

În San Buenaventura li se îngăduie femeilor să studieze?

Mă tachinezi. „O fac?, s-a întrebat Arthur. Da, şi mă amuză chestia asta", a recunoscut uimit. Un zgomot în afara protei i-a amuţit răspunsul pe care se pregătea să i-l dea. Amândoi s-au ridicat, iar Arthur s-a aşezat în faţa ei ca s-o apere de orice primejdie. Zgomotul părea al unui animal şi deodată au văzut cum un băiat băga în adăpost un cal. Calul pe care îl lăsase pe drum când s-a hotărât s-o salveze pe doamnă. Clara Luna şi-a ţipt capul pe după trupul lui Arthur şi, când a văzut cine intra în adăpostul lor, i-a ieşit repede în întâmpinare.

– Mikiw! a exclamat cu un zâmbet larg. Ce faci aici?

Bărbatul cu păr negru şi privire ameninţătoare s-a proţăpit

în faţa englezului, care nu pricepea nicio iotă din vorbele rostite de femeie. Era îmbrăcat ciudat: cu o pătură din piele, care părea pătrată sau dreptunghiulară, având o deschizătură în mijloc ca să vâre capul. Purta o pălărie cu boruri mari şi pantaloni din piele maro. Şi îl privea cu o avertizare atât de limpede, încât Arthur a ştiut că ar putea să aibă necazuri cu el.

– Când m-am întors de unde m-ai trimis, mi-am dat seama că nu erai acasă. Clara Luna l-a îmbrăţişat mişcată. Ţi-am adus haine mai potrivite.

Arthur a văzut că îi dăduse o pătură înfăşurată pe care o scosese de sub veşmântul lui ciudat. Pesemne o ţinuse lipită de piept.

– Lord Beresford, ai putea să te întorci? i-a cerut ea. Arthur s-a supus binevoitor. Ce ştii de verişoara mea? l-a întrebat pe Mikiw, în vreme ce îşi punea hainele pe care i le adusese el: nişte pantaloni asemănători cu ai lui, cămaşă în carouri, vestă şi o batistă cu care să-şi prindă părul.

Arthur asculta discuţia lor fără să înţeleagă nimic. Pesemne era o limbă de-a locului.

– Domnişoara Julie nu este în Madrid. Clara Luna s-a oprit brusc ca să se uite la el cu atenţie. A luat un tren care a spre un oraş de coastă, de unde a luat un vapor spre Anglia.

– Cum ai aflat toate astea într-o singură dimineaţă? a întrebat nedumerită.

– Cercetând.

– Nu vorbeşti limba acestui loc, a remarcat ea.

– Dar o vorbesc pe a ta şi am putut să întreb la ambasada engleză. Situaţia critică din oraş a sporit controlul celor care intră şi ies din Madrid. A fost foarte uşor să văd registrul de călători al diverselor trenuri. Oamenii sunt neîncrezători, deşi nu li se poate reproşa amabilitatea. Răspund cu băgare de seamă, dar răspund.

Clarei Luna încă nu-i venea să creadă că verişoara ei o

lăsase în Salamanca şi plecase în Anglia.

A plecat singură? a întrebat cu stomacul strâns.

Mikiw a făcut cu capul semn că nu. Arthur a obosit să meargă cu spatele şi s-a întors spre ei. Când s-a uitat la fată, a rămas uluit. Era îmbrăcată ca un fermier!

Mi-ar plăcea să ştiu ce se spune în prezenţa mea, a zis el supărat.

Clara Luna l-a privit continuând să clipească uluită. Veştile pe care i le aducea Mikiw erau dezamăgitoare. Julie plecase în Anglia! Ce avea de gând?

Iertare, lord Beresford, Mikiw vorbeşte o limbă din locurile natale, navajo. El habar n-avea ce limbă era, deşi admitea că suna foarte ciudat şi părea tulburătoare. Eu am învăţat-o la fermă când eram copilă.

O limbă cam neobişnuită, a remarcat el.

Acolo de unde vin eu, nu, i-a răspuns ea cu un zâmbet.

Trebuie să ne întoarcem, Shau'din, a zorit-o Mikiw.

Dar plouă cu găleata, s-a împotrivit ea fără putere.

Pot să ştiu despre ce se vorbeşte în prezenţa mea? i-a întrerupt Arthur, care se săturase să fie ignorat.

Indianul a început să adune hainele ei şi să le înfăşoare în pătura în care adusese hainele uscate.

Mikiw crede că trebuie să ne întoarcem la Valvaner. Deodată Clara Luna a rămas pe gânduri. S-a uitat la indian cu ochii mijiţi şi l-a mustrat: De ce îmi vorbeşti în limba ta de faţă cu el? l-a întrebat pe un ton inchizitorial. Lordul Beresford nu înţelege ce spui. Mikiw a zâmbit în loc de răspuns şi a rămas tăcut. Adunase deja totul, stinsese chiar şi focul din adăpost. Nu îi fusese greu să le ia urma, chiar dacă ploaia complicase un pic lucrurile. Mikiw n-ar fi ştiut să spună de ce, dar îi plăcea bărbatul care îl privea, încercând să-şi dea seama dacă era o primejdie sau nu; bărbatul alb nici nu-şi închipuia cât de primejdios putea să devină dacă

era aţâţat. Dacă i-ar fi făcut rău lui Shau'din acum, nu ar mai fi avut capul pe umeri. Clara Luna a expirat profund. Afară încetase să mai plouă torenţial, iar ea va trebui să meargă încălţată cu o singură cizmă. Crede că ploaia ne dă un răgaz care va ţine puţin. De aceea e de părere să ne întoarcem la Valvaner fără întârziere.

Arthur a băgat de seamă că într-adevăr ploaia se mai potolise. Se auzeau tunete, dar cantitatea de apă se micşorase considerabil.

– Mergeţi cu grijă pe cărare, le-a spus Mikiw, calul va putea să vă ducă pe amândoi de îndată ce veţi ajunge pe pod.

– Nu vii cu noi? l-a întrebat uimită.

– Am ceva important de făcut după ce mă încredinţez că sunteţi în siguranţă pe pod.

– Ce poate să fie mai însemnat decât să vii cu mine la Valvaner?

Mikiw a continuat să-i zâmbească misterios.

– Trebuie să iau pe cineva. Nu-ţi face griji, mă voi întoarce curând.

Clara Luna l-a privit mirată. Uitase cu desăvârşire cât de bine putea să se adapteze indianul. Recunoştea terenul într-un fel care o uluia. Era pentru prima oară când călca pe pământ european, nu vorbea limba şi cu toate acestea se mişca la fel ca un băştinaş. Pe cine trebuia să ia? Pe dată a răsuflat uşurată. Trebuie să fie vorba despre verişoara Julie.

– Adu-o teafără şi nevătămată, i-a spus în navajo.

După aceste vorbe, toţi trei au ieşit din adăpost. Mikiw i-a călăuzit pe poteca nesigură şi alunecoasă ţinând calul de hăţuri. După câteva momente lungi şi dificile din pricina înclinării terenului, au ajuns la podul roman.

– Ai grijă de ea, altfel vei avea de-a face cu mine.

Mikiw îi vorbise în engleză. Arthur l-a privit cu băgare de seamă din pricina acestei avertizări neaşteptate.

Englezul a luat-o deodată de mijloc şi a aşezat-o pe spinarea armăsarului. După aceea, dintr-o singură mişcare, a încălecat în spatele ei şi a ţinut-o cu mână fermă. Clara Luna a rămas privindu-l fix pe Mikiw. Întoarcerea la Valvaner a decurs într-o tăcere deplină.

Capitolul 8

După cină, ambasadorul englez s-a scuzat în toate felurile cu putinţă. Îi adunase în bibliotecă pe lordul Beresford şi pe ea ca să le dea vestea: nepotul lui fugise cu Julie la Gretna Green, un mic sat din Scoţia, ca să se căsătorească. Deşi ea ştia deja de la Mikiw, i se părea inadmisibilă purtarea lui Julie. Tăcerea ei. Minciunile ei.

– Mi-e grozav de ruşine. Chipul lui George Villiers era peste măsură de tulburat. Şi îmi cer iertare în numele nepotului meu. Ea rămânea tăcută, cu gândul la vestea primită. După ce se întorsese de la râu împreună cu lordul Beresford, avusese o altă mare surpriză: lipsa lui lady Villiers, care plecase de îndată în Anglia, la porunca tatălui ei, pe care îl scandalizase purtarea întâiului său născut. Amândoi încercau să împiedice nunta lui Robert Villiers cu Julie Loira. Ambasadorul i s-a adresat lui Arthur. Nepoata mea îşi cere scuze, lord Beresford, şi este încredinţată că îi se va alătura la Portsmouth în curând, după ce îşi va fi încheiat treburile.

Arthur nu a spus nimic. Din cauza întâmplărilor care surveniseră, şi el trebuia să se întoarcă în Anglia. Pierduse prilejul să cumpere mânzul.

– Îmi voi pregăti călătoria şi voi pleca în zori.

Inima Clarei Luna a bătut mai tare. Se afla într-o ţară îndepărtată, cu oameni necunoscuţi, iar bărbatul care îi răpea somnul noaptea dispărea din viaţa ei a doua zi. Era mâhnită.

Chinuită de neliniște. A auzit fără să înțeleagă schimbul de vorbe dintre ambasador și lordul Beresford.

Vaporul dumitale pleacă din Cádiz peste o săptămână.

Ea s-a uitat fix la ambasador în vreme ce îi dădea vestea. Trebuia să mai aștepte singură încă o săptămână în Salamanca. Fără Julie, fără lordul Beresford... Călătoria ei în Spania i se părea acum de o inutilitate zdrobitoare.

Când trebuie să plec spre... spre...?

Uitase numele orașului din care va pleca vaporul către țărmurile americane.

Peste două zile va fi de-ajuns, *Gran Esperanza* este un vapor impunător și foarte sigur. Ea a făcut cu capul un semn de încuviințare. Până atunci, mă voi simți onorat dacă îmi îngădui să-ți arăt locurile cele mai însemnate din Salamanca, pentru ca așteptarea să îți fie cât mai plăcută cu putință.

Ea nu a răspuns de îndată, pentru că încă se mai gândea la întâmplările neprevăzute. Când a auzit tusea ambasadorului, a ridicat ochii și i-a adresat un zâmbet precaut.

– Va fi o plăcere să vă însoțesc.

– Mulțumesc, milady. Acum, dacă îmi îngăduiți, mă retrag în apartamentul meu, pentru că am de răspuns la niște scrisori urgente pe care trebuie să le trimit la Madrid la primul ceas al dimineții.

Dintr-odată ea și Arthur au rămas singuri și tăcuți. Chipul lui arăta limpede cât de prejudiciat se simțea în această chestiune.

– Îmi pare rău, s-a scuzat cu sinceritate.

Arthur nu s-a mai uitat la ușa groasă din lemn, ca să-și țintească privirea asupra ei.

– Nu e vina nimănui, a recunoscut, dar fără convingere în ton și în atitudine.

Ea nu a întors privirea.

– Verişoara mea nu se poartă de obicei aşa.

Arthur nu putea să creadă. O femeie care încerca să-şi ia viaţa ca să păstreze un bărbat era mârşavă şi mizerabilă.

– Din nefericire, am avut de-a face cu prea multe femei la fel de prefăcute şi uşuratice ca verişoara ta.

Aceste vorbe au lovit-o cu cruzime.

– Pesemne îl iubeşte mult pe Robert Villiers ca să se poarte atât de nechibzuit, a scuzat-o ea hotărâtă.

Arthur a făcut câţiva paşi spre bar ca să-şi toarne un coniac. Simţea nevoia!

– Domnişoara Loira caută ceea ce şi-au dorit cele mai multe dintre femei de-a lungul istoriei: bani şi poziţie socială.

Insulta a lăsat-o cu gura căscată.

– Verişoara mea nu este una dintre ele, te încredinţez. Este foarte îndrăgostită de sir Robert Villiers şi de aceea s-a hotărât să nu ţină seama de studiile, de reputaţia ei... De nimic!

El îşi dusese paharul la buze şi a băut o înghiţitură mare din licoare.

– Adevărul este că mă doare în cot de ce face verişoara ta, i-a răspuns pe un ton supărat care a făcut-o să-l privească atentă. Din pricina ei am pierdut prilejul să cumpăr un mânz bun şi să-mi declar simţămintele faţă de o adevărată doamnă englezoaică, aşa cum plănuisem de mai multe săptămâni.

Clara Luna s-a ridicat din fotoliul pe care stătea.

– Din aceste pricini pe care le-ai înşirat ţi-am cerut iertare în numele meu şi al ei. Ştiu cât ai pierdut din vina noastră.

Arthur şi-a umplut din nou paharul de coniac.

– Din vina ta! a spus el. Ai venit la Valvaner, şi toate planurile mele s-au dus de râpă.

Clara Luna şi-a trecut limba peste buze ca să le umezească. Vorbele englezului o chinuiau.

Lady Villiers te va aştepta în Anglia, l-ai auzit pe unchiul ei. Nu este totul pierdut. Arthur a plescăit obraznic din limbă. Proasta nu îşi dădea seama că el voise să rezolve totul în Salamanca, înainte să se întoarcă la Whitam Hall. Bei prea mult.

Clara Luna se apropiase de el. Rochia ei amplă îi atingea picioarele.

Încerc să-mi stăpânesc pornirea de a te strânge de gât, şi alcoolul ajută, crede-mă.

Pe ea nu a speriat-o ameninţarea. Era dreptul lui să se simtă jignit, pentru că din pricina purtării ei şi a verişoarei ei toate planurile lui se năruiseră.

– Nu vreau să mă despart de dumneata cu mânie, nici să fiu dispreţuită.

– Ha! a făcut Arthur, care îşi exterioriza furia ce îl stăpânea. Dacă ţi-aş da ce-ai merita, ai pleca de-aici cu ceva mai mult decât dispreţ din partea mea.

– Dinte pentru dinte, lord Beresford, ai uitat? Am plătit deja preţul chiar în această încăpere. Socotesc că suntem chit.

Ochii lui Arthur s-au făcut mici auzind neruşinarea fetei. Ea îl privea cu o dorinţă pe care nu putea s-o ascundă sau nu ştia. Privirea ei îl ardea. Îl aţâţa s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute lacom. Îi gustase săruturile şi erau un drog care îl adâncea într-o disperare cumplită. A lăsat paharul pe o măsuţă şi s-a întors spre ea, chipul lui oglindind dispreţ.

– Nu suntem chit, fir-ar să fie! a înfruntat-o pătimaş.

Ea a făcut un pas înapoi – voind să pună distanţă între ei –, dar Arthur a ţinut-o de braţ la vreme ca s-o împiedice.

– Cred că ai băut ultima înghiţitură prea repede şi ţi-a făcut rău la creier, i-a spus în şoaptă.

– Am de gând să-ţi arăt chiar acum de ce nu vom fi niciodată chit. Deodată şi pe nepregătite, Arthur a tras-o cu

putere şi a lipit-o de el. A aplecat capul şi i-a căutat buzele până când a pus stăpânire pe ele într-un fel aproape brutal. Gura, exigentă şi lacomă, a pus cu totul stăpânire pe a ei. Clara Luna s-a lipit de trupul puternic al bărbatului, care o ţinea nemişcată, şi s-a desfătat cu dorinţa care s-a aprins înlăuntrul ei. A depărtat buzele cu un oftat de plăcere şi a lăsat limba lui Arthur s-o invadeze cu totul. Gura fierbinte şi posesivă a coborât pe gâtul ei, şi buzele au străbătut pielea pe care rochia decoltată nu o acoperea. Niciunul dintre ei nu îşi dădea seama, dar Arthur o ducea către partea din spate a unuia dintre fotolii ca să reazeme spatele ei de spătarul tare. În vreme ce o săruta, a căutat cu mâna nasturii care închideau decolteul. I-a descheiat cu o uşurinţă neobişnuită. Atunci, brusc, i-a dat rochia jos de pe umăr şi a lăsat la vedere un sân, pe care l-a luat posesiv în palmă. Ea a gemut, ameţită de plăcere. Arthur pleca a doua zi, dar în acel moment era cu ea şi avea de gând să profite de puţinele minute de desfătare pe care i le oferea. Arthur a săltat-o din şolduri până când i-a încolăcit picioarele suple în jurul mijlocului lui. I-a ridicat rochia şi i-a căutat printre haine deschizătura ca să-i simtă pielea. Mâna i-a alunecat îndrăzneaţă pe picior. Când a atins carnea de pe partea interioară a coapsei tinerei, acolo unde se termina ciorapul, ea s-a înfiorat de plăcere. De aceea nu vom fi niciodată chit, pentru că te doresc din răsputeri, în pofida antipatiei pe care mi-o stârneşti. Din nou Arthur a pus stăpânire pe buzele ei în vreme ce o mângâia peste rufăria care îi acoperea sexul până l-a simţit umed. Clara Luna a gemut şi s-a contorsionat la atingere. El a aplecat capul către sânul desăvârşit pe care îl dezgolise mai devreme şi şi-a trecut limba peste sfârcul tare, pe care l-a băgat în gură de parcă ar fi fost un fruct delicios. Pradă incredibilei senzaţii pe care o trezea Arthur în ea, Clara Luna a scos un ţipăt. Simţea că arde, şi

îndrăzneala i-a crescut, oferindu-i şi celălalt sân ca să se bucure de el. Ai idee de haosul pe care l-ai stârnit în mine? a întrebat-o el.

La fel de copleşitor ca acela pe care îl simt eu? l-a întrebat la rândul ei.

Scânteierile din ochii ei erau ca nişte mici ace care i se înfigeau în inimă. Dureau, dar nu ucideau. Stârneau o plăcere indescriptibilă.

Am să-ţi arăt.

L-a luat mâna şi i-a dus-o la organele lui genitale, acolo unde membrul lui era pregătit pentru ea. Chiar în clipa în care l-a atins, penisul s-a ridicat în întâmpinarea ei. Clara Luna nu ştia când îşi eliberase el bărbăţia pentru ea.

Arthur era gata s-o penetreze. Nu putea să se gândească la altceva decât s-o posede în toate felurile. Voia s-o devoreze. Să se sature de nectarul sărutărilor ei, de gustul pielii ei... A căutat din nou buzele delicate, în vreme ce cu degetele ciupea sfârcul sensibil până când l-a lăsat tare ca piatra.

Au auzit uşa, dar a fost prea târziu. Ceaţa dorinţei îi învăluia pe amândoi şi nu le-a îngăduit să se depărteze la vreme.

– Ce dracu' se petrece aici?

Amândoi au întors capetele în acelaşi timp. Cu trupul lui, Arthur i-a împiedicat pe cei doi bărbaţi care intraseră în bibliotecă să vadă sânii goi ai Clarei Luna. Dar nu i-a putut opri să vadă poziţia compromiţătoare a amândurora. Ambasadorul şi un necunoscut îi priveau uluiţi.

– O, Dumnezeule, Liberty! a exclamat ea moartă de ruşine.

Clara Luna voia s-o înghită pământul. Stătea rezemată de spătarul fotoliului, cu picioarele goale în jurul taliei lui Arthur. Decolteul rochiei îi era desfăcut, şi sânii la vedere,

unul dintre ei strivit de mâna bărbatului orbit de dorință. Pentru oricine i-ar fi văzut era limpede ce făceau.

– Două minute, niciunul mai mult, a rostit Liberty.

Ușa s-a închis brusc. Arthur i-a dat jos picioarele și poalele, în vreme ce ea își încheia rochia și încerca să adopte o atitudine decentă. El a făcut la fel, doar că penisul lui era atât de umflat că nu îi intra în pantaloni.

– Cine e Liberty? a întrebat el cu glas liniștit, în pofida împrejurărilor.

– Fratele meu, a răspuns ea fără să-l privească.

Nu putea să-i susțină privirea. Era la un pas să cadă la pământ și să înceapă să tremure. Arthur a închis ochii și a înghițit saliva densă. Ușa s-a deschis din nou pe neașteptate. Liberty s-a apropiat cu pași mari și, când a ajuns lângă ei, i-a dat un pumn lui Arthur, trântindu-l la pământ. Ea s-a băgat între fratele ei și englez, care se ridica năucit de lovitură.

– La o parte! a spus Liberty cu un glas ce părea că vine de pe altă lume.

Și ambasadorul a intervenit între ei, dându-și seama de primejdia care îl pândea pe lordul Beresford din partea nou-venitului. George era zguduit.

– Să rezolvăm asta ca niște oameni civilizați, s-a grăbit să spună, ca să potolească spiritele.

Ultimul lucru pe care îl dorea George Villiers era un asasinat în casa lui. A înjurat obscen în fața dezastrului care se anunța. Redacta niște rapoarte când majordomul l-a anunțat pe musafirul neașteptat. Pentru nimic în lume nu și-ar fi închipuit scena compromițătoare din biblioteca de la Valvaner, unde îi lăsase pe lordul Beresford și pe lady Monterrey cu câteva momente mai devreme. Crezuse cu tărie că Arthur Beresford era interesat de nepoata lui. Și nu știa ce îl impresionase mai mult, să-i vadă făcând dragoste

atât de necuviincios sau să-şi dea seama că se înşelase cu privire la Mary şi la simţămintele pe care credea că i le arăta ea.

A fost vina mea, a recunoscut Clara Luna. Eu l-am provocat.

Liberty s-a uitat la sora sa cu o furie pe care ea a simţit-o pe trup ca şi cum ar fi lovit-o fără s-o atingă.

Tata o să-mi scoată maţele când o să afle, i-a spus el scos din minţi. Dar mai întâi am să i le scot eu ăstuia.

Clara Luna a lăsat ochii în jos ca să nu-şi simtă inima zdrobită de durerea pe care a văzut-o în ochii fratelui ei.

El nu e vinovat, l-a apărat ea din nou.

Nu mâna lui era pe sânul tău? a răcnit Liberty, care nu-şi putea stăpâni impulsul de a-i strivi englezului capul. Nu el te îmbrăţişa cu nerusinare?

Clara Luna nu putea să susţină privirea fratelui său. Îi venea să fugă, dar nu era laşă. O întrista că Liberty fusese martorul desfrâului ei, însă faptul era consumat.

Nu-mi pot controla sângele fierbinte, Liberty. M-am lăsat mânată de dorinţă, şi acesta este rezultatul...

Liberty a făcut ameninţător un pas înainte, dar Arthur a intervenit între fraţi, încercând s-o apere. Americanul era atât de furios că s-a temut să n-o lovească pe Clara Luna.

– Îmi asum răspunderea pentru faptele mele şi mă voi conforma normelor de bună purtare. Sunt un domn, a spus pe un ton solemn.

Liberty i-a dat alt pumn, dar de data asta Arthur era pregătit. Chiar dacă nu a putut să-l evite, nu l-a pus la pământ. Şi-a şters cu vârful degetelor sângele de pe buza spartă, însă nu i-a întors lovitura.

– Nu terfeli această vorbă, căci e limpede că nu eşti un domn! s-a răstit americanul.

– Domnilor, domnilor. Putem să rezolvăm asta în mod

civilizat. Ambasadorul era vădit stânjenit. Există o singură cale pentru anularea acestui afront, şi lordul Beresford ştie prea bine care este.

Toţi şi-au dat seama că ambasadorul vorbea despre căsătorie.

– Nu! a exclamat ea pe un ton precipitat.

– Ba da, a contrazis-o Arthur privind-o. Aşa e drept.

Liberty s-a uitat stăruitor la unul şi la celălalt. Cu o repulsie indescriptibilă. După câteva clipe, şi-a aţintit ochii negri asupra ambasadorului.

– Într-un ceas, a rostit.

S-a întors şi a ieşit din bibliotecă.

Clara Luna şi-a dus mâna la gură ca să-şi înăbuşe un geamăt de durere. S-a uitat la Arthur în vreme ce ochii i se umpleau de lacrimi. Nu putea să se mărite cu englezul, nu, când el iubea altă femeie. A închis ochii în faţa nesiguranţei care o năpădea.

– Aşa se cuvine, lady Monterrey, a spus ambasadorul. Voi pregăti documentele trebuincioase pentru căsătorie. Ca reprezentant al Coroanei engleze sunt îndreptăţit să oficiez căsătoria. Faptul că nu eşti spanioloaică, înseamnă mai puţină hârţogăraie, te asigur. Singurul impediment ar fi neîmplinirea vârstei majoratului, dar din fericire fratele dumitale este aici ca să-şi dea consimţământul.

Dar ea nu asculta vorbele ambasadorului. Se gândea la tatăl, la fraţii ei, la dezastrul pe care îl dezlănţuise blestematul ei sânge fierbinte.

– Nu, a spus în cele din urmă. Căsătoria nu este o opţiune.

După ce a rostit aceste vorbe, a plecat în căutarea fratelui ei ca să încerce să-l potolească. Nu ştia ce făcea la Valvaner, nici cum ajunsese aici, şi trebuia să vorbească degrabă cu el ca să lămurească lucrurile.

Arthur a privit uimit plecarea ei; ambasadorul părea

stupefiat. Reputația ei era distrusă. Vestea celor întâmplate în bibliotecă se va răspândi ca fulgerul în societatea engleză și cea spaniolă, fiindcă pe servitori îi încânta să colporteze bârfe, iar ei nu fuseseră deloc grijulii în această privință. Pentru că se dedase orbește desfrâului, era drept să plătească prețul.

Capitolul 9

Clara Luna l-a găsit pe fratele ei în apartamentul ambasadorului, acolo unde acesta îl primise când sosise. Stătea cu spatele la ea, privind țintă rafturile pline cu cărți. Nu-și scosese pălăria cu boruri largi, nici pardesiul gri-închis. La brâu purta revolverul vârât în teacă, de parcă s-ar fi aflat la fermă.

– Îmi pare nespus de rău pentru că ai asistat la o asemenea scenă, a șoptit cu inima cât un purice.

Liberty s-a întors spre ea mijind ochii întrebător.

– După ce te măriți, am să-l omor, a rostit cu gravitate.

Ea a scos un oftat lung din adâncul sufletului.

– Nu pot să mă mărit cu lordul Beresford, a mărturisit îndurerată.

– Dar ai fost în stare să-l lași să te pângărească, i-a răspuns supărat.

Clara Luna avea în față o provocare: să-și convingă fratele și să plece împreună la San Buenaventura.

– Ne sărutam doar, i-a spus ea, dar, văzând chipul mohorât și neîncrezător al fratelui ei, și-a corectat declarația: Mă simt foarte atrasă de lordul Beresford și de aceea îl seduceam.

– Și atunci?

– Nu pot să mă mărit cu el, pentru că este îndrăgostit de alta.

Liberty a deschis gura uimit când a auzit-o, dar a închis-o

în clipa următoare şi mai furios.

Un bărbat care este îndrăgostit de o femeie nu face amor cu alta.

Eu sunt singura vinovată şi acum regret sincer ingrătatea faptelor mele, care au pricinuit acest incident.

Am jurat să-l omor, dar după ce-ţi va fi spălat numele cu al lui.

Ce pot să fac ca să te conving? l-a întrebat cu o voce pierită. Clara Luna era pe deplin încredinţată că fratele ei îşi va ţine cuvântul de a-l omorî pe englez. Măcar atâta lucru îi va cere tatăl lor, dar ea nu putea să îngăduie asta. De când îi ieşise în cale lordului Beresford, îi complicase viaţa. Se simţea vinovată şi regreta cele întâmplate. Cum m-ai găsit? l-a întrebat ca să domolească supărarea care încă i se mai citea pe faţă.

Mi-a trimis Mikiw o telegramă de la San Francisco, mainte să plece vaporul. Apoi alta, când aţi ajuns la Lisabona, în care mi-a spus unde erai şi ce planuri aveai mainte să luaţi o trăsură închiriată cu destinaţia Madrid.

„Aşadar pe Liberty trebuia să-l ia şi de aceea nu a venit cu mine la Valvaner", şi-a zis Clara Luna.

– Şi Mikiw unde este? a întrebat ea.

– L-am lăsat în piaţă cu un artist, prieten de-al lui. Îl plăteşte ca să-l picteze. Clara Luna s-a gândit la vorbele fratelui său. Pedro Galindo de Coronado, pictorul pe care îl cunoscuse cu câteva zile în urmă în piaţă, devenise prietenul prietenului ei. Surprinzător. Mikiw se lăsa pictat? Nu şi-ar fi inchipuit niciodată. Iar acum i se lămureau multe lucruri, printre care şi uşurinţa cu care dobândea informaţii. Îl ajuta artistul! Nu vrei să-ţi schimbi hainele? Ea şi-a privit rochia fără să înţeleagă vorbele fratelui său. Eu ţi-aş recomanda una neagră.

Sfatul nu a amuzat-o câtuşi de puţin.

– N-am de gând să mă mărit cu un bărbat pe care vrei să-l omori de îndată ce va spune da în faţa altarului.

Liberty şi-a pus braţele în şolduri şi a privit-o ameninţător.

– N-ai încotro, i-a amintit el.

– Îmi voi primi batjocura pe care mi-am câştigat-o din plin. Oricum, am deja faima de neruşinată în San Buenaventura, măcar acum va fi îndreptăţită.

Liberty a făcut ameninţător un pas spre ea, dar fata era prea încăpăţânată ca să dea înapoi. Îl ardeau măruntaiele când se gândea că sora lui fusese pângărită de un ticălos care se credea domn.

– Aşadar va trebui să te silesc cu arma.

Ameninţarea a avut efectul scontat.

– Frate, n-aş putea să leg de mine un bărbat care nu mă iubeşte, pentru o mică greşeală, a spus mâhnită. Între noi există doar curiozitate din partea mea şi dorinţă dintr-a lui. Şi, de îndată ce ne vom îmbarca spre casă, nu va mai avea însemnătate. Întâmplarea aceasta va rămâne aici, într-un loc în care n-o să mă întorc niciodată.

Clara Luna minţea, căci simţea pentru lordul Beresford mult mai mult decât putea să recunoască faţă de fratele său.

– Trebuia să te fi gândit la asta înainte să te dedai la jocuri deşănţate cu un necunoscut.

Clara Luna şi-a umezit buzele, căci începuseră să-i tremure.

– Nu mă obliga, Liberty, te rog!

Salonul principal de la Valvaner fusese amenajat în grabă. Un şir de servitori urmau să asiste la nunta neaşteptată, cu majordomul şi vizitiul ca martori. Arthur se îmbrăcase de parcă se pregătise să participe la o cină de gală cu însuşi prinţul moştenitor. Ea purta aceeaşi ţinută, pentru că nu-i

păsa deloc cum arată. Era pe punctul să sughiţe din pricina încercărilor pe care le făcea ca să-şi stăpânească suspinele. Englezul nu o privea, nici ea nu îndrăznea să se uite la el. Stătea lângă el, amândoi aşteptând sosirea ambasadorului cu documentele pe care trebuia să le semneze după ce vor fi declaraţi soţ şi soţie.

O servitoare s-a apropiat de ea şi a scos din buzunarul şorţului o mantilă scurtă din dantelă neagră, pe care o folosise la slujba de dimineaţă. Alta a luat un trandafir alb dintr-una din glastrele care împodobeau frumoasa încăpere de la Valvaner. Amândouă i-au pus mantila şi floarea ca să pară o mireasă mai puţin nefericită. Ea le-a mulţumit pentru gest cu o înclinare a capului.

Ambasadorul şi-a făcut apariţia grăbit. Era însoţit de un jurist şi un funcţionar civil de la primărie.

„Cum am ajuns în situaţia asta?, s-a întrebat, încercând să înghită nodul de neputinţă din gât. Cum să-l mai privesc pe lordul Beresford, după ceea ce l-am silit să facă?"

Clara Luna nu auzea vorbele pe care le rostea ambasadorul. Era copleşită de un simţământ de milă şi nefericire care se oglindea pe chipul ei abătut şi umerii căzuţi.

Arthur stătea drept, în pofida tulburării pe care o simţea. De două ori băuse alcool şi de două ori sfârşise în braţele vrăjitoarei cu părul de foc. Fata care va deveni lady Beresford era antiteza a ceea ce căuta el la o femeie, dar îi compromisese reputaţia atingând-o şi sărutând-o cum doar un soţ avea dreptul s-o facă. El era un bărbat matur, responsabil. Totuşi, fetişcana aceea înfumurată şi neruşinată îi împingea dorinţa la extrem, aducându-l în punctul doar de a simţi. Şi, de câte ori era alături de ea, sfârşea încurcat în gânduri, dorinţe şi lipsă de măsură. Nu ştia nimic despre ea, numai că tatăl ei se numea Guillermo şi că avea trei fraţi mai

mari. Unul dintre ei se afla chiar în spatele lui, într-o atitudine ce avea darul să-i intimideze pe cei din jur şi privindu-l cu nişte ochi ce prevesteau furtuna. Mângâia arma pe care o avea la brâu în ceea ce lui i se părea o provocare lipsită de echivoc.

– Lord Arthur Ross Beresford, a început ambasadorul, o acceptaţi pe lady Clara Luna Monterrey drept soţie?

– Da, a răspuns hotărât.

– Lady Clara Luna Monterrey, a continuat George Villiers, îl acceptaţi pe Arthur Ross Beresford drept soţ?

În încăpere s-a aşternut tăcerea. Ea răsufla precipitat. Era cufundată în gânduri negre. S-a scurs un moment care lui Arthur i s-a părut o veşnicie. Servitorii au crezut că mireasa o va lua la fugă fără să se uite la nimeni, dar au văzut-o făcând un pas înapoi ca să-l privească pe fratele ei cu ochi de miel înjunghiat. Acesta a scos revolverul cu o avertizare limpede şi i-a tras piedica. O clipă mai târziu l-a aţintit asupra ei. Ea a scos un oftat adânc şi copleşitor. S-a întors din nou către ambasador, care repetase jurământul. A tuşit, pentru că îi pierise glasul.

– Da.

Murmurul a fost general în rândurile asistenţei. După ce şi-a dat acceptul, nu a mai auzit nimic. A repetat mecanic jurământul când a simţit un cot al lui Arthur, fiindcă se lăsase iarăşi furată de gânduri. La scurt timp după aceea, a rostit jurământul şi lordul Beresford, cu un glas atât de rece şi cu un aer atât de distant, că i-a stârnit un fior de teamă.

– Prin puterea ce mi-a fost încredinţată de către regele George al IV-lea, regele Marii Britanii, Irlandei şi Hannoverului, vă declar soţ şi soţie! Tăcerea s-a aşternut din nou după ultimele vorbe ale ambasadorului. Puteţi săruta mireasa.

Dar Arthur nu a sărutat-o. A semnat documentul fără să-i arunce nici măcar o privire. Ea a semnat cu o mână tremurătoare. După ce ambasadorul, magistratul şi funcţionarul civil şi-au pus şi ei semnăturile, ambasadorul l-a făcut sul şi i l-a dat lordului Beresford, care l-a pus în buzunarul interior al redingotei sale. Ambasadorul a completat cartea de ceremonii în care rămânea înregistrată căsătoria oficiată.

Arthur s-a întors spre cei prezenţi şi l-a privit în faţă pe Liberty, care depărtase picioarele şi îşi vârâse degetele mari sub catarama pantalonilor din piele maro.

– Pregătit? l-a întrebat acesta, păstrând arma cu care o ameninţase pe sora lui cu câteva momente mai devreme.

Arthur a înclinat din cap în semn de confirmare şi s-a îndreptat spre el. Cei doi bărbaţi au ieşit din încăpere, iar ea s-a întrebat ce naiba aveau de gând.

Capitolul 10

Se afla într-o stare de nervozitate neobişnuită. Se plimba dintr-o parte într-alta a odăii, aşteptând sosirea chipeşului ei soţ. Vorba i-a stârnit un fior, care a străbătut-o din cap până-n picioare. Era măritată cu lordul Beresford. De ce acest simplu gând o umplea de nesiguranţă? Deoarece căsătoria lor nu era rodul unei iubiri nemărginite, ci al unui şir de împrejurări şi neînţelegeri care se transformaseră într-un dezastru monumental. Nu mai putea să se întoarcă la San Buenaventura şi faptul că era conştientă de asta îi făcea inima să i se strângă dureros. Ea, care venise în Spania în căutarea unei verişoare, găsise un soţ, dar unul care nu o va ierta că provocase eşecul scopurilor lui. Arthur era îndrăgostit de alta, iar ea nu va putea să treacă peste vina pe care o simţea din cauza acestui fapt.

S-a oprit un moment şi şi-a potrivit cordonul halatului în încercarea de a-şi potoli tremurul mâinilor. Nu ştia când va veni lordul Beresford la Valvaner, unde plecase şi de ce. Nici despre Liberty nu ştia nimic. A întors faţa spre căminul aprins şi şi-a aţintit privirea asupra tăvii din argint cu două pahare din cristal fin şi o sticlă de vin dulce. După cum spunea camerista, o va linişti. A simţit pornirea să umple unul dintre pahare, ca să vadă dacă lichidul întunecat izbutea să-i alunge nodul pe care îl simţea la jumătatea gâtlejului şi care abia dacă îi permitea să răsufle. S-a aşezat pe un fotoliu foarte aproape de sursa de căldură: trunchiurile care ardeau

în şemineu. A privit limbile de foc care uneori se colorau în verde şi albastru ca după câteva clipe să devină din nou de un portocaliu aprins.

S-a lăsat pe spate şi s-a gândit la tatăl ei, bărbatul pe care nu l văzuse de luni întregi şi pe care îl iubea din tot sufletul. Noua ei condiţie de soţie îi va provoca o durere cumplită. O rană groaznică pentru care nu o va ierta multă vreme, poate niciodată.

„De ce mă simt atât de nefericită?, s-a întrebat punându-şi picioarele pe fotoliu ca să stea mai comod. Niciun bărbat nu merită să fie legat astfel. Cu atât mai puţin lordul Beresford. Nu am nicio scuză, nici nu pot să aştept îndurare din partea lui."

Tăcerea şi întunericul din încăpere izbuteau să accentueze senzaţia de pierdere care o încerca pe Clara Luna. Remuşcările pentru purtarea ei îi apăsa inima şi nu ştia cum să facă astfel încât autocompasiunea să nu mai fie atât de distrugătoare pentru simţămintele ei de femeie. A lăsat capul pe umărul stâng şi a închis ochii. Oricât de mult s-ar fi căit, răul fusese făcut.

După câteva ceasuri s-a trezit tresărind. Arthur tocmai trântise uşa odăii. Părea supărat şi îşi manifesta proasta dispoziţie făcând gălăgie. Când s-a uitat la el, nu a putut să-şi reprime o exclamaţie de surpriză. Era lovit, învineţit, cu hainele murdare şi rupte. Fusese atacat! S-a ridicat instinctiv şi s-a îndreptat îngrijorată spre el.

– Stai pe loc! a oprit-o el. N-am nevoie de mila ta.

Clara Luna l-a privit uimită. Arthur a aruncat redingota pe un scaun; vesta a avut aceeaşi soartă. Ea a putut să vadă că pumnii îi sângerau şi că avea buza de jos spartă. Ochiul stâng căpăta o nuanţă purpurie destul de urâtă.

– Ce-ai păţit? l-a întrebat nevinovată.

El a privit-o cum îl priveşti pe autorul unei calamităţi.

– Chiar credeai că n-o să plătesc pentru nesăbuinţa ta?

O făcea nesăbuită; de ce?

– Din cauza nesăbuinţei mele ai primit aceste lovituri? l-a întrebat uimită.

– Loviturile sunt cadou din partea fratelui tău. Ea a clipit neîncrezătoare. Liberty îl maltratase? De ce? Deodată şi-a dat seama că îşi punea prea des această întrebare. Dar ar trebui să vezi cum arată el, a mărturisit cu un zâmbet care ei i s-a părut viclean. Mândria lui a încasat o bătaie bună.

– Te-ai bătut cu fratele meu?

Arthur a privit-o de sus. Câteodată fata părea proastă.

– Credeai că pot să scap teafăr după ce m-a prins făcând dragoste cu tine?

– Nu făceai dragoste cu mine! a exclamat cu obrajii la fel de învăpăiaţi ca şi părul ei. Ne dădeam un sărut de rămas-bun. Ai uitat? Arthur îşi scosese cămaşa şi, după ultimul ei comentariu, a privit-o surprins. Dacă nu ar fi fost întrerupţi, el i-ar fi dat ceva mai mult decât un sărut de rămas-bun. I-ar fi lăsat o amintire de neşters despre felul cum se face dragoste cu o femeie ca ea. A băgat de seamă că îi privea torsul cu dorinţă, umezindu-şi provocator buzele. Nu era scandalizată că vedea un bărbat pe jumătate dezbrăcat, şi asta l-a enervat. El dorea o soţie inocentă! O femeie care să nu-i fi cunoscut pe bărbaţi în intimitate. Şi cu ce se alesese? Cu o fată dezmăţată, cu mai multă experienţă amoroasă decât era îngăduit. Arthur era pe punctul să-şi manifeste dispreţul, dar s-a stăpânit. Măcar nu va putea să facă dragoste cu ea până când nu îi va dispărea proasta dispoziţie. Când a vrut să plece, ea a alergat după el. Pleci? l-a oprit punându-i mâna pe braţ.

Atingerea ei l-a înfuriat. Era prins într-o pânză de păianjen primejdioasă din care nu putea să scape. Se simţea ca un animal încolţit.

– N-aş suporta să rămân, i-a răspuns pe un ton ridicat.

– Am crezut... Am crezut că puteam sta de vorbă civilizat.

Arthur a expulzat brusc aerul din piept. Să stea de vorbă civilizat? Era mai nebună decât credea. Întreaga ei fiinţă reprezenta o provocare.

– Tu nu vrei să vorbeşti, lady Beresford, i-a trântit cu asprime.

– Ce te face să crezi că aş avea alt motiv? a întrebat ofensată.

Ea nu-şi dădea seama, dar ochii ei păreau doi vulcani de foc care aruncau flăcări. Arthur era pe deplin încredinţat că ar putea să sfârşească rău dacă nu punea distanţă între ei, cel puţin până când mânia care fierbea în el se va potoli cât de cât.

– E de-ajuns să te privesc ca să-mi dau seama că eşti un venin periculos care poate să mă omoare.

Ea a dat alarmată un pas înapoi. De ce o acuza?

– Dacă te-am oprit, a fost ca să-ţi capăt iertarea.

– Te-am iertat deja la vremea aceea, ai uitat? i-a amintit.

– Nu vorbesc despre răpire, nici despre pierderea banilor cu care ţi-ai dobândit libertatea; o libertate pe care nu aveam dreptul să ţi-o iau. Clara Luna şi-a tras sufletul. Voiam să-mi cer iertare, pentru că te-am făcut să accepţi un angajament pe care nu-l doreai. Pentru că ai fost nevoit să-ţi legi viaţa de o femeie pe care nu o iubeşti. Arthur nu putea să-şi îndepărteze privirea de la chipul oval, nici atenţia de la mâna care îi ţinea braţul. Simţea că îi arde pielea. Voiam să îţi dau prilejul unui divorţ amiabil, după ce va trece o lună.

– De ce o lună? a întrebat-o curios.

Arthur nu avea de gând să-i spună că divorţul ieşea complet din discuţie. El nu va fi bătaia de joc a familiei şi a prietenilor când se va afla de nunta sa precipitată cu o americancă. Nu va fi subiectul de bârfă care va circula cu

iuţeala fulgerului prin toate cercurile sociale londoneze. N-ar îndura batjocura fraţilor şi cumnatului lui în legătură cu nunta, în condiţiile în care le dispreţuise atât de vădit pe ale lor. Ar prefera moartea.

– Pentru că de-atâta am nevoie ca să adun banii necesari întoarcerii în America.

– Lire ţi-aş da eu bucuros.

– Am nevoie de dolari.

– Îţi trebuie reali de argint. Ai uitat că ne aflăm în Spania.

Ea a mijit ochii şi l-a privit supărată, fiindcă a crezut că râdea de ea.

– Vreau să mă întorc în America atunci când tata se va fi îmbarcat spre Spania în căutarea mea. Sprâncenele lui Arthur s-au ridicat întrebătoare. Nu doresc să fiu aici când va sosi el, a recunoscut cu francheţe. Voi câştiga un timp nepreţuit.

– Vrei să-mi spui că nu aveai de gând să mai rămâi măritată cu mine?

Întrebarea sunase prostesc, dar aşa se simţea el.

– Trebuia să-l potolesc pe fratele meu şi să evit o nenorocire, ca de pildă un accident cu armă, de aceea am acceptat, chiar dacă a fost o acceptare condiţionată.

Arthur şi-a pus mâinile în şolduri şi a privit-o cu ochi scânteietori. Tocmai îi amintise ce umilinţă a trăit când a crezut că o va lua la fugă înainte să se încheie ceremonia. Când l-a lăsat să-i aştepte în tăcere răspunsul, după jurământul rostit de el. Când s-a uitat la fratele ei, şi acesta a ameninţat-o cu o armă ca să nu dea înapoi. Se simţea atât de jignit, încât îl surprindea propria stăpânire de sine ca să n-o strângă de gât chiar acolo.

– O căsătorie nu poate să se desfacă aşa pur şi simplu, a spus el. Sunt un bărbat respectabil şi nu rup legături sfinte la nimereală.

Ea nu ştia ce înseamnă această expresie, dar şi-a închipuit.

Nu suntem căsătoriţi de Biserică, a argumentat ea.

Şi asta ce înseamnă? a întrebat şi mai iritat.

Că atunci nu aş putea să divorţez.

Pentru că eşti catolică? a întrebat-o pe neaşteptate.

Ea a clipit o dată.

Nu ştiu ce sunt, i-a răspuns cu glas şovăitor.

Arthur credea că nu auzise bine.

Ce spui? Că nu ştii ce eşti?

Nu am fost educată ca o catolică, deşi mama era şi tata este, a încercat ea să-l lămurească.

O privea complet debusolat. Biserica din Anglia era anglicană, iar cea din locul de unde venea ea era catolică. De ce spunea că nu fusese educată în spiritul catolicismului?

Şi cum ai fost educată?

Ca o navajo. Acum chiar a făcut un pas înapoi, pentru că simţea nevoia să pună distanţă între ei. Dar eu voiam să fiu o credincioasă creştină ca mama, de aceea am hotărât acum câteva luni să cunosc religia familiei mele.

Arthur se afla într-o mare încurcătură. Cum adică fusese educată ca o navajo?

Clara Luna a fost conştientă de multitudinea care a străbătut chipul bărbatului: neîncredere, respingere şi, la urmă, dispreţ. Un dispreţ asemenea celui pe care îl manifestase în ziua în care se întorsese la Valvaner şi o găsise acolo.

Cine sunt aceşti navajo? a întrebat Arthur cu teamă.

O populaţie băştinaşă din America.

El nu mai auzise niciodată vorbindu-se despre indienii navajo, dar nici nu-l interesaseră vreodată coloniile engleze şti pe care le pierduse Coroana.

Sălbatici?

– Nu mai mult decât tine sau mine. Dar îl cunoşti deja pe unul dintre ei, pe Mikiw.

Acum Arthur înţelegea multe lucruri. Îşi pusese nenumărate întrebări despre bărbatul ciudat care le venise în ajutor în grota de lângă râu.

– Unde ne duce discuţia asta?

– La divorţul nostru, ca urmare a faptului că nu sunt catolică.

– Şi până atunci ce ai de gând să faci?

– Să aştept la Porto următorul vapor care va pleca spre San Francisco. Porto este cel mai apropiat oraş-port de Salamanca.

Arthur a mijit ochii cu un aer ameninţător. De ce angajase ea doi marinari portughezi ca să-l ducă pe plantaţia de zahăr, ca sclav? De ce cunoştea aşa de bine vaporul *Baptista* şi traseul lui? Acum avea răspunsul.

– Nu vreau să mai lungesc această discuţie. Prin vorbele lui a lăsat-o fără grai. Ea s-a uitat la el neînţelegând această schimbare de atitudine. Îi oferea o variantă care ar fi fost bună pentru amândoi. Am poruncit să-ţi fie pregătite lucrurile. Mâine după-amiază plecăm la Huelva. Acolo ne vom îmbarca pe *Diavolul negru*, velierul tatălui meu, care ne va duce în Anglia, pe lângă coasta Portugaliei.

Ochii Clarei Luna exprimau uimirea.

– Dar eu n-am de gând să mă îmbarc spre Anglia.

Arthur a făcut ameninţător un pas spre ea, iar fata, din precauţie, a făcut doi înapoi.

– Priveşte-ţi mâna, lady Beresford, ce vezi pe ea?

Clara Luna s-a conformat şi a văzut inelul pe care el i-l pusese pe degetul inelar al mâinii. Îi era un pic mare, dar nu-i cădea. El îl purtase înainte pe degetul mic.

– Un inel, a răspuns înţepată.

– Porţi inelul meu. Numele meu. De bună seamă că vei

merge cu soţul tău în căminul lui din Anglia. Şi, dacă va exista vreun divorţ în viitor, eu voi fi cel care îl va cere, nu tu. Şi deja ai hotărât prea multe lucruri în locul meu. N-am de gând să-ţi mai permit aşa ceva. Ai înţeles?

Îndată după aceea a ieşit din încăpere cu spatele la fel de țeapăn ca o lance. Clara Luna i-a privit ieşirea intempestivă fără să-i vină să creadă ultima lui afirmaţie. Stătea în aceeaşi poziţie, în picioare, când a auzit nişte bătăi uşoare în uşă. Crezând că era Arthur, care venea să-şi ceară scuze pentru purtarea sa, a alergat să deschidă, dar în spatele uşii nu se afla lordul Beresford, ci Liberty, într-o stare la fel de proastă ca Arthur. Avea buza spartă, un ochi învineţit şi a intrat în odaie ţinându-se de coaste. Fără îndoială le avea lovite şi poate vreuna ruptă.

– Mi se pare de necrezut purtarea voastră copilărească! l-a mustrat cu asprime pe fratele ei.

– Eşti pregătită?

– Pregătită pentru ce?

– Pentru călătoria ta în Anglia.

– Credeam că ai venit să-ţi iei rămas-bun, pentru că tu eşti cel care pleacă.

– Am de gând să vin cu tine.

– Ba n-o să faci asta!

– Obligaţia mea este să veghez asupra siguranţei tale. Să văd cum este casa în care vei locui de-acum încolo, ce familie te va primi în sânul ei...

Ea l-a întrerupt iritată.

– Dacă n-aş fi măritată, n-ar trebui să vii cu mine şi să vezi nimic.

– Este obligaţia mea ca frate.

Ea l-a străpuns cu privirea, fără să-şi ascundă furia. Clara Luna îi dădea de înţeles că acele vorbe o răniseră mai mult decât o lovitură în inimă.

– Unde erai, Liberty, când aveam nevoie de tine? i-a reproşat ea. Când mi-era teamă?

El i-a înţeles supărarea.

– Nu puteam să rămân la fermă.

– De ce nu m-ai luat lângă tine?

– Pentru că eram supărat pe tine.

– Nu ţi-am dat niciodată pricini să fii.

– Acum pricinile mele nu mai contează, le-am dat uitării. Mi-am îndeplinit răspunderea de a-ţi apăra numele şi cred că am făcut-o destul de bine, ce zici?

– Am să divorţez, a spus ea.

– Am să-ţi trag un glonţ în cap dacă faci asta, a ameninţat-o el.

– Tata nu va încuviinţa, i-a amintit pe un ton dispreţuitor.

– Când va afla că nemernicul ăla ţi-a furat virtutea, va fi o minune dacă nu-l va omorî chiar el.

– Nu mi-a răpit virtutea, i-a mărturisit ea. Ba, mai mult, mă îndoiesc că o va face vreodată. Liberty a privit-o cu băgare de seamă. De câte ori se uită la mine, îi vine să mă omoare.

– Şi mie îmi vine la fel şi mă stăpânesc, dar nu ştiu pentru câtă vreme.

– Faceţi atâta tărăboi pentru un afurisit de sărut.

– Culcă-te. Mâine te aşteaptă o călătorie lungă. Înainte să facă primul pas, Liberty s-a uitat la sora sa cu un zâmbet prefăcut. Din fericire, am adus mare parte din hainele tale. Cine ar fi zis că vei avea nevoie de ele, nu-i aşa?

– Ce se va întâmpla cu Mikiw? Nu poate să rămână singur în Salamanca!

Dar Liberty s-a mulţumit să-i zâmbească şi a plecat la fel cum făcuse Arthur mai devreme, iar ea a rămas singură, bombănind şi înjurând, pentru că nu izbutea să-i facă să-şi bage minţile în cap.

Capitolul 11

Whitam Hall, Anglia

Lordul şi lady Beresford vă aşteaptă în salon, a anunţat majordomul pe un ton solemn, aşa cum îi stătea în fire.

Andrew a bombănit în sinea sa. Nu avea niciun chef să primească vizita fratelui Christopher; ceea ce dorea cu adevărat era s-o trântească pe Rosa în pat şi să facă dragoste cu ea până a doua zi şi a regretat că tatăl lor era încă la Crimson Hill, la ducele de Arun. Devlin Penword organizase o cină protocolară, şi sora Aurora stăruise mult să participe şi John, după ce lipsise de la cina dată de maiorul Damon. Dar tatăl lor era un bărbat cu multe resurse, îşi prezentase omagiile la Blandford Abbey înainte să se îndrepte către casa fiicei sale, Aurora. Şi, ca urmare a acestei hotărâri, mulţumise amândouă gazdele.

Ágata a îmbrăţişat-o pe Rosa înainte chiar să ajungă în mijlocul salonului.

– Cineva a avut un accident?

Întrebarea lui Christopher în legătură cu înfăţişarea cumnatei sale a făcut-o pe Rosa să-şi privească din nou hainele, dar, în afară de ruptură, totul părea să fie în ordine. Rosa nu putea să-şi închipuie că, în absenţa capei, ţinuta ei era în neorânduială. Ceva neobişnuit la ea.

– Mi-am agăţat rochia într-o figurină din fier, dintre acelea care abundă la Blandford Abbey, i-a spus ea fără să convingă pe nimeni cu explicaţia sa.

Christopher şi-a înălţat sprâncenele într-un arc desăvârşit auzind-o şi, văzând zâmbetul şiret de pe chipul fratelui său, a ştiut care fusese figurina ce îi distrusese rochia.

– Ai o telegramă de la comandamentul din Madrid, l-a înştiinţat el.

Rosa şi-a dus o mână la gât ca să-şi stăpânească bătăile nebuneşti ale inimii. Nici nu voia să se gândească la posibilitatea ca Andrew să se întoarcă pe front.

Andrew a luat hârtia împăturită şi a citit-o cu atenţie. Secundele care au urmat au fost prea lungi pentru cei trei care aşteptau şi de aceea intrarea în salon a lui John, urmat de Justin Penword, ginerele lui, nu a întrerupt muţenia generală.

John s-a uitat la fiii şi la nurorile lui şi, văzând-o pe Rosa, a crezut că are vedenii.

– Ce-ai păţit? a întrebat-o.

Lui John i se părea uluitor că nora sa se afla în salon într-o ţinută aşa dezastruoasă, pentru că nu îi stătea în fire. Rosa era întruchiparea bunei cuviinţe şi a pudorii.

– Andrew a primit veşti din Spania, l-a lămurit Rosa fără să-şi desprindă privirea de pe chipul soţului său şi fără să ia în seamă întrebarea socrului în legătură cu înfăţişarea ei.

Îşi controla cu greu respiraţia.

– Ducele de Alcázar, Alonso de Lara, a fost prins de o gherilă în Burgos. Cer o răscumpărare de cincizeci de mii de reali pentru eliberarea lui, a spus Andrew pe neaşteptate.

– Prins de o gherilă?

Întrebarea Rosei a făcut-o pe Ágata să îşi reprime cu greu un geamăt de groază. Dar zâmbetul lui Andrew a nedumerit-o complet. Ce însemna veselia asta?

– Este gherila condusă de Aracena de Velasco, fata contelui de Ayllón, a precizat el.

Rosa a clipit şi mai nedumerită. Aracena şi Isabel de

Velasco erau cele mai bune prietene ale ei şi de multă vreme nu mai ştia nimic de ele.

Cumnata fratelui meu Jamie conduce o gherilă? Ha! Asta chiar că-i bună, a exclamat moştenitorul Arun.

Rosa s-a uitat cu atenţie la Justin Penword.

Aracena de Velasco este cumnata fratelui dumitale? a întrebat ea fără să mai priceapă nimic.

Justin a privit-o cu înţeles, dar John a fost cel care i-a răspuns.

– Isabel de Velasco s-a căsătorit cu Jamie Penword, fratele lui Justin şi cumnatul fiicei mele, Aurora.

Isabel se afla atât de aproape de ea încât i s-a părut de rău mugur. De ce nu-i spusese nimeni nimic? Pentru că nu ştiau că erau prietene!

– Locuieşte în apropiere? a îndrăznit să întrebe.

– La Crimson Hill, i-a răspuns Justin.

Rosa a închis ochii, căci conacul ducelui era foarte aproape de Whitam , dar nu o văzuse pe Isabel când fusese la o cină dată în onoarea ei, a Rosei, după ce se întorsese de la Sevilla.

– Nu am văzut-o când am fost acolo, a spus în şoaptă.

– Fratele meu şi soţia lui se află în acest moment în Scoţia, în vizită la vărul Brandon McGregor, a lămurit-o Justin.

De aceea nu se întâlniseră!

– Alonso trebuie să fie furios, a remarcat Andrew.

Furios era puţin spus, s-a gândit Rosa. Trebuie să fi fost turbat de furie şi iritat în cel mai înalt grad.

– Şi ce are asta de-a face cu tine? a întrebat Ágata.

– Generalul Francisco José de Santillana y Murillo îmi oferă ocazia să negociez răscumpărarea. Ca rudă a lui Alonso de Lara, crede că am nu doar dreptul, ci şi obligaţia să îl ajut.

– Nu se poate! a exclamat Rosa îngrozită.

Andrew nu putea să se întoarcă în Spania, nici să medieze o eliberare, chiar dacă prizonierul era însuşi fratele ei; dar nu a putut să spună nimic, fiindcă în vestibul s-au auzit nişte strigăte furioase. Era glasul lui Arthur şi al unei necunoscute.

John şi-a dus mâna la inimă, pentru că avea o presimţire. În ultima vreme, avusese cam multe în privinţa fiilor lui.

– Justin, dă-mi un coniac, te rog. Cred că voi avea nevoie.

– Tată! Te simţi bine?

După vorbele lui Christopher, toţi ochii s-au îndreptat dinspre uşa care dădea în vestibul spre chipul lui John, care pălise de tot. Câteva clipe mai târziu, o fată mărunţică şi a făcut intrarea în salon, împinsă de un Arthur cu chipul furios.

– Mai spune ceva şi jur c-am să-ţi smulg limba! s-a răstit el cu asprime.

Femeia s-a îndreptat spre el cu ochi care scăpărau scânteie.

– Niciodată, dar niciodată să nu-mi mai vorbeşti pe tonul ăsta!

Cei din încăpere priveau scena ca şi cum ar fi fost o piesă de teatru. Arthur s-a îndreptat spre măsuţa pe care erau băuturile şi şi-a turnat o porţie generoasă de whisky, pe care a băut-o dintr-o înghiţitură.

John se uita fără să clipească la fata care rămăsese lângă fotoliul din piele. Privea totul cu ochii ieşiţi din orbite şi cu buzele strânse într-un gest limpede de revoltă, ce-i drept stăpânită.

– Arthur, ce...?

Dar John nu a fost în stare să sfârşească fraza. Fiul lui arăta într-un hal fără de hal. Avea un ochi învineţit, buza de jos spartă şi încheieturile degetelor de la mâna în care ţinea paharul cu răni ce prinseseră o crustă subţire după ce sângeraseră din belşug.

Arthur s-a uitat la tatăl lui, care îi susţinea privirea cu o

întrebare în ochi.

Bună seara, tată, bănuiesc că nu te aşteptai să mă vezi. John o privea mai departe pe fată cu acelaşi interes ca şi restul familiei. Cred că trebuie să fac onorurile cuvenite şi prezentările care se impun... Dar mai înainte de a trece la lapte şi-a pus altă porţie de coniac, pe care de data asta a băut-o din două înghiţituri. În cele din urmă, s-a îndreptat spre ceilalţi, care îl urmăreau uluiţi fără să scape niciunul dintre gesturile lui repezite. Familie, v-o prezint pe lady Beresford, soţia mea. John s-a lăsat brusc pe scaun şi a dat drumul paharului cu coniac, care s-a făcut ţăndări pe podea, dar niciunul nu a întors privirea la zgomotul cristalului spart, pentru că atenţia lor era îndreptată spre femeie. Privirile ulmite ale tatălui său şi ale lui Christopher l-au făcut să izbucnească într-un hohot de râs lipsit de veselie. Ágata şi Rosa abia îndrăzneau să răsufle. Justin îşi încrucişase braţele pe piept şi se uita insolent la fată. Arthur a ştiut de îndată ce îi trecea prin minte tatălui şi fratelui său. Şi vă aduc la cunoştinţă că nu este însărcinată, nici n-o să fie vreodată, a bolborosit înainte să ia sticla şi să iasă pe uşă. Iar acum mă duc să mai îmbăt, căci am nevoie de asta mai mult decât de aer.

După plecarea lui, tăcerea s-a lăsat asupra celor prezenţi ca o lespede grea. Se puteau auzi răsuflările fiecăruia. Christopher voia să spună ceva când în vestibul s-a auzit zornăitul unor pinteni. Îndată după aceea, în marele salon de la Whitam Hall a intrat un bărbat, însoţit de majordom, care era vădit nervos şi cu mâna întinsă ca şi cum ar fi aşteptat paltonul şi pălăria pe care nu i le dăduse. Avea o statură impunătoare, fiind la fel de înalt sau poate chiar mai înalt decât Christopher însuşi, şi era îmbrăcat foarte ciudat. Îşi descoperise capul, iar pălăria pe care o purta avea borurile largi, dar cercetarea lui Christopher nu s-a oprit la capul necunoscutului. În jurul gâtului purta o batistă roşie

din bumbac, al cărei nod se slăbise, astfel că îi cădea destul de neglijent pe gât. Pantalonii erau foarte diferiţi de toţi cei pe care îi văzuse până atunci, deşi nu se zăreau prea clar din pricina apărătorilor care îi acopereau picioarele. Era încălţat cu cizme înalte cu vârfuri ascuţite, poate ca să-i fie uşor să urce în scara şeii. Dar cel mai surprinzător lucru era puşca pe care o ţinea pe umăr şi care îi dădea o înfăţişare destul de ameninţătoare! Bărbatul i-a măturat cu privirea pe toţi cei din salon. Ochii întunecaţi nu manifestau nicio şovăire, când treceau de la o faţă la alta cu o nesfârşită curiozitate şi o insolenţă absolută.

– Iar dumneavoastră sunteţi...? a întrebat Christopher fără să-şi revină încă din uimirea pricinuită de acea vizită neaşteptată.

A făcut un pas înainte, fără să-şi abată privirea de la chipul ars de soare, dar fata a fost cea care a luat iniţiativa prezentărilor.

– Scuzaţi grosolănia lordului Arthur Beresford, milord, a rostit cu glas cald, dar uşor tensionat. Vi-l prezint pe fratele meu, Liberty Matthew.

Christopher şi-a aţintit privirea asupra femeii micuţe care se băgase între el şi cel pomenit, ca şi cum ar fi încercat să-l apere. John şi-a zis că necazurile se întorceau în casă şi că fata care stătea în faţa lui, cu pălăria aceea prea mare pentru statura ei, nu era nepoata ambasadorului englez, ci o necunoscută care vorbea cu accent din colonii. Mare blestemăţie! Ce făcuse Arthur în Salamanca de sfârşise însurat cu o americancă?

– Scuzaţi surprinderea de pe chipurile noastre, lady Beresford, i-a spus John precaut.

Şi a făcut-o să se simtă şi mai vinovată. Se afla în faţa unei tipice familii englezeşti, care o cerceta cu interes.

– Îmi pare rău că sunt pricina acestei surprize.

Îi voi oferi un pahar fratelui dumitale, dacă binevoieşte să lase puşca într-un loc mai potrivit, ca de pildă în vestibul, departe de nişte doamne respectabile.

Liberty s-a uitat la bărbatul în vârstă, care vădea o politeţe admirabilă. Clara Luna şi cu el erau nişte necunoscuţi şi cu toate acestea chipul lui nu oglindea neîncredere, ci interes. În cele din urmă a încredinţat paltonul şi arma majordomului, care aştepta răbdător, dar când au văzut că la şold purta un pistol vârât în teacă, doamnele nu au putut să şi stăpânească o exclamaţie, dar nu de teamă, ci de surpriză.

În locul de unde vin eu avem obiceiul să ţinem armele aproape, s-a justificat văzând privirea lor neîncrezătoare.

John a închis ochii încercând să ghicească din ce loc primejdios ar putea veni ca să aibă nevoie de o armă.

– În Anglia suntem oameni civilizaţi. Vă încredinţez că arma dumneavoastră nu va fi necesară la Whitam Hall.

Liberty a nesocotit sugestia de a-i da şi pistolul majordomului care se întorsese binevoitor; dar el l-a privit mcruntat, şi acesta l-a mustrat din priviri. Mi-ar plăcea să ştiu locul de baştină al soţiei lui Arthur.

Clara Luna s-a uitat la fratele său, dar atenţia acestuia fusese acaparată de un tablou care atârna deasupra căminului aprins. Femeia pe care o înfăţişa era cu adevărat frumoasă.

– Venim din San Buenaventura, a spus ea în cele din urmă, incapabilă să-şi stăpânească nervozitatea.

– Mi-ar plăcea să vă cunosc şi numele, i s-a adresat John pe un ton politicos.

– De ce? a întrebat Liberty pe un ton gutural.

Una dintre femei s-a lipit de un bărbat, despre care Clara Luna a bănuit că era soţul ei.

– Un tată nu primeşte în fiecare zi vestea că fiul lui s-a însurat cu o necunoscută.

Umerii lui Liberty s-au relaxat. Interpretase vorbele marchizului ca pe o jignire, dar şi-a dat seama că nedumerirea era firească în acele împrejurări.

– Veniţi cu mine în bibliotecă, a intervenit Justin, mi-ar plăcea să beau un coniac într-o companie agreabilă şi totodată să aflu cât mai multe despre colonii.

Liberty şi-a dat seama că trebuia să-şi lase sora singură cu tatăl cumnatului lui, ca să poată avea o discuţie. El nu ştia multe amănunte pe care să nu i le poată da, dacă i le-ar cere, aşa că l-a urmat pe bărbatul înalt şi blond..., toţi erau blonzi!

Sora lui i-a mulţumit din priviri pentru gest. Ar muri de ruşine dacă familia ar afla în ce împrejurări avusese loc căsătoria ei pripită.

– Christopher, Andrew, vă rog, lăsaţi-ne singuri.

Dacă vreunul ar fi avut de gând să se împotrivească, John nu le-a fi permis. Le-a susţinut privirea cu un aer hotărât. Toţi patru au părăsit încăperea fără o vorbă. De îndată ce au rămas singuri, John i-a oferit fetei o ceaşcă de ceai pe care aceasta a refuzat-o fără să stea pe gânduri.

MARIUS MARIA

Capitolul 12

Simţea un zumzăit în cap. Nu un zumzăit, ci o lovitură de ciocan neîntreruptă, ce părea că o să-i spargă craniul în două. A deschis ochii şi şi-a dat seama că draperiile erau strânse, iar tatăl lui îi întindea o ceaşcă de cafea fierbinte. Arthur şi-a dres glasul şi s-a ridicat în capul oaselor rezemându-şi spatele de pernele moi.

John şi-a dat seama că fiul lui dormea dezbrăcat, obicei pe care îl deprinsese abia pe la cincisprezece ani, din pricina unui blestemat de rămăşag cu fratele lui cel mare. Arthur era cuviincios în purtare, binevoitor în gesturi, în afară de această particularitate nocturnă care îl deranja atât, pentru că o socotea indecentă. S-a dat jos din pat cu un mormăit şi a luat halatul din mătase neagră de pe spătarul fotoliului. John a privit goliciunea fiului său şi a tuşit iritat.

– Ştii ce părere am despre acest obicei dăunător.

După ce şi-a înnodat cordonul, a luat ceaşca din mâna tatălui său. A dus-o la buze şi a băut-o dintr-o înghiţitură. Abia îi încălzise gâtlejul şi el şi-a dat seama că avea nevoie de ceva mai tare.

– Nu-mi place să dorm îmbrăcat.

John a mijit ochii auzind răspunsul lui insolent.

– Dacă s-ar întâmpla o nenorocire şi ai fi nevoit să pleci în grabă, nu ai gândi la fel.

Această simplă posibilitate l-a făcut pe Arthur să schiţeze o strâmbătură ce putea fi interpretată ca un început de zâmbet.

– Nu aş fi primul bărbat care iese pe stradă dezbrăcat, i-a răspuns cu asprime, la care John nu a avut nimic de comentat.

Se vedea de la o poştă că Arthur era prost dispus, poate de la mahmureală, poate pentru că venise el să-i ceară socoteală.

– Nu ai fi primul care aleargă gol pe stradă, e adevărat, dar unul nerușinat de bine dotat, i-a replicat pe un ton sec şi autoritar. Ai fi nevoit să culegi de pe jos femeile care ar leşina la vederea ta şi mă îndoiesc că rezultatul pe care ai putea să-l dobândeşti te-ar lipsi de griji. Arthur şi-a privit pedumerit tatăl. Nu îi înţelesese prea bine sarcasmul şi a pus asta pe seama alcoolului care îi curgea prin vene. I se păruse că făcea o glumă despre atribuţiile lui bărbăteşti. Aştept o lămurire, i-a spus John după un moment.

- Nu ai răbdare măcar până mă îmbrac?

- Ai dovedit deja că nu-ţi pasă cine îţi vede nobilul fund.

Arthur se îndreptase către şifonierul uriaş şi s-a întors spre tatăl lui. L-a privit fără să-i înţeleagă vorbele; nu ştia dacă ascundeau o ameninţare sau o avertizare. În ultimul vreme nu mai ştia ce să creadă.

- Voiam să vorbesc cu dumneata după micul dejun, înainte mi s-ar fi părut o insolenţă.

John a scos din buzunarul vestei gri un ceas şi s-a uitat la el cu o sprânceană ridicată.

- Momentul micului dejun a trecut de trei ceasuri. Arthur nu ştia că era aşa de târziu. Întârzierea ta este o nerușinare deliberată.

- N-ai vrea să stai jos cât timp îţi povestesc dezastrul vieţii mele din ultimele săptămâni?

John a încercat să-şi stăpânească un zâmbet, în pofida supărării pe care i-o provocase fiul său cel mai ascultător, mai liniştit şi mai ordonat. Era nerăbdător să cunoască

anumite amănunte pe care lady Beresford nu putuse să i le dezvăluie, deşi încercase. Fata era un pachet de nervi şi de mirece se exprimase incoerent, dovedindu-se incapabilă să manifeste obiectivitate.

Aşa am să fac.

John s-a îndreptat spre fotoliu şi a luat loc excesiv de protocolar. Şi-a încrucişat picioarele şi l-a ţintuit cu privirea pe Arthur, care şi-a dres glasul ca să şi-l limpezească.

Frumoasa mea soţie nu ţi-a povestit nimic? a întrebat cu o batjocură care lui John nu i-a plăcut. Mi se pare nemaipomenit, având în vedere cât de mult îi place să-şi spună părerea.

Căsătoria neaşteptată a fiului său era o treabă prea serioasă pentru ca Arthur s-o ia în glumă. Dacă putea cineva fi o desconsiderare, acesta era chiar John, după căsătoriile celorlalţi doi fii ai săi, Christopher şi Andrew. A primului aproape că îl costase viaţa în Paris, iar a celui de-al doilea îl adusese într-o neîncetată şi istovitoare stare de veghe.

Cineva din această încăpere se lăuda cu femeia pe care o va alege şi care nu va purta stigmatul întunecat de a fi spanioloaică şi de a vorbi spaniola?

John s-a uitat în stânga şi-n dreapta cu o solemnitate care lui Arthur i s-a părut deranjantă. Şi-a aţintit uimit privirea asupra tatăl său după ce i-a amintit cu cruzime vorbele pe care le rostise în trecut. A recunoscut că fusese prea sarcastic în comentariile sale cu privire la gusturile lui Christopher şi Andrew.

– E americancă şi nu vorbeşte spaniola, ci navajo, s-a apărat cu oarecare duritate.

John s-a gândit la vestea neaşteptată pe care tocmai i-o dăduse fiul său. De bună seamă că trebuia să înceapă să cerceteze unde se afla San Buenaventura, ce limbă era navajo şi cărui popor îi aparţinea. În privinţa teritoriilor

americane, care aparţinuseră Coroanei britanice şi pe care le pierduseră după război, era un ignorant desăvârşit.

– S-a născut în colonii şi din tată spaniol, a subliniat el. Mi se pare de neînţeles că nu vorbeşte limba tatălui ei.

Arthur a ridicat din umeri.

– Din câte ştiu, tatăl lor călătoreşte mereu, e firesc ca odraslele lui să vorbească limba locului unde s-au născut.

Prin privirea pe care i-a adresat-o fiului său, John i-a dat de înţeles că avea de gând să fie neîndurător.

– O fi vreun blestem care îi urmăreşte pe Beresforzi? Suntem condamnaţi să amestecăm nobilul nostru sânge englezesc cu altul mai puţin pur? Arthur şi-a încordat maxilarul, căci tatăl lui era nemilos amintindu-i propriile vorbe. Totuşi, şi-a făcut curaj, pentru că nu fusese singurul. Însuşi John se îndrăgostise de o spanioloaică, apoi Christopher de o spanioloaică pe jumătate, Andrew de una get beget; iar el... el... nu era îndrăgostit, dar ardea de dorinţa stârnită de neruşinata femeie cu care se căsătorise şi care avea rădăcini spaniole, chiar dacă mai degrabă ar fi înghiţit smoală decât să recunoască asta public. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva, când tu eşti un bărbat atât de metodic, de pragmatic şi de elitist? a întrebat John cu o strălucire ciudată în ochi. Aş fi putut să mă aştept la un astfel de comportament de la oricare dintre fraţii tăi, dar nu de la tine.

Arthur a interpretat vorbele tatălui său ca pe un reproş meritat.

– Ai nevoie de o lămurire amănunţită? a răspuns impertinent. Pentru că n-am nicio problemă să ţi-o ofer.

Arthur voise să stea de vorbă cu tatăl său, să fie sincer cu el când nu se va mai afla sub influenţa alcoolului, dar se alesese praful de intenţiile lui.

– E de-ajuns s-o priveşti ca să-ţi dai seama ce te aţâţă, a şoptit John gânditor.

Arthur s-a uitat cu atenţie la tatăl lui după acest din urmă comentariu. Între ei nu era nevoie de vorbe care să exprime ce simţea el de câte ori o vedea pe Clara Luna.

– Ce ţi-a povestit? a întrebat Arthur cu o precauţie care pe John l-a încântat.

Era pentru prima oară când îl vedea pe Arthur angrenat într-o ţesătură complicată de simţăminte contradictorii. Cel mai arogant, mai rece şi mai calculat dintre Beresforzi nu ştia încotro s-o apuce. Mereu îşi controlase simţămintele. Le ascunsese sub o mască de nepăsare. Chiar se bucura să-l vadă atât de vulnerabil.

– Că aparţine unei familii cinstite şi muncitoare, a răspuns tatăl lui. Arthur a ridicat curios sprâncenele. John a bănuit că fiul lui ştia şi mai puţin decât el despre familia sa prin alianţă. Cum era cu putinţă ca ea să nu-i fi spus nimic? Tatăl ei este un diplomat care călătoreşte mereu, cum ai spus şi tu. Mi-a vorbit despre cei trei fraţi ai ei şi despre faptul că a crescut într-un loc minunat numit San Buenaventura. O moşie în mijlocul unui ţinut extraordinar.

– Nimic altceva?

– Discuţia a decurs liniştit şi a scos la iveală lucruri foarte interesante. Mi-a povestit că s-a îndrăgostit de tine de îndată ce te-a văzut şi că, fără să vrea, prin purtarea ei te-a făcut să răspunzi avansurilor ei într-un fel pe care nu-l regretă. Arthur a înjurat în barbă. Mi-a spus că fratele ei v-a surprins într-un moment de intimitate destul de stânjenitor, când eraţi amândoi oaspeţi ai ambasadorului englez şi că asta a dus la un rezultat neaşteptat, căsătoria voastră, oficiată chiar de Villiers. John a tras adânc aer în piept înainte să-şi continue relatarea. Mi-a vorbit, fără să intre prea adânc în fondul problemelor, fiindcă se simţea destul de stânjenită, despre interesul pe care îl manifeşti pentru altă femeie, mai precis pentru nepoata ambasadorului. Despre dragostea care te

leagă de ea şi că în aceste condiţii este gata să divorţeze de tine când vei hotărî sau vei socoti potrivit.

Arthur stătea în picioare uitându-se la tatăl lui.

– A spus adevărul, numai că nu sunt interesat de altă femeie. Tatăl a dat din cap aşteptând ca fiul să continue. Am pus ochii pe Mary Villiers, fiindcă este tipul de femeie pe care îl căutam ca să îmi întemeiez o familie.

– O desăvârşită doamnă englezoaică, a subliniat John.

– Clara Luna este opusul a ceea ce-mi doream de la o soţie, dar sunt un cavaler şi i-am compromis reputaţia. Căsătoria a fost un efect colateral necesar într-un asemenea moment.

– Rareori inima se lasă dominată de cap, a rostit John.

– Inima mea nu este angajată, tată.

– Chiar crezi asta? l-a întrebat mirat. Fiule, inima este motorul care pune în mişcare toate simţămintele oamenilor, fie ele bune sau rele, extreme sau echilibrate.

– Te referi la iubire şi ură?

– Vorbesc despre patimă, voinţă... Arthur a oftat adânc auzind vorbele tatălui său. Avea parte de o predică în toată regula. Soţia ta îţi trezeşte o dorinţă imperioasă pe care nu ştii cum s-o stăpâneşti, nu-i aşa? De aceea puţin ţi-a păsat de riscul la care te expuneai când ţi-ai dorit apropierea de ea, în pofida faptului că mintea ta era centrată pe altă femeie ca ţel al aspiraţilor tale matrimoniale.

Arthur s-a văzut nevoit să confirme spusele tatălui său.

– E de-ajuns să intre în încăperea în care mă aflu eu pentru ca simţurile să mi se ascută, trupul să mi se trezească agitat, să se întărească la fel ca o piatră şi s-o dorească aproape cu o violenţă neobişnuită. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva! Şi asta mă scoate din minţi.

John nu şi-a desprins privirea de pe chipul fiului său. Arthur trăia aceleaşi simţăminte pârjolitoare pe care le

încercaseră mai înainte fraţii lui, Christopher şi Andrew. Şi s-a bucurat nespus pentru el, întrucât, dacă nu ar fi fost încăpăţânata soţie pe care tocmai şi-o luase, Arthur ar fi putut să piardă ce era mai important în relaţia dintre un bărbat şi o femeie care se simt puternic atraşi unul de celălalt. Patima nu cunoaşte niciodată jumătăţi de măsură.

Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta? Arthur s-a cufundat într-o tăcere suspectă care nu l-a speriat pe John. Îmi cunoşti părerea despre căsătoriile pripite, ca şi despre divorţul liber-consimţit. Arthur l-a privit sceptic. Sunt pe deplin încredinţat că, dacă nu ai fi fost întru totul dispus să te însori cu ea, nimeni pe lume nu te-ar fi silit s-o faci. Nici măcar americanul acela irascibil care este fratele soţiei tale. Nici tatăl necunoscut care îţi va cere socoteală şi poate că nu va fi la fel de ponderat ca Liberty Monterrey. Arthur şi-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe celălalt până a rămas nemişcat. Nu există muritor care să te silească să faci ceva ce nu vrei, nu-i aşa, Arthur? Nu te-a obligat nimeni să te însori cu o necunoscută.

– Sunt nevoit să-ţi dau dreptate, oricât mi-ar displăcea. Nu m-am însurat sub ameninţare, dimpotrivă, ea a fost cea care s-a măritat cu arma fratelui ei aţintită spre cap. Lui John nu-i venea să creadă. Liberty Monterrey îşi ameninţase sora cu o armă? Nemaipomenit! Şi amănuntul acesta mă enervează. Arthur a întors la un moment dat capul spre fereastră. Clara Luna doreşte divorţul ca să se întoarcă în America. A crezut că fratele ei mă va omorî, de aceea a acceptat să se mărite.

– Nu soţia ta mă îngrijorează, pentru că, dacă asta vrei, va rămâne alături de tine. Mă îngrijorezi tu şi ceea ce doreşti de la ea.

– Cum nu vreau să te indignez, prefer să nu-ţi spun, i-a răspuns.

John a roşit auzind declaraţia fiului său.

– Uiţi că şi eu am simţit ce simţi tu în aceste momente.

– Dar nu pentru femeia pe care ai dus-o la altar. Mama era o desăvârşită doamnă englezoaică. Soţia pe care oricare bărbat cumsecade şi-o doreşte ca să aibă grijă de casă şi să-i educe copiii; cu toate acestea, sângele dumitale clocoteşte de dragul altei femei.

John merita critica lui Arthur aşa cum o meritase în trecut pe cea a lui Christopher.

– Un bărbat are nevoie în viaţă de mult mai mult decât de o casă aranjată şi nişte copii ascultători, a contraatacat. Mama ta nu era îndrăgostită de mine, nici eu de ea. Am fost doi nefericiţi, nevoiţi să se căsătorească din pricina unei înţelegeri între familiile noastre, i-a mărturisit. De ce crezi că am hotărât ca fiii mei să aleagă femeile care să-i facă fericiţi? Ágata nu este nobilă, nici Clara Luna, dar nu mi-a păsat de asta câtuşi de puţin, pentru că fericirea voastră este cea mai mare grijă a mea şi scopul meu în viaţă. Dacă ele vă iubesc şi vă fac fericiţi, mă declar mulţumit, chiar şi fără titluri şi bogăţii.

– Pentru că nu o iubeai pe mama, ai hotărât să fugi din Whitam Hall? De noi?

John făcuse multe greşeli, dar fuga sa pentru a lupta în Spania împotriva Franţei nu se număra printre cele mai mari dintre ele. Acolo îşi întâlnise iubirea vieţii şi o şi pierduse, chiar dacă recuperase o fiică minunată care îi dăruise nişte nepoţi superbi şi acum îi însenina zilele. John se socotea un om fericit, în ciuda defectelor sale.

– Nu eram fericit, Arthur. N-am iubit-o pe mama ta cu patima cu care trebuie să iubeşti o soţie, de aceea mă bucur pentru tine, întrucât, dacă eşti deştept, vei fi cel mai fericit bărbat din lume, acceptând ceea ce simţi şi dând dovadă de consecvenţă.

Doreşti s-o păstrez? l-a întrebat stupefiat. Fără s-o cunosc?

Arthur nu îşi revenea din uimire.

Este o fată inteligentă, simplă, dar bună la suflet. Iar aceste întrebări nu ar trebui să mi le pui mie, ci ţie însuţi. Doreşti s-o păstrezi?

Nu este femeia pe care o voiam de soţie. Nu este inocentă şi virtuoasă.

John a înţeles prea bine.

Ai sedus-o? a întrebat cu un glas uşor gâtuit. Arthur a răgăduit. Îţi pasă atât de mult de virginitatea unei soţii?

Detest să fiu cel care încheie şirul.

Nu are destui ani pentru experienţa pe care i-o atribui, a spus John.

Crede-mă că are, l-a asigurat Arthur.

Atunci, dacă ai de gând să divorţezi de ea, te rog din suflet să nu o atingi. Pentru nimic în lume nu aş vrea să am un nepot în America, un nepot pe care nu aş ajunge să-l cunosc, în cazul în care te hotărăşti s-o îndepărtezi de tine. Fii consecvent, Arthur, dovedeşte înţelepciunea care te caracterizează înainte să rămâi în Salamanca, împotriva voinţei mele de a te întoarce împreună cu mine.

John nu şi-a desprins privirea de pe chipul fiul său care i-o susţinea ferm.

– Ai cuvântul meu, tată, n-o voi atinge.

Arthur nu ştia de ce, dar, odată cu acea făgăduială, simţise o tresărire în piept, ca şi cum tocmai ar fi comis un sacrilegiu pe care inima lui îl respingea.

– Aseară am poruncit să fie pregătite odăile din aripa de răsărit, l-a înştiinţat John. Mi-ar plăcea să ocupi una dintre ele ca să nu alimentezi bârfe în rândul personalului, până când se vor rezolva lucrurile. Cumnatul tău are odaia în celălalt capăt al coridorului. Arthur a ridicat întrebător o

sprânceană. Nu poţi să mai stai în apartamentul tău de burlac, acum eşti om însurat.

– Nu-mi pasă ce crede personalul, a spus el, dar o să-i dau ascultare, pentru că nu vreau să fiu bătaia de joc a fraţilor mei.

Aceasta era principala pricină a chestiunii despre care vorbeau. Arthur era prea mândru.

– Nu vrei ca ei să ştie? De ce? Sunt fraţii tăi.

Arthur a făcut cu capul un gest grăitor care a fost întâmpinat de John cu o strâmbătură batjocoritoare.

– Nu vreau să-mi reproşeze vorbele pe care le-am spus în trecut. Uneori am fost prea critic în privinţa gusturilor şi agresiv în susţinerea punctului meu de vedere.

John nu a vrut să-l chinuie mai mult. Arthur se afla într-un moment de grea cumpănă.

– Îmbracă-te, soţia ta te aşteaptă în bibliotecă să vorbiţi despre şederea ei la Whitam Hall, despre diversele angajamente pe care va trebui să le onoraţi faţă de prietenii noştri şi dacă într-adevăr divorţul este o opţiune printre prioritătile voastre viitoare.

– Nu vom face nimic până când nu pleacă fratele ei. Asta doreşte ea, şi eu îi împărtăşesc părerea.

– Aşa se va face, dar până atunci ai grijă să fii binevoitor şi să nu uiţi vorbele mele. Pe chipul lui Arthur se vedea că nu-şi amintea cuvintele rostite de tatăl lui. John a plescăit din limbă văzând încăpăţânarea fiului său. N-ai voie s-o atingi, şi acesta este un avertisment categoric.

Capitolul 13

Uşa era deschisă şi, când Arthur a intrat în biblioteca unde îl aştepta Clara Luna, a fost luată prin surprindere. Ea stătea pe jos înconjurată de copii, copiii surorii lui. Le picta feţele din linii clare şi diferenţiate. La zgomotul paşilor lui, toţi au întors capul spre el. Ea avea într-o mână o pensulă mică, iar în cealaltă un vas din cristal. Mai erau altele pe jos, iar chipul nepoatei lui, Mary Dawn, părea o floare ce îşi etalează întreaga splendoare.

Poate fi primejdios pentru ei? a întrebat cercetându-i pe copii, care erau surprinzător de tăcuţi.

Unii îşi aşteptau rândul să fie pictaţi, alţii erau atenţi la liniile ferme pe care le trasa ea.

– Vopseaua am preparat-o chiar eu, i-a răspuns cu un zâmbet. Am pisat nişte rădăcini pe care le-am găsit în grădină, bace uscate din cămară, şi am folosit şi un pic de argilă colorată pe care bucătăreasa a avut bunăvoinţa să mi-o împrumute. Zice că obişnuieşte s-o folosească la prepararea unor cataplasme care, spune ea, dau rezultate. Am amestecat totul şi am făcut o pastă destul de groasă ca să poată rămâne o vreme pe chip, dar nu trebuie să-ţi faci griji, se ia cu apă.

Ea îşi vedea de treabă, desenând umbre pe petalele florii.

– Ce ţi-ai desenat pe chip? a întrebat-o curios.

Înconjurată de copii, nu mai era scorpia neruşinată pe care şi-o amintea el, părea încă un copil.

– Este un desen de război.

Arthur s-a aşezat lângă ei, la fel de interesat ca şi copiii de liniile desăvârşite şi clar conturate pe chipurile roz ale gemenilor.

– Trebuie să vorbim, i-a spus el.

Ea l-a privit fără să-şi alunge zâmbetul de pe chip.

– După ce termin să-i pictez.

– De ce spui că desenele sunt de război?

– Pentru că aveam de gând să mă lupt cu ştrengarii ăştia. Toţi stăteau tăcuţi aşteptând ca ea să continue. Băştinaşii americani obişnuiesc să folosească pictura facială tradiţională drept o formă de exprimare a multor înţelesuri diferite.

– În colonii se foloseşte pictura facială ca expresie artistică?

Ea a tăgăduit energic în vreme ce sufla uşor peste obrajii fetiţei ca să se usuce vopseaua.

– În funcţie de trib, se foloseşte vopsea de diferite culori pentru scopuri diverse. Roşu de obicei este culoarea războiului, cea care îi intimidează pe duşmani, în vreme ce albul se utilizează pentru grăbirea vindecării membrilor tribului sau pentru pace între diferite triburi, dar, pentru că nu a fost cu putinţă să fac vopsea albă, trebuie să ne mulţumim cu roşu, albastru şi galben.

– Uimitor! a exclamat el. Sunt numeroase triburile acestea de indieni, despre care vorbeşti?

– Te va surprinde să afli că există triburile apache, comanche, cheyene, navajo, sioux. Şi multe altele pe care nu le cunoaştem, pentru că nu au legături cu omul alb, urmărind doar să se războiască cu el.

Copiii ascultau vrăjiţi şi îngroziţi totodată.

– Pare o poveste de speriat copiii, a spus Arthur ca să-i liniştească.

El a lăsat vasul cu vopsea pe covor şi pensula pe o foaie de ziar pe care i-l împrumutase John.

Multe dintre luptele dintre indieni şi oamenii albi se întâlnesc la frontiera cu Mexicul, în apropiere de Rio Bravo. Nu este de glumit cu asta.

El a acceptat mustrarea ei.

Luptele se duc aproape de locul unde locuieşte familia ta?

Clara Luna a clătinat din cap.

Cei din San Buenaventura trăiesc în pace cu indienii navajo. Mulţi dintre ei au fost asimilaţi în cultura şi în felul nostru de a fi. Ba chiar au îmbrăţişat creştinismul şi vin regulat la slujbe. Sunt fideli, loiali şi paşnici. Cei mai buni prieteni ai mei sunt indieni navajo.

Arthur şi-a rememorat cunoştinţele despre conflictul dintre cele treisprezece colonii britanice şi regatul Marii Britanii, care se produsese între anii 1775 şi 1783. Se încheiase cu înfrângerea britanicilor în bătălia de la Yorktown şi cu semnarea Tratatului de la Paris. Trecuseră patruzeci şi şapte de ani de la înfrângere, şi Anglia încă sângera din pricina orgoliului rănit.

– Unchiule Arthur, o să te picteze şi pe tine? l-a întrebat Hayden, cel mai mare dintre gemeni.

– Nu ştiam că ai atâţia nepoţi şi atât de frumoşi, le-a zâmbit ea tuturor.

– Sunt copiii surorii mele, dar mai am doi. Pe micuţa Blanca şi pe micul Christopher.

Clara Luna avusese foarte puţine prilejuri să cunoască copii, de aceea era vrăjită de nepoţii lui Arthur; erau foarte frumoşi, mai cu seamă fetiţa cu ochii cenuşii şi o coamă sălbatică de păr. O găsea superbă.

– Unchiule, o să te laşi pictat? a stăruit micuţul.

– Poate altă dată, i-a răspuns. Unde este fratele tău? a

întrebat-o pe ea, ca să schimbe subiectul.

– Te referi la Liberty? a întrebat fără să se uite la el.

– E singurul pe care îl cunosc.

Clara Luna i-a zâmbit.

– Nu-i aşa că are un nume foarte frumos? a spus deodată Mary, care se dăduse la o parte ca să-i facă loc fratelui ei mai mic, Clear Moon.

Arthur nu a răspuns la întrebarea nepoatei, nici nu i-a comentat remarca retorică. A privit-o mai departe pe soţia lui aşteptând răspunsul ei.

– Liberty a plecat la Londra ca să facă rost de bilet pentru întoarcerea acasă. Îi ţin companie lordul Christopher şi lordul Andrew împreună cu soţiile lor. După cum am înţeles la micul dejun, trebuie să facă o călătorie în Cornwall peste câteva zile.

„De asta e casa atât de tăcută", şi-a spus Arthur.

– Unde este mama voastră? i-a întrebat pe copii.

– O să vină cu bunicul Devlin un pic mai târziu. Zice că vrea să vadă cu ochii ei dacă e adevărat ce i-a spus tatu aseară.

Răspunsul nepotului său cel mare l-a făcut să-şi dreagă glasul.

– Asta înseamnă că veţi rămâne la prânz? a întrebat Arthur, ca şi cum prezenţa lor ar fi fost un chin.

– Ne place mult noua noastră mătuşă, a spus Hayden cu un zâmbet fermecător.

Pe Arthur l-a emoţionat să vadă firescul cu care primeau copiii schimbările adulţilor.

– Sunt primii mei nepoţi! a exclamat Clara Luna extaziată. Şi sunt fericită.

Arthur şi-a zis că nu ar fi prea bine pentru ea să prindă prea mult drag de ei.

– Aici sunteţi? Glasul lui John a ajuns la ei din celălalt

tatăl al bibliotecii şi nici Arthur, nici Clara Luna nu au ştiut cui îi erau adresate aceste vorbe. Ce-aţi păţit la faţă? şi-a privit el surprins nepoţii.

Îi ducea de mână pe micul Christopher şi pe micuţa Blanca.

Sunt desene de război, bunicule, i-a răspuns Roderick.

Ia te uită! a exclamat ducele de Arun văzând feţişoarele lor. Şi fiul tău a îngăduit asemenea nebunie? i s-a adresat lui John.

Clara Luna rămăsese cu pensula în aer. A privit îngrijorată reacţia nobililor la jocul ei început cu cei mici. Şi copiii indieni se pictau pe faţă ca să-i îndemne pe cei mari la joacă.

– Ai oaspeţi, lady Beresford, i-a spus atunci John, care îşi redobândise graiul.

Ea l-a privit uimită, pentru că nu cunoştea pe nimeni în Anglia care s-o viziteze.

– Un oaspete? a întrebat în şoaptă.

– Iartă-mă dacă nu pot să-i repet numele, dar mi se pare de nerostit.

Şi deodată a ştiut despre ce musafir vorbea lordul Beresford.

– Mikiw! a exclamat bucuroasă.

Ce făcea el în Anglia? Era încredinţată că nu-l va mai vedea până la întoarcerea ei în America. De ce acceptase Liberty să călătorească împreună cu ei? Clara Luna a mijit ochii cu băgare de seamă, ştiind că el va stârni neîncredere printre nobili englezi. Culoarea pielii era prea importantă pentru omul alb. Avea prea multe prejudecăţi faţă de cei care nu semănau cu el. În San Buenaventura erau mulţi cei care hotărau cine merită să moară sau să trăiască.

S-a scuzat faţă de copii şi s-a îndreptat în grabă spre lordul Beresford ca să-i spună unde se afla Mikiw. John i-a citit întrebarea în priviri.

– Mikiw, a rostit cu greutate, te aşteaptă în salon.

Copiii au luat-o înainte, inclusiv cei doi mai mici, care îşi urmau verii mai mari cu bucuria oglindită pe feţişoare.

Devlin se uita curios la desenul de pe chipul fetei. Abia dacă îi ajungea la umăr şi purta o rochie atât de exagerat de voluminoasă la poale, încât ar fi trebuit să stea la o depărtare de cel puţin doi metri de ea ca să nu-i atingă rochia cu pantofii. Ea le-a zâmbit amândurora şi a ieşit grăbită din bibliotecă.

– Am crezut că mă înşală privirea, a spus Devlin vorbind despre părul femeii. N-am văzut niciodată o culoare de păr atât de ţipătoare. Şi ce privire...

Arthur s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre uşă ca să-i ureze bun venit oaspetelui neaşteptat. Voia să-l cerceteze pe indianul despre care îi vorbise ea. Deşi îl mai văzuse o dată în Salamanca, nu îi dăduse mai multă atenţie decât era necesară. Toate simţurile îi fuseseră acaparate de ea.

– Trebuie să mărturisesc că, orice ar fi, fiii tăi au gusturi speciale în privinţa femeilor. Involuntar Arthur şi-a strâmbat batjocoritor buzele înainte să iasă pe uşa dinspre vestibul. O blondă simpatică şi vorbăreaţă, o brunetă corectă şi adorabilă şi o roşcată pe care încă nu pot să o apreciez cu obiectivitate, a auzit Arthur ultimele vorbe ale ducelui.

John a zâmbit uşor, auzindu-l. De bună seamă nurorile lui erau foarte deosebite una de alta. Ágata avea părul foarte blond şi învăţase să se descurce la perfecţie ca o doamnă graţie sfaturilor celeilalte nurorii a lui, Rosa, care avea un păr negru spectaculos, ca şi nepoata Blanca, nemaivorbind despre manierele ei atât de rafinate, că era o plăcere s-o priveşti. Clara Luna avea un păr demn de o zeiţă, dar tinereţea ei îl îngrijora puţin, fiindcă tinerii se lăsau conduşi de sentimente mai mult decât de judecată.

– Iart-o pe Clara Luna că nu ţi-a făcut plecăciunea

cuvenită, i-a spus cuscrului său, dar cred că nu cunoaşte normele de protocol şi de purtare faţă de un nobil de rangul tău, a scuzat-o John pentru gestul nepoliticos de a pleca din încăpere fără să-i arate lui Devlin respectul impus de titlul lui.

Nurorile tale nu sunt datoare să-mi facă nicio plecăciune, i-a spus ca să-l liniştească. Mă încântă firescul cu care se poartă.

Dar pe John îl îngrijorau aceste lucruri. În afară de Rosa, care se purta în orice moment ca şi cum s-ar fi aflat în faţa regelui însuşi, Ágata şi Clara Luna se purtau ca nişte fete simple de la ţară, fără să respecte normele de etichetă.

– Îmi închipui că soţia lui Arthur nu este o aristocrată, a rostit Devlin, dar fără reproş în glas.

Iar John a rămas fără grai. Ştia atât de puţine despre ea şi familia ei, că s-a speriat.

– Tatăl ei este un diplomat cu însărcinări în San Buenaventura.

– Englez? a îndrăznit să întrebe.

– Spaniol, a răspuns John fără să-l privească pe cuscrul său.

– Şi tu, şi fiii tăi manifestaţi o slăbiciune aparte pentru sângele fierbinte din Spania.

– Îţi amintesc că nici fiii tăi nu fac excepţie, i-a răspuns John uşor iritat. Moştenitorul tău este căsătorit cu fiica mea i-a amintit –, iar Jamie cu cea a contelui de Ayllón.

Dar Devlin nu s-a supărat pentru această precizare, dimpotrivă, a mărturisit fără nicio reţinere:

– Chiar şi eu aş fi putut avea preferinţe dacă aş fi călătorit mai mult şi te încredinţez că nu m-ar deranja deloc. Educaţia mea rigidă a fost o povară pentru mine.

– O să mă abţin să-ţi amintesc unele lucruri, pentru că doresc ca între copiii noştri să domnească liniştea. Faptul că

John îi spunea aşa ceva era de neînţeles pentru duce, care l-a privit pe jumătate amuzat şi pe jumătate resemnat. I-ai dat lui Justin educaţia pe care ai primit-o şi tu.

Devlin a schimbat vorba.

– Bun, sper că tu ai să-mi arăţi respectul cuvenit ca duce şi o să mă însoţeşti ca să-l cunosc pe acel Mikiw. Mor de curiozitate.

– Mi se pare extraordinar că ai reuşit să-i rosteşti numele corect.

– Mereu am avut uşurinţă în mânuirea cuvintelor.

Cei doi nobili s-au îndreptat spre salon, unde se afla oaspetele.

Devlin a rămas cu gura căscată când l-a văzut pe bărbatul cu părul lins şi ochi negri, care o îmbrăţişa pe nora lui John. Indigenul purta nişte haine atât de ciudate, că a întors ochii. Sub pălăria cu boruri largi se zărea un chip cu privire de felină, care emana agresivitate. Nu era la fel de înalt ca fiii lui, dar era voinic, chiar dacă părea doar un puşti.

– Mikiw, vreau să ţi-i prezint pe ducele de Arun şi pe tatăl lui Arthur, lordul Beresford.

Văzând mâna întinsă spre el, Devlin şi-a exprimat surpriza prin întreaga sa atitudine. Străinul nu se pleca în faţa lui, îi dădea mâna ca şi cum ar fi fost un zilier. Obişnuit să se adapteze împrejurărilor, a făcut un pas înainte şi i-a strâns mâna. Strângerea a fost puternică şi sigură. I-a plăcut Mikiw, pentru că îl privise drept în ochi, cu o sinceritate pe care nu o întâlnea prea des. Nobilii obişnuiau să fie atât de prefăcuţi.

– Lord duce de Arun, vi-l prezint pe prietenul meu Mikiw!

– Este Excelenţa Sa, a corectat-o Arthur, care avea o strălucire amuzată în ochi, provocată de prezentările nepotrivite.

Ea s-a întors spre soţul său şi l-a privit curioasă.

Poftim?

Dă-mi voie să fac eu prezentările cum se cuvine, ca să nu mai uiţi data viitoare. Indianul a păstrat tăcerea. Mikiw, i a spus, Excelenţa Sa..., Arthur a făcut o uşoară plecăciune în mod demonstrativ şi nu i-a întins mâna ca să vadă cum trebuia tratat un pair al regatului Angliei. Lord Beresford, este o plăcere să vă salut, i-a spus pe un ton solemn lui John, şi micuţii lady Mary, lord Roderick, lord Devlin, lord Hayden, lord Christopher şi lady Blanca.

Clara Luna a clipit de mai multe ori zăpăcită, întrebându-se de unde apăruseră atâţia lorzi în salon. Şi copiii beneficiau de acest tratament deosebit?

Mikiw a făcut o plecăciune graţioasă fiecăruia, gest pe care copiii l-au apreciat şi l-au aplaudat cu multă curtoazie, întorcându-i salutul. Îl priveau pe indian, cu interes şi curiozitate.

John a cerut o răcoritoare majordomului, care s-a grăbit să-i îndeplinească dorinţa. Fusese atât de tăcut, că niciunul nu băgase de seamă că se afla în salon.

– Credeam că ai plecat la San Buenaventura, i-a spus Clara Luna în navajo, fără să-şi dea seama.

Navajo era limba în care vorbea cu el şi cu Karankawa, mama lui, cu tot firescul, şi a făcut-o fără să realizeze că dă dovadă de grosolănie vorbind-o în public.

– Nu se cuvine să ai chipul pictat, a fost răspunsul indianului. Nu aici, printre străini. Nici că ai procedat la fel cu copiii.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, i-a amintit ea.

– Aveam de rezolvat o treabă pentru fratele tău şi mi-a luat mai multă vreme decât credeam.

– Ce treabă? a întrebat curioasă.

– O treabă care îl priveşte doar pe el, i-a răspuns senin, şi

pe care am putut s-o rezolv înainte să mă îmbarc spre Anglia. Amândoi ne vom întoarce în curând la San Buenaventura.

Clara Luna îşi punea o mulţime de întrebări. Ce treburi avea fratele ei de rezolvat dacă niciodată nu fusese în Spania?

– Treburi în Madrid? a stăruit ea, fără să-şi ascundă curiozitatea.

– Iertaţi-mă că vă întrerup, a intervenit Arthur în discuţia ei cu băştinaşul, dar nu este politicos să vorbiţi într-o limbă pe care cei mai mulţi dintre cei de faţă nu o înţelegem. Eşti de acord, Luna?

– De ce mi te-ai adresat doar pe al doilea nume al meu? l-a întrebat.

– Pentru că este mai uşor pentru toţi. Privirea femeii era nedumerită. Arthur s-a grăbit s-o lămurească: Pe soţia fratelui meu Andrew o cheamă Rosa María Sofía şi îi spunem cu drag Rosa. Pe mine mă cheamă Arthur Ross, dar toţi îmi spun Arthur.

„Îmi place foarte mult apelativul Luna, dar n-am de gând să-i spun, pentru că altfel s-ar hotărî să-mi spună Clara", şi-a zis ea.

– Pe mine mă cheamă John Nathaniel şi toţi îmi spun John, a adăugat marchizul.

– Pe dumneata te cheamă bunicul! a exclamat micul Hyden, făcându-l pe John să zâmbească şi să întindă braţele ca să-l poată îmbrăţişa.

– Numele meu este Devlin Charles, dar toţi îmi spun Devlin.

Ea a înţeles că încercau s-o facă să se simtă bine şi a fost mişcată. S-a uitat o clipă la Arthur cu o anume melancolie. Îi îndrăgise familia şi a ştiut că va suferi mult când va pleca. Va trebui s-o facă aşa curând!

– Am poruncit majordomului să pregătească o odaie pentru oaspetele nostru. Va fi lângă cea a lui Marcus. Arthur s-a uitat cu atenţie la tatăl său. I se părea ciudat să îl găzduiască pe indian în încăperile personalului, de vreme ce era socotit oaspete. Văzând nedumerirea de pe chipul fiului său, John s-a grăbit să-l lămurească: Mi-a cerut-o Marcus, ca pe o favoare personală, şi nu am putut să-l refuz. Doreşte să îi povestească lucruri despre America şi este conştient că nu o va putea face decât după ce îşi va fi terminat treaba. Este curios să le afle.

Nici John, nici Arthur nu ştiau că Marcus nu mai avea veşti de la un frate mai mic care luptase în războiul împotriva coloniilor. De aceea simţea nevoia imperioasă de a vorbi cu indianul.

– De ce nu mă întâmpină nimeni?

Glasul de femeie a atras atenţia tuturor.

– Mami! Mami! au exclamat copiii văzând-o intrând în salon pe Aurora Penword.

Au alergat spre ea plini de bucurie. Aurora era fiica mai mică a marchizului şi sora lui Arthur. I-a îmbrăţişat şi sărutat de parcă ar fi fost despărţiţi multă vreme.

– Ce puneţi la cale aici?

Glasul puternic al lui Justin s-a alăturat celui al Aurorei.

Clara Luna se simţea intimidată. Familia lui Arthur era foarte numeroasă, şi pe deasupra şi amuzantă. Ea, care crescuse în absenţa propriei familii, se simţea nelalocul ei şi nu ştia cum să se poarte.

– O, Dumnezeule! Pare un ţigan adevărat! Fără îndoială, Aurora se referea la Mikiw. S-a proţăpit în faţa lui cu ochi arzând de curiozitate. Aurora de Velasco y Duero! s-a prezentat ea cu mâna întinsă şi cu cel mai mic dintre copii agăţat de fusta ei.

Mikiw era copleşit, deoarece crezuse că se va afla doar în

prezenţa Clarei Luna şi nu a unei cohorte de rude care ţipau prea mult pentru firea lui liniştită. De asemenea îl surprindea felul cum se purtau cu el, atât de diferit de acela al oamenilor albi din San Buenaventura. Acestora părea să nu le pese de culoarea pielii lui şi nici de trăsăturile ascuţite ale chipului.

– Acum eşti lady Penword, a corectat-o Justin cu glas mieros. Nu trebuie să uiţi, iubito.

Mikiw i-a luat mâna cu timiditate în vreme ce făcea o uşoară şi timidă plecăciune. Arthur şi-a dat seama că băştinaşul nu înţelesese nimic din ce îi spusese el mai înainte despre regulile de protocol. Marcus şi-a făcut intrarea cu o tavă, fără să-şi ia ochii de la indian. Sărea în ochi cât de mult îl impresiona prezenţa lui. Pentru anii mulţi de serviciu la Whitam Hall, marchizul nutrea faţă de el o adâncă afecţiune şi de aceea se hotărâse să răspundă cererii lui, chiar dacă i se păruse ciudată.

– Luaţi loc, vă rog, i-a poftit John. Vom putea să stăm de vorbă în linişte şi să aflăm mai multe despre acel continent atât de fascinant: America.

– America! a repetat Hayden extaziat, ca şi cum ar fi ştiut cu adevărat ce însemna acest cuvânt.

Justin a izbucnit în râs auzindu-l pe micuţul lui şi s-a aşezat foarte aproape de Arthur. Avea de gând să-l tachineze. Severul, rigidul şi scorţosul Arthur se căsătorise cu opusul femeilor pe care le curtase în trecut şi dorea să cunoască toate amănuntele. Sosise ceasul dulcii răzbunări.

Capitolul 14

Prânzul devenise o adevărată odisee pentru ea. După cum îi spusese cumnata Aurora, trebuia să-şi schimbe hainele pentru prânz şi, de asemenea, pentru cină. Dacă socotea şi rochia pe care trebuia s-o poarte dimineaţa, alcătuiau un total de trei, iar, dacă voia să călărească, erau patru rochii diferite în aceeaşi zi. Confruntându-se acestor norme, o englezoaică şi-ar petrece cea mai mare parte din zi îmbrăcându-se şi dezbrăcându-se. S-a uitat cu un ochi critic la rochiile ei, agăţate în şifonierul mare ce ocupa o parte însemnată din încăpere. Uşile duble erau deschise ca să se aerisească materialele vaporoase. Hainele ei erau atât de diferite de cele care se purtau în Anglia, încât s-a simţit puţin descurajată. Dintre toate a ales una care i s-a părut foarte frumoasă şi s-a gândit că ar fi potrivită pentru prânzul care va avea loc în grădină. După spusele cumnatei sale, va fi un prânz informal. Rochia albă cu flori galbene şi verzi şi cu volane pe umeri şi la decolteu i s-a părut potrivită. Avea nasturi la spate şi se termina cu o dantelă galbenă. Rochia era completată de o pălărie din paie de dimensiuni mari, înnodată sub bărbie cu un şiret tot galben.

Clara Luna avea nevoie de cineva care să-i lege corsetul strâns, fiindcă mâinile ei erau prea mici şi nu ajungeau la şireturile fine. Îmbrăcată doar în rufărie de corp, a ieşit pe coridor ca să cheme o cameristă şi a dat nas în nas cu fratele ei Liberty, pe care nu îl văzuse din seara precedentă.

– Am nevoie de ajutorul tău, i-a cerut cu un aer nevinovat.

– N-ai cameristă? a întrebat-o el, intrând cu ea în odaie şi uitându-se la rochia întinsă pe pat. O alegere înţeleaptă.

– Îl voi ruga pe lordul Beresford să-mi permită să dispun de o cameristă dintre cele care se ocupă de odaia mea. Clara Luna s-a întors cu spatele la fratele ei ca să-i potrivească bretelele şi să le strângă. Liberty a făcut asta cu multă uşurinţă, de parcă ar fi fost obişnuit cu rolul de cameristă. A ajutat-o să-şi bage rochia pe cap, cu grijă, să nu strice cocul pe care şi-l făcuse ea. Apoi i-a încheiat unul cât unul şirul de nasturi aurii şi minusculi. Mulţumesc, Liberty, că mi-ai adus garderoba, i-a mulţumit ea. Când am pornit în călătorie pentru a o căuta pe verişoara Julie, nu mi-am dat seama că luasem foarte puţine haine.

– M-am gândit că vom sta mai mult în Spania. Chiar am crezut că verişoara Julie se va pune pe picioare mai greu şi mă uimeşte că a fugit ca să se mărite. De aici deduc că nu a fost chiar atât de bolnavă.

– Ba a fost, l-a contrazis ea, dar ocolind amănuntul pierderii copilului. O va lăsa pe ea să spună asta, dacă se va mai întoarce vreodată la San Buenaventura. Cred că nu a fost uşor pentru tine să cari atâtea cufere, i-a spus fratelui ei.

– Nu le-am cărat eu, ci careta şi după aceea vaporul.

– Ai făcut rost de bilet?

El a clătinat din cap. Următoarele trei vapoare care plecau din Devon erau pline. Trebuia să aştepte între trei-patru săptămâni până la plecarea următorului sau ca vreun pasager să renunţe la bilet, totuşi nu i-a spus.

– Trebuie să mai aştept un pic, i-a răspuns evaziv.

După ce a încheiat şi ultimul nasture, Clara Luna s-a întors spre fratele ei.

– Trebuie să te pregăteşti pentru prânz, l-a zorit.

El a clătinat din cap.

Vreau să cumpăr câteva lucruri din Londra. Azi nu voi putea să iau prânzul cu tine.

O lăsa singură! Clara Luna s-a uitat la el îngrijorată.

– Familia lui Arthur mă intimidează.

– Par oameni cumsecade, chiar dacă un pic cam înţepaţi şi întotdeauna va fi în preajmă Mikiw ca să te apere.

– Fac parte din aristocraţia engleză, i-a răspuns ea cu glas scăzut, ca şi cum s-ar fi temut că era ascultată. Unii au titluri foarte vechi şi răsunătoare, ca ducele de Arun. Mi-e teamă că nu ştiu cum să mă port.

Liberty stătea cu mâinile în şolduri, într-o atitudine de *şi ce-mi pasă*.

– Sunt oameni ca tine şi ca mine, nu trebuie să gândeşti niciodată că sunt deasupra condiţiei tale, pentru că altfel am să mă supăr şi am să te bat până o să-ţi bagi minţile-n cap.

Clara Luna a zâmbit şi şi-a îmbrăţişat drăgăstos fratele.

– Nu m-ai bătut niciodată, i-a amintit.

– Întotdeauna există un început.

– Mi-ar plăcea să nu pleci azi. Nu vreau să rămân singură.

– Am de rezolvat nişte treburi înainte să mă întorc, şi prima dintre ele este să mă încredinţez că bărbatul ăsta al tău se poartă faţă de tine cu respectul pe care îl meriţi.

– Arthur e un domn, l-a apărat ea pătimaşă.

– S-a purtat ca atare?

– Despre ce vorbeşti? a întrebat uimită.

– Despre noaptea nunţii tale, despre ce pot să vorbesc? Obrajii i s-au aprins aproape mai mult decât părul. Liberty a înţeles perfect privirea surorii sale. Să nu-mi spui că a fost necuviincios şi brutal, că atunci voi avea o pricină serioasă ca să-l omor.

Întrebarea ascundea o avertizare pe care ea a înţeles-o imediat.

– Încă nu am avut o noapte a nunţii, i-a mărturisit în şoaptă.

Liberty a privit-o cu ochii mijiţi.

– Trag nădejde că încrezutul ăla nu se gândeşte la anularea căsătoriei, fiindcă atunci va da peste o mare belea: pumnii mei.

– Anulare? a întrebat nehotărâtă.

– Dacă nu se consumă, căsătoria poate fi anulată în faţa legii. Clara Luna s-a gândit la vorbele fratelui său. Când Liberty se va întoarce în San Buenaventura şi după o vreme oarecare, Arthur va putea să ceară anularea căsătoriei. Întotdeauna era preferabilă o anulare decât un divorţ. Fără să vrea, fratele ei îi înseninase ziua. Totul se va rezolva curând. A oftat uşurată, şi Liberty a privit-o mai atent. După câteva clipe de tăcere, i-a făcut un compliment care a înduioşat-o: Arăţi minunat, dar ar trebui să-ţi pui un şal. Clima asta englezească e prea umedă. Mi-e teamă să nu te îmbolnăveşti.

– Nu este la fel de cald ca în Salamanca, a recunoscut ea.

– Nici ca în San Buenaventura. Ai văzut culoarea râului? Ea a clătinat din cap de mai multe. Liberty uitase că se afla abia de câteva zile la Whitam Hall. Ne vedem la cină, şi-a luat el rămas-bun.

– Ţi-ai prezentat respectul faţă de lordul Beresford? Clara Luna tocmai îşi amintise că ar fi o impoliteţe din partea fratelui ei să vină şi să nu să se prezinte în faţa capului familiei. Dă-mi un motiv ca să fiu mândră de tine.

Zâmbetul pe care i l-a adresat Liberty surorii sale ar fi putut să transforme pietrele în nisip fin.

– Am băut un coniac în bibliotecă înainte să vin să te văd şi am vorbit îndelung cu el, n-ai de ce să-ţi faci griji. Ea l-a însoţit până la uşă. Ai grijă de tine şi nu te lăsa intimidată de ei. Un titlu e doar o hârtie, nimic altceva.

Era nespus de recunoscătoare pentru vorbele fratelui ei, dar Liberty habar n-avea cât se simţea de speriată, deşi va încerca să se poarte cât mai firesc.

Arthur a venit după ea ca s-o conducă în grădină pentru a se alătura celorlalţi şi, văzându-i ţinuta, a ridicat sprâncenele întrebător. Dacă rochiile pe care le purtase până atunci erau voluminoase, aceasta de acum le întrecea pe toate. Pălăria mare din pai cu cordon galben îi acoperea aproape în întregime umerii. Ea s-a întors ca să închidă uşa, şi el a trebuit să dea capul pe spate ca să nu-i atingă gâtul cu marginea pălăriei. Când i-a dat braţul, şi Clara Luna l-a luat, s-a lipit de el instinctiv, şi poala rochiei i s-a ridicat în partea stângă până aproape de şold. Hotărât lucru, americancele erau femei care vorbeau şi se purtau ciudat, mai ales dacă mai puneai la socoteală şi îmbrăcămintea.

Când John i-a văzut apărând pe scările din spatele casei şi a rămas uluit. Rochia purtată de ea era într-adevăr frumoasă, dar nepotrivită pentru clima englezească. Materialul era prea subţire şi vaporos. Mai mult, avea braţele şi umerii goi. John şi-a spus că ar trebui să poarte mănuşi şi şal ca să nu răcească.

– Cumnata mea este cea care merge pe sub ciuperca aia uriaşă? a întrebat Aurora uimită, referindu-se la pălăria ei neobişnuită.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă ai merge cu ea la cumpărături, i-a cerut John.

– Dumnezeule! a exclamat Devlin. Pălăria este aproape la fel de voluminoasă ca şi poala rochiei, parcă ar merge sub o ciupercă uriaşă.

– Ţineţi-vă gura şi n-o faceţi să se simtă stânjenită, i-a avertizat Justin pe tatăl şi pe soţia lui.

Ultimul lucru de care avea nevoie fata erau comentariile lor batjocoritoare despre ţinuta ei.

Când Arthur şi ea au ajuns lângă restul familiei care îi aştepta, inima Clarei Luna bătea cu putere. S-a întors spre

unul şi altul cu vioiciune ca să-i salute şi toţi, fără excepţie, s-au trezit făcând acelaşi gest ca şi Arthur cu câteva momente mai devreme ca să evite ca borul pălăriei să-i lovească gâtul.

– Nu este nevoie să îţi acoperi capul, i-a spus Aurora cu un zâmbet. Aici soarele nu este atât de puternic precum pare.

Ea trebuia să ridice prea mult capul, pentru că pălăria nu îi îngăduia să vadă chipurile.

– O doamnă nu poate să apară la o masă protocolară fără pălărie, chiar dacă este în aer liber.

– Dar suntem în familie, fetiţo, a răspuns Justin, şi-apoi mi-ar plăcea să-ţi văd faţa când îţi vorbesc.

Până la urmă s-a declarat de acord. Şi-a desfăcut nodul de sub bărbie şi a aruncat pălăria spre balansoar. Sub soarele arzător, părul ei strălucea ca nişte cărbuni aprinşi. Arthur s-a trezit admirând fiecare fir.

John i-a dat un pahar, şi ea a băut o înghiţitură. Aurora era încântată, pentru că îi amintea de ea cu ani în urmă şi, fără să-şi propună, Clara Luna i-a câştigat definitiv inima. Era atât de sinceră şi firească, încât i se părea de-a dreptul adorabilă.

– Ce bună e! Ce este? a întrebat privind urma roz pe care o lăsase lichidul pe marginea paharului.

– O băutură răcoritoare spaniolească numită limonadă de vin[3], i-a spus John.

Clara Luna a căzut pe gânduri. Tatăl ei era spaniol, dar ea nu ştia absolut nimic despre Spania, nici despre băuturi sau mâncăruri. De ce tatăl ei nu o învăţase câteva lucruri despre ţara lui? Va trebui să-l întrebe când se va întoarce. „E cu neputinţă să-l întreb, fiindcă se află foarte departe", şi-a zis.

– Mătuşă Moon, a strigat-o cel mai mic dintre gemeni, ce mâncăruri bune sunt în America?

[3] Limonadă de vin, numită şi *matar judíos*, este o băutură tradiţională din vin, lămâi, zahăr şi scorţişoară. Originea sa coboară până în Evul Mediu. (n.a.)

Micuțul rostea minunat cuvântul America și ea a fost surprinsă să constate că împreună cu adulții mâncau și copiii. Adevărul e că totul în jurul ei o copleșea.

– Costițe prăjite, a răspuns nevinovată. Porumb dulce cu unt. Turtă de dovleac..., a înșirat toate mâncărurile ce-i treceau prin minte și care ei îi plăceau în mod deosebit.

– Ce este porumbul? a întrebat uimit unul dintre copii.

– Nu știți ce este porumbul? a întrebat neîncrezătoare în vreme ce John îi umplea paharul cu *sangría*. Este o cereală delicioasă dacă știi s-o gătești.

– Oh! au exclamat copiii într-un glas.

– Dar, dacă vreți să gustați ceva cu adevărat delicios, mâine am să vă fac turtițe cu marmeladă de zmeură.

Strigătele generalizate i-au arătat că micuții erau încântați de idee.

– De îndată ce o vei face, nu vei mai avea scăpare. Îți vor cere iar și iar, până când vor rămâne fără grai, și te asigur că n-o să-ți placă, i-a spus Aurora.

Copiii au protestat vehement, și Clara Luna s-a trezit mângâind capul celor mai mulți dintre ei.

Masa lungă fusese așezată într-un foișor foarte frumos. Locul ei era rezervat între Arthur și duce. Când acesta din urmă i-a ținut scaunul să se așeze, și-a dat seama că soțul ei o privea insistent, și lucrul acesta a avut darul s-o tulbure.

Arthur nu putea să-și ia ochii de la soția sa. Ea nu știa deloc cum să vorbească și să se poarte, cu toate acestea avea o dulceață atât de firească, un zâmbet atât de sincer și spontan, încât mereu ochii lui se opreau asupra ei, asupra părului ei scandalos care nu se supunea agrafelor. Asupra volanelor decolteului care îl făceau să le privească mereu. A ce naiba mirosea? Nu se potrivea cu familia, nici cu mediul lui și totuși îi făcea plăcere s-o privească.

– Îmi aduci aminte de mine însumi de acum câțiva ani.

Glasul lui Justin a ajuns la el ca prin ceaţă. Încerca să urmărească discuţia în şoaptă dintre Luna şi duce.

– Iartă-mă, ce spuneai? a întrebat el, iritat de figura batjocoritoare a cumnatului său.

Justin, care stătea lângă Arthur, s-a aplecat în faţă şi a întors capul spre stânga, să se uite la tatăl lui, care acapara cu totul atenţia musafirei.

– Tata este incorigibil. Arthur nu ştia de ce îi făcea cumnatul său o asemenea remarcă. Cred că soţia ta îi aminteşte prea mult de a mea.

– Este încântătoare, Arthur! În mod inexplicabil, vorbele surorii lui i-au stârnit neliniştea. Nu puteai să fi ales mai bine. El avea de gând să divorţeze şi le permitea tuturor o îndrăgească. Avea să-i facă să sufere când va pleca şi i s-a părut nevrednic din partea lui. Copiii o întrerupeau mereu ca să-i pună întrebări, şi ea, blândă şi răbdătoare, răspundea fiecăruia cu un zâmbet. „Mă dezarmează. Îmi stârneşte o dorinţă nouă pentru mine, pe care nu vreau s-o nesocotesc", şi-a spus Arthur. Ce farmec mi-ai făcut, vrăjitoareo?" „Chiar are un frate? a întrebat Aurora curioasă. Până acum nu l-am văzut.

– Îl vei cunoaşte diseară, i-a răspuns John. Avea de rezolvat nişte treburi în Londra, de aceea nu a putut să rămână la prânz.

– Cumnata mea ştie că cina de diseară va fi una festivă? l-a întrebat Aurora pe tatăl ei, care a tăgăduit o singură dată.

– Nu voiam s-o îngrijorez. Îi va spune Arthur când va mai rămâne puţin până atunci.

Dar Arthur nu avea de gând s-o facă, nici dacă i-ar depinde viaţa de asta. Dacă ea ar şti că seara va avea loc o recepţie importantă şi care fusese pregătită cu săptămâni în urmă, ar putea să se sperie, şi el nu voia s-o neliniştească. Cât a ţinut prânzul şi-a privit soţia. Râsul ei uşor de câte ori

ducele îi spunea o glumă, mişcarea mâinilor când lua paharul de apă şi-l ducea la buze. A oftat şi s-a gândit la viitor, care acum nu i se mai părea atât de senin.

Capitolul 15

S-a uitat la Arthur cu groaza întipărită pe chip. Nu era pregătită pentru o recepţie oficială. I se părea prea curând. Abia căpătase un pic de încredere faţă de familia ei pe alianţă. Cu niciun chip nu ar putea să se descurce cum era de aşteptat de la soţia unui bărbat ca Arthur, fără să se facă de râs. Simţea uneori că se sufocă.

– Nu voi putea să suport, mă voi îmbolnăvi şi, de fapt, simt deja o îngrozitoare durere de cap, a spus ea cu o figură foarte serioasă.

Arthur s-a apropiat foarte încet. La Whitam Hall domnea liniştea după prânz. Toţi se odihneau în odăile lor. Până şi copiii erau cu camerista care făcea câteodată pe doica, în încăperea amenajată pentru ei la ultimul cat al conacului o sală plină cu jucării şi cărţi, în care el şi fraţii lui se jucaseră în copilărie.

– Este o recepţie care s-a pregătit de câteva săptămâni. Tata nu poate s-o anuleze. Şi-apoi, vrea să îţi aducă un omagiu în calitate de soţie a mea şi să te prezinte oficial grupului lui de prieteni.

Când Arthur s-a oferit s-o însoţească în odaia ei – după cafea –, ea a acceptat zâmbitoare pentru că trebuia să îi vorbească despre multe lucruri. Dar, odată ajunşi în cameră, i-a spus de cină, luând-o pe nepregătite. Tot trupul i s-a încordat.

– Va trebui să mă scuzaţi, a adăugat Clara Luna.

Nu te credeam atât de laşă, i-a răspuns Arthur.

Nu e laşitate, ci supravieţuire, şi nu mi se pare drept să mă prezentaţi prietenilor şi rudelor, dacă tot am să plec foarte curând.

Simplul gând că pleacă îl cufunda pe Arthur într-o adâncă profundă.

Dar nu ai plecat încă. Eşti aici, la Whitam Hall. Nu vom să te ascundem. Ba, mai mult, vestea căsătoriei mele a răspândit ca fulgerul prin tot ţinutul. Pentru o clipă, o clipă de nebunie, ea a crezut că Arthur nu lua în serios intenţia ei plecare. L-a privit cu alţi ochi. Atitudinea lui era relaxată, ţinea un umăr rezemat de piciorul patului, ea voia să-şi descheie câţiva nasturi de la rochie, fiindcă voia o baie caldă şi să înceapă să se pregătească pentru cină – dacă se pândea să participe –, pentru că nu era câtuşi de puţin dezbrăcată. Vrei să nu te mai mişti? a întrebat-o el.

Trebuie să-mi desfac nasturii de la rochie, i-a răspuns ea cu brațul strâmb din pricina efortului pe care îl făcea ca să ajungă la afurisiţii de nasturi.

Să te-ajut, a şoptit la spatele ei vocea senzuală a lui Arthur.

Nu! a exclamat cu violenţă. Nu va fi nevoie. Arthur a privit-o sever, căci atitudinea ei i s-a părut precaută. Lordul Hereford mi-a făgăduit ajutorul lui Kate ori de câte ori am nevoie. Arthur îşi dăduse seama, pentru prima oară, că soţia lui nu avea o cameristă care s-o ajute să se îmbrace. Am s-o chem după ce pleci.

Mă dai afară? a întrebat el surprins.

Îţi sugerez cu amabilitate să te retragi ca să te odihneşti, pentru că te aşteaptă o noapte destul de agitată.

Arthur s-a apropiat de ea, şi fata nu a dat înapoi, deoarece nu a fost în stare să descifreze strălucirea din ochii lui.

Te ajut să-ţi deschei nasturii, după aceea o anunţ pe Kate

şi te las singură ca să începi să te pregăteşti. Mai erau patr
ceasuri până la cină. Jos, în marele salon, era o activitat
febrilă. Servitorii şi cameristele dădeau zor cu pregătirile
Marcus supraveghea fiecare amănunt, pentru ca recepţia s
fie un succes. Arthur a răsucit-o până a aşezat-o cu spate
la el şi a început să-i descheie cu îndemânare şirul lung d
nasturi. Pe măsură ce făcea asta, rochia aluneca de p
şoldurile ei. După aceea a făcut la fel cu şireturile corsetulu
N-ai nevoie să porţi armura asta, i-a spus el. Ai o talie atât
de îngustă, că aproape pot s-o cuprind cu mâinile. Când
corsetul a scos la iveală curbura lină a spatelui, ceva în
străfundul lui s-a sfărâmat. Fără să stea pe gânduri, a cuprins
în mâini mijlocul subţire. Ea s-a întors brusc şi l-a privit cu
ochi mari şi nedumeriţi. Îşi ţinea pieptarul rochiei în pumni
sânilor. Degetul lui Arthur a început să urce de pe braţ până
pe umărul ei. A urmărit conturul gâtului şi a simţit fineţea
obrazului. Clara Luna a dat expulzat aerul foarte încet, fără
să fie conştientă de asta. Atingerea uşoară o înfiora de
plăcere. Ai o piele foarte catifelată.

Arthur a zâmbit, şi Clara Luna a perceput zâmbetul lui
într-un fel atât de erotic, încât s-a simţit mângâiată de o
subită briză caldă a Floridei. Glasul lui şoptit i s-a părut
senzual şi aţâţător. De-a ce se juca cu ea? Voia să o
liniştească adoptând această atitudine? Pentru că izbutea
tocmai contrariul. Arthur şi-a sprijinit mâinile puternice pe
umerii ei delicaţi şi încet, foarte încet, a tras-o spre el în
vreme ce înclina capul ca s-o sărute. Atingerea buzelor a
provocat o reacţie violentă care a făcut-o să geamă şi să
închidă ochii. Arthur a introdus limba în gura ei şi a început
o explorare înceată şi pătimaşă. Sărutul era delicat, dar după
o secundă a devenit mai profund. Ea avea capul lăsat pe
spate ca să-i asigure un control mai bun, deşi nu era
conştientă de asta. Simţea că îi arde pielea ca şi cum ar

aruncată într-un cazan încins. Nu putea să se gândească nimic altceva decât la senzaţiile delicioase pe care i le soţul ei. Arthur dorea din tot sufletul s-o guste, s-o şi să sărute fiecare centimetru de piele. Fără să ştie bine cum, s-a trezit mângâind sânul expus dorinţei lui. punându-şi braţele pe după gâtul lui, a lăsat ca rochia să alunece pe şolduri şi pieptarul să-i cadă până în jurul taliei. a plimbat mâna pe şold spre locul tainic pe care ea îl cu atâta străşnicie. A rezemat-o de pat fără să întâmnicio împotrivire din partea ei. După ce a culcat-o pe a ridicat juponul şi i-a dat jos chiloţii dintr-o mişcare. Clara Luna nu ştia ce se petrece în jurul ei, era conştientă de sărutul lung şi profund care o făcea să vibreze până la ultima fibră a fiinţei sale. La fiecare mângâiere se arcuia Arthur căutând parcă atingerea celor două trupuri. Mâna crea magie în jurul ei. Degetele bărbatului au alunecat părul ei pubian până când au atins creasta roz care atât de pătimaş. Nu putea să gândească, doar să şi s-a dedicat acestui lucru cu trup şi suflet.

O, Dumnezeule! a exclamat ea gata să explodeze. ce faci? l-a întrebat cu o voce pierită.

Nu ştii ce-ţi fac? a întrebat-o el la rândul său, înainte să stăpânire pe unul dintre sfârcurile ei.

Muşcându-i gura umedă, Clara Luna a gemut şi a închis arcuindu-se din nou ca să-i uşureze sarcina.

Dumnezeule! a exclamat din nou. Mângâi sâmburele meu ca să mă înnebuneşti. Arthur nu ştia despre ce a continuat atacul frenetic la care o supunea cu şi cu gura lui. Îşi scosese cu abilitate membrul din pantaloni şi se pregătea s-o penetreze fără să se pară la nimic altceva decât la dorinţa sălbatică pe care la durerea arzătoare provocată de frenezia lui de Nimic nu avea sens, nu-şi dorea decât s-o facă a

lui. Nu-mi pasă, nu-mi pasă, a bâiguit ea căutându-i buzele ca să-l silească s-o sărute.

– De ce anume nu-ţi pasă? a întrebat-o, deşi nu-l interesa răspunsul.

O simţea sub trupul lui ca un foc aprins ce îi mistuia măruntaiele.

– Nu-mi pasă că o să consumăm căsătoria chiar dacă după aceea nu vom putea să cerem anularea. Te doresc! Îţi dau mărul meu ca să muşti din el. Vorba anulare i-a oprit mişcările când deja începuse s-o penetreze. A fost nevoit să recurgă la un efort supraomenesc ca să se stăpânească. I se mişca din şolduri parcă anticipând ce avea să se petreacă şi îl aţâţa atât de tare, încât simţea că moare în fiecare clipă. A oftat adânc de mai multe ori şi, în cele din urmă, s-a lăsat pe spate în pat, cu un vaiet. Ea stătea în aceeaşi poziţie, dormind şi cu ochii închişi. Arthur a ştiut că nu putea s-o lase nesatisfăcută. Şi-a folosit degetele ca s-o ducă până la descărcarea fizică. Era atât de fierbinte, atât de udă, că abia a atins-o când ea a scos un ţipăt ascuţit şi pătrunzător chiar în momentul în care orgasmul o scutura din cap până în picioare. După câteva clipe, a deschis ochii şi i-a aţintit asupra soţului ei, care începuse s-o acopere cu hainele. I-a răsufla agitat, încercând să-şi vină în fire. Şi l-a privit cu o întrebare în ochi. Arthur a sărutat-o blând pe buze înainte să se ridice ca să plece. Ce... ce s-a întâmplat? l-a întrebat mirată. Am greşit cu ceva?

Arthur a privit-o cu o dorinţă prost mascată. Simţea că îl dor organele genitale din pricina dorinţei nesatisfăcute, dar vorbele tatălui său l-au lovit cu duritate. Nu trebuia s-o atingă! Şi făcuse mai mult decât atât. Din fericire, cu tact să-şi dea seama, îl făcuse să-şi redobândească stăpânirea de sine, chiar dacă nu şi înţelepciunea.

– Nu pot să fac dragoste cu tine, pentru că, după cum bine

spus, nu am putea să căpătăm anularea după aceea.

l-a privit atât de năucită, că i-a provocat o furtună în ere. Părea pierdută, abandonată.

u vreau! a exclamat stăpânită de aceeaşi frenezie.

Nu e drept. Nu, când vei pleca foarte curând. Fata a ut că pieptul i se frânge, şi inima îi explodează în mii de ăcăi când l-a auzit. Am fost un prost. M-am purtat ndamnabil şi nu am nicio scuză.

Dar eu ţi-am dat mărul.

Iartă-mă, incidentul ăsta chiar n-o să se mai repete.

Incident? Să se repete?", s-a întrebat fără să înţeleagă ce.

Nu mă doreşti? l-a întrebat cu o voce pierită.

Ochii lui Arthur au măsurat-o din cap până-n picioare. Părul îi era încurcat, buzele umflate, şi obrajii cu o superbă ntă de roşu, aproape la fel de intens ca şi părul. Din pantalonul desfăcut i se vedeau sânii plini, pe care dorea să-i ăpa din nou. A încercat să-şi reprime senzaţia delirantă de a se arunca în pat lângă ea ca să-şi atenueze încordarea pe are o simţea în pantaloni. Membrul lui nu atinsese încă ia normală şi îl durea.

Te privesc şi este singurul lucru pe care îl doresc, a ecunoscut cu capul plecat. Dar sunt un domn.

Clara şi-a înghiţit brusc saliva, văzând că el se întoarce şi pleacă. Şi a făcut-o fără să se uite înapoi. Fără să-şi ia rămas-bun. Era înnebunit să pună distanţă între ei, să se trântească pe pat cu o sticlă de alcool alături şi s-o bea pe toată.

După ce Arthur a ieşit pe uşă fără să facă niciun zgomot, a aruncat la aşternutul pe care îl boţiseră amândoi, fără să ştie prea bine ce să facă de acum, căci totul se schimbase. Pentru prima oară Clara Luna simţise o satisfacţie feminină pe care nu şi-ar fi putut închipui niciodată, deşi presimţea că ar fi putut să fie cu mult mai bine dacă el, până la urmă, ar fi

făcut-o a lui. Nu era atât de neştiutoare ca să nu-şi dea seama ce se petrece între un bărbat şi o femeie. Văzuse la animalele de pe moşie. Prietenele ei indience îi arătaseră cum se poate natura, cum trebuie respectată şi văzută ca pe ceva firesc. Ştia cum se exprimă dorinţa, pentru că ea însăşi căzuse prada ei, dar nu ştia cum s-o canalizeze ca să nu-i explodeze înăuntru şi s-o facă bucăţi. „Nu vreau să plec, a recunoscut cu un simţământ de pierdere, zdrobitor şi nou pentru ea. Nu vreau să anulez căsătoria, dar ce pot să fac pentru ca el să dorească să rămân?, s-a întrebat neliniştită. Trebuie să-l silesc să facă dragoste cu mine! Dar nu ştia cum să-l ispitească pe Arthur ca s-o iubească, în pofida împotrivirii lui. S-a trântit pe spate în pat şi a închis ochii. Şi-a amintit sărutările, mângâierile pe care le primise de la el şi a ştiut că era de-ajuns să atâţe acea dorinţă pentru ca până la urmă să se dea bătut, dar cum să facă asta? Nu vreau să plec şi n-am de gând s-o fac", a decis ea. S-a gândit mult căutând un mijloc să-şi atingă scopul.

Familia lui Arthur o cucerise. Se simţea bine printre ei pentru că erau răbdători cu ea. Nu le păsa că nu era englezoaică. Clara Luna nu avea de gând să plece de la Whitam Hall, şi necazul era că nu ştia cum să-l facă pe Arthur să înţeleagă, ba, mai mult, să încuviinţeze acest lucru.

Capitolul 16

Arthur nu a însoţit-o în marele salon de la Whitam Hall. L-a căutat din priviri, dar nu l-a văzut pe nicăieri. Nici fratele Liberty nu-şi făcuse apariţia, închipuindu-şi că era încă la Londra, ocupat cu treburile lui. Acum avea prilejul să cumpere şei şi felurite lucruri pentru cai, care erau greu de găsit în San Buenaventura. Tot ce se cumpăra acolo era adus din Europa, unde calitatea era excepţională, în ciuda preţului destul de ridicat.

Lui Devlin Penword i s-a făcut milă de ea când a văzând-o stând chiar după ce-şi făcuse intrarea, însoţită de John şi de fiica acestuia. Simţea atâta curiozitate faţă de micuţa americancă, încât s-a hotărât să stea lângă ea cât timp au durat saluturile din partea oaspeţilor care veneau pe rând. Lata nu avea de unde să ştie, dar faptul că ducele de Arun îi acorda această onoare însemna că îi erau deschise uşile saloanelor celor nobile din Anglia, în mai mare măsură decât dacă ar fi fost însăşi fiica regentului.

John Beresford s-a scuzat pentru că trebuia să se ocupe de noi oaspeţi iluştri care se aflau într-un colţ îndepărtat al salonului uriaş. Avea sarcina dificilă de a-i face pe toţi cei prezenţi să se simtă privilegiaţi, dar îşi îndeplinea cu succes obligaţiile.

Clara Luna s-a uitat la vazele mari pline cu flori care îşi răspândeau parfumul în toate încăperile. Candelabrul din cristal strălucea, iar servitorii erau îmbrăcaţi cu livrele în

culorile roşu şi negru. Luxul era atât de mare, că a clipit de să se încredinţeze că nu visează.

– Doriţi să vă aduc ceva de băut, Excelenţa Voastră? l-a întrebat fata pe Devlin, dar fără să-l privească.

Ochii ei frumoşi se îndreptau mereu către uşile dublu deschise, aşteptând să-l vadă pe Arthur apărând. Ducele şi-a dres glasul uşor deranjat.

– O doamnă nu trebuie să ofere niciodată de băut unui bărbat, nici să-i aducă. Se socoteşte o greşeală gravă. După vorbele lui, Devlin i-a acaparat cu totul atenţia. Domnul este cel care trebuie să o întrebe pe doamnă dacă doreşte să bea ceva răcoritor.

Fata i-a zâmbit strengăreşte.

– Mulţumesc. Mor de sete!

– Fetiţo, era de-ajuns să-mi spui.

Devlin a făcut semn unui servitor care ducea o tavă cu pahare. Când s-a oprit în faţa lor, le-a făcut o plecăciune din cap şi le-a oferit ce avea.

Ea s-a uitat curioasă la conţinutul păhărelelor. Mai multe dintre ele conţineau un lichid roz-pal şi un fruct pe care nu-l mai văzuse niciodată. Devlin a luat două pahare şi i-a dat unul ei, stârnindu-i nedumerirea. A băut conţinutul dintr-o înghiţitură şi îndată după aceea a tuşit, fiindcă a simţit că îi ardea gâtul.

– Pe Cristofor Columb! Ce-i asta? a întrebat privind în pahar şi luând fructul cu degetele.

Devlin nu-şi mai amintea senzaţia plăcută de nevinovăţie pe care i-o trezea cuiva vederea pentru prima oară a lucrurilor. Pe umerii lui simţea apăsarea grea a regulilor şi normelor. Şi a luat hotărârea să nu-i corecteze reacţia, cel puţin o vreme. Avea s-o lase să fie firească, pentru că îi amuza strălucirea curată pe care o vedea în ochii fetei, ca şi naivitatea ei.

Este un rachiu originar din sudul Spaniei, iar ceea ce ţi-a întins mână este o cireaşă.

Ea nu cunoştea fructul, dar i-a plăcut denumirea.

Se mănâncă? a întrebat neîncrezătoare. Devlin i-a făcut un semn aprobator. Când a băgat-o în gură şi a muşcat din ea, alcoolul din fruct i s-a părut şi mai tare decât cel pe care îl băuse cu câteva momente mai devreme. A tuşit din nou stânjenită, fiindcă o ardea limba. Este foarte bună, a recunoscut, dar cam tare.

Devlin i-a dat şi cireaşa din paharul lui. Fata a luat-o fără să stea pe gânduri şi a băgat-o în gură, dar de data asta a muşcat din ea cu mai multă grijă. A luat alt pahar cu băutură când servitorul a trecut foarte aproape de ei. Devlin şi-a dat seama că nu putea să o mai lase prea multă vreme să se poarte după capul ei, căci ar fi devenit subiectul de bârfă al tuturor.

Dacă mi-ai fi cerut, ţi-aş fi dat eu. Ba, mai mult, aşa se cuvine, lady Beresford. Şi te sfătuiesc să nu mănânci prea multe cireşe dacă vrei să rezişti până la sfârşit. Poţi să faci indigestie.

Făgăduiesc să fiu respectuoasă şi ascultătoare, l-a încredinţat.

O clipă mai târziu, Devlin a fost chemat de John, care voia să-i ceară părerea într-o chestiune de importanţă, la aranjamentele ambasadorului francez, înainte să înceapă cina. Dafina a rămas singură, privind cu interes la celelalte pahare uitate pe tăvi şi măsuţe. De ce nu mânca nimeni cireşele? s-a întrebat indignată. I se părea urât şi o dovadă de proastă educaţie. Ea respecta natura şi niciodată nu arunca un aliment dacă putea să evite acest lucru. Deodată s-a trezit luând alt pahar cu rachiu şi mâncând cireaşa din el. Descoperise că îi plăceau foarte mult. După câteva pahare, a început să simtă o căldură în tot trupul şi o roşeaţă în

obraji, care au făcut-o să răsufle adânc să-şi revină. Stătea în acelaşi loc în care o lăsase ducele, îl aştepta să se întoarcă privind totul cu ochi de felină, mai cu seamă îmbrăcămintea femeilor. Fără să ştie cum, s-a trezit privindu-şi rochia cu un ochi critic. Musafirele erau îmbrăcate sobru. Unele rochii aveau un pic de trenă, dar aceasta era prinsă de încheietura mâinii. Decolteurile erau discrete şi materialele strălucitoare. Atunci a ştiut de ce nu se apropia nimeni de ea. Alesese pentru cină o rochie de culoare albă cu multe volane la poale şi terminată cu dantelă. Mânecile bufante aveau, de asemenea, volane. O curea albastră şi cameea de la gât, de aceeaşi culoare, erau singurele podoabe. Camerista îi făcuse un coc complicat în care îi pusese câteva panglici, tot albastre, şi nişte ace cu perle. „Acum îmi dau seama cât mă deosebesc de oamenii ăştia. Clara Luna a mai băut un pahar de rachiu, dar de data asta nu a mai mâncat cireaşa. Nu e locul meu aici", şi-a spus mâhnită. Totuşi, alcoolul îi dăduse o falsă siguranţă care a făcut-o să se uite la oaspeţi cu o anume insolenţă. Atitudinea ei n-a durat însă decât o clipă.

– Pe sfântul Gheorghe, culoarea asta de păr nu poate să fie adevărată!

Clara Luna s-a întors prea iute şi s-a simţit uşor ameţită. A fost nevoită să închidă ochii şi să-şi acopere gura ca să-şi stăpânească un sughiţ.

– Şi dumneavoastră sunteţi...? a întrebat cu glas cam şovăielnic.

– Ian Malcon, s-a prezentat bărbatul cu insolenţă privind-o din cap până-n picioare.

Clara Luna s-a uitat încruntată la individulproţăpit în faţa ei.

– Lord Malcon, a precizat ea şi a făcut o scurtă plecăciune care l-a făcut să zâmbească şi mai larg.

– Titlul meu nu are însemnătate, nu trebuie să-mi faci

plecăciuni.

Ea s-a încordat ca o lance. Tocmai se făcuse de râs, dar de unde era să ştie care lorzi meritau o plecăciune şi care nu. La moşie nu trebuise să se aplece decât ca să-şi ţină poala rochiei şi s-o ia la fugă.

Sunteţi o cunoştinţă de-a lordului Beresford? l-a întrebat punându-şi din nou mâna la gură ca să-şi reprime alt sughiţ.

Sunt nepotul ducelui de Arun. Fata s-a gândit cu toată iuţeala sau, mai degrabă, cu iuţeala pe care i-o îngăduia alcoolul ce îi curgea prin vene, dacă, fiind nepotul ducelui, trebuia să-i facă plecăciune. Ai nevoie de un pic de aer, a spus el văzându-i chipul îmbujorat. Ian a luat-o de braţ cu blândeţe ca s-o ducă în partea din spate a conacului, spre grădină. Când au ajuns afară, briza răcoroasă a izbit-o în faţă şi nu a putut să-şi reprime un fior. Clara Luna nu-şi pusese şalul pe umeri aşa cum o sfătuise fratele ei. Uitase ce frig era în Anglia. Câte cireşe ai mâncat? a întrebat-o dintr-odată uitându-se la mâna pe care ea încerca s-o ascundă la spate. Fata s-a îmbăţoşat, fiindcă, deşi nu cunoştea cele mai elementare norme de etichetă englezească, era conştientă că el nu putea să spună despre o doamnă că e lacomă şi cu atât mai puţin în prezenţa acesteia. Ai sâmburii ascunşi în pumn. Clara Luna a scos mâna şi a deschis pumnul în faţa lui. Într-adevăr, acolo erau, dar nu ştia de ce îi ascundea. Poţi să-i arunci peste balustradă. S-a conformat, dar era atât de slăbită că majoritatea sâmburilor mici i-au căzut pe rochie şi au rămas lipiţi de material. Ian s-a apucat să-i culeagă şi să-i arunce în gol. O rochie destul de aparte, ca şi stăpâna ei, i-a spus fără s-o scape din priviri.

– Acolo de unde vin eu se obişnuieşte ca rochiile doamnelor să aibă poale largi, s-a apărat.

Fata i se părea fascinantă lui Ian. Avea o senzualitate

înnăscută în felul de a se mişca şi privi. Nu mai cunoscuse niciodată vreuna la fel. Şi era singură la petrecere, fără niciun bărbat care s-o însoţească. Erau orbi cu toţii? Chiar şi uşor ameţită se mişca cu o graţie fără seamăn. Se temea să întindă mâna spre ea, fiindcă era încredinţat că îl va arde atingerea ei.

– Şi de unde vii? a întrebat foarte curios, pe un ton care friza nerușinarea.

O vedea clătinându-se foarte graţios şi s-a stăpânit să n-o ia de braţ.

– Din lumea nouă, i-a şoptit cu glas scăzut şi ochi strălucitori.

Ian a izbucnit într-un hohot de râs sonor care a făcut-o să zâmbească cu gura până la urechi. Era ameţită, dar îşi simţea sufletul foarte uşor, la fel şi capul. Fără să fie frumos, bărbatul din faţa ei era foarte înalt şi voinic. Avea o privire directă, un accent diferit şi acest lucru a făcut-o să se simtă bine.

– Cum ai ajuns până aici? a întrebat el.

– Cu vaporul, a răspuns hotărâtă şi cu o privire languroasă.

– Slavă Domnului că sunteţi aici! Amândoi au întors capul către glasul ducelui, care venea drept spre ei. John este foarte îngrijorat. O caută prin toată casa.

– Domniţa nu se simte prea bine, l-a lămurit nepotul. S-a îndopat cu cireşe.

Ea a gemut speriată auzindu-l pe individ. O făcuse lacomă! Fără să stea pe gânduri, i-a dat o lovitură în fluierul piciorului, pe care Devlin nu a simţit-o sau s-a făcut că nu o simte. Ian a interpretat-o ca pe o apropiere interesantă.

– Arthur îţi va fi recunoscător că ai avut atâta grijă de soţia lui, de fapt sora lui, Aurora, s-a dus să-l caute. Auzind vorbele unchiului, toate iluziile lui s-au risipit. Când a văzut-o singură

în salon, crezuse că era verişoara sau nepoata vreunui nobil îmbătrânit. Candidata ideală pentru el. Regreta cu adevărat, căci îi părea atât de frumoasă şi atrăgătoare, încât ar fi putut să şi piardă respiraţia doar privind-o. A avut curajul să recunoască faptul că o pierduse chiar în momentul în care o privise pentru prima oară. Clara Luna s-a clătinat uşor, şi Ian a dus-o foarte aproape de balustradă ca să aibă un punct de sprijin. Rămâi multă vreme în Londra? l-a întrebat unchiul.

Ian Malcon avea nişte treburi în oraş şi de aceea se instalase în casa pe care o avea unchiul lui pe strada Victoria. Era cea mai mică din câte avea şi cea pe care o folosea rudele din Scoţia când veneau la Londra pentru sezonul monden sau pentru cursele de cai de la Royal Ascot. Întotdeauna când călătorea din Scoţia în Anglia – chiar dacă mergea la Londra –, venea la Crimson Hill ca să-şi prezinte omagiile în faţa ducelui. Tocmai când a ajuns la conac a aflat că unchiul lui participa la o recepţie dată de către marchizul de Whitam şi de aceea se afla acolo.

Câteva săptămâni cel mult. Am de rezolvat nişte chestiuni, dar nădăjduiesc să nu-mi ia prea multă vreme.

Ai venit singur?

Ian a clătinat din cap.

L-am adus pe fiul meu, Dorian. Trebuie să-i cumpăr haine noi. Nici nu-ţi închipui cât a crescut.

Sunt nerăbdător să-l văd, a spus ducele. După câteva clipe, a privit spre Clara Luna. A adormit? a întrebat uluit.

Ian a întors capul spre fată, care ţinea ochii închişi. Trupul îi era uşor aplecat spre stânga şi părea că dintr-o clipă într-alta picioarele nu o vor mai ţine.

Cred că are nevoie de ajutor.

Ian a luat-o în braţe fără să stea pe gânduri şi cu o asemenea impetuozitate că, atunci când a ridicat-o, capul ei a lovit de bărbia lui, dar ea nu a deschis ochii.

– O caut pe Aurora, ea va şti ce să facă.

Devlin se întorcea deja când un glas rece ca gheaţa a spulberat tăcerea nopţii.

– Dă-i drumul, Ian!

Era glasul lui Arthur, care venea furios spre ei.

– Dacă îi dau drumul, o să cadă zdravăn, i-a răspuns acesta.

Devlin a pufnit auzind neobrăzarea nepotului său. Golanul uita că Arthur nu era ca Andrew, nu avea nici firea bună, nici simţul umorului propriu mezinului Beresford şi el o ţinea pe soţia lui Arthur într-un fel cam neruşinat. Scoţienii nu aveau simţul măsurii, iar nepotul lui cu atât mai puţin.

Arthur a ajuns lângă el şi i-a smuls-o din braţe. Nu ştia de ce, dar îl deranja peste măsură ca alt bărbat în afară de el s-o atingă pe soţia lui, fie şi numai pentru a o susţine. Sora Aurora îi dăduse de înţeles printr-un zâmbet că nu o găseau pe nicăieri, şi el crezuse că fugise ca să nu asiste la recepţie.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat pe Ian pe un ton sec.

Scoţianul nu înceta s-o privească.

– Mă tem că a mâncat prea multe cireşe din rachiu şi se poate să fie şi însărcinată, l-a tachinat vesel. Este prea bine cunoscută fertilitatea Beresforzilor.

Gluma nu l-a amuzat deloc. Arthur l-a privit în aşa fel încât ducele a tuşit ca să-şi avertizeze nepotul să-şi ţină gura. Devlin a băgat de seamă, nu fără oarecare stânjeneală, că, atunci când Arthur a luat-o în braţe, nu-i ţinuse bine rochia şi poala uriaşă se ridicase scoţându-i la iveală picioarele vârâte în ciorapi albi din mătase. S-a grăbit să-i tragă rochia, dar, când îi dădea drumul, se ridica la loc.

– Nu poţi s-o duci aşa, i-a spus îngrozit, închipuindu-şi feţele oaspeţilor când le vor cădea privirile pe picioarele frumoase ale fetei.

Arthur a făcut singurul lucru care i-a trecut prin minte în acel moment, a pus-o pe umeri, ca pe un sac de cartofi, şi a ţinut materialul cu mâinile la înălţimea curbelor, pentru ca să nu se mai ridice iarăşi şi să-i descopere posteriorul frumos.

John aproape că a leşinat când l-a văzut apărând pe uşile salonului de bal pe fiul lui ducându-o pe Clara Luna ca pe un animal ce urmează să fie tăiat la abator. Ducele şi nepotul lui scoţian veneau în urmă. Murmurul general al oaspeţilor l-a făcut să înjure în sinea lui. A alergat degrabă spre Arthur, care ajunsese deja la uşa vestibulului.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat alarmat.

Mâinile ei atârnau pe spatele lui Arthur, şi capul i se mişca de la stânga la dreapta la fiecare pas.

– Nu este obişnuită cu alcoolul şi pesemne a mâncat toate cireşele din afurisita aia de sticlă cu rachiu.

În vreme ce îl lămurea pe tatăl lui, Arthur şi-a privit acuzator sora, care s-a înroşit până la rădăcina părului.

– Şi de ce o duci ca pe un sac de ovăz?

– Din pricina afurisitei de rochii!

Şi nu i-a mai spus altceva. Aurora a alergat la fratele ei şi s-a scuzat cu glas tare faţă de oaspeţi pentru spectacolul lamentabil.

– Lasă-mă să te ajut. L-a însoţit până în odaia Clarei Luna, fără să se îndepărteze niciun pas. A fost inadmisibil din partea mea, Arthur. Îţi jur că nu ştiam de cireşe!

– Trebuie să renunţi la obiceiul ăsta prost al tău să le dai ca aperitiv înainte de cină.

Aurora s-a îmbăţoşat la auzul tonului supărat al fratelui ei.

– A fost ideea tatei, nu a mea, s-a apărat ea.

– N-o să te ierte că s-a făcut de râs din pricina ta, a atacat el.

– Tu eşti cel care n-o ţii cum se cuvine. Dacă ai fi luat-o

cu delicatețe în brațe, am fi putut să spunem că a leșinat din pricina stării ei. Arthur s-a întors brusc spre sora lui și a fulgerat-o cu ochi ce scânteiau de furie. Nu te uita așa la mine, știi că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, i-a spus impasibilă. Oaspeții ar fi reacționat mult mai bine dacă ar fi fost vorba despre o sarcină în comparație cu starea de beție.

Oricât s-ar fi gândit, sora lui avea dreptate. O mare parte dintre oaspeți auziseră lămurirea pe care i-o dăduse tatălui său.

Aurora a dat învelitoarea la o parte și a potrivit perna. Arthur a așezat-o cu blândețe pe salteaua moale. Împreună i-au scos rochia și au lăsat-o în jupon și camizol.

– Am să-i spun lui Sophie să vină să stea cu ea.

Arthur a clătinat din cap.

– Am să stau eu. Scuză-mă față de tata și față de oaspeți, nu pot să rămân nepăsător în cazul acesta.

Aurora a fost de acord, pentru că Arthur avea dreptate. Seara începuse prost, dar ea era cu adevărat îngrijorată pentru cumnata ei. Tatăl ei îi ceruse să stea cu ea ca să o întâmpine pe oaspeții care soseau la Whitam Hall, dar, când a văzut că socrul ei Devlin se ocupa de asta, nu și-a mai făcut griji. Acum se căia. Clara Luna nu cunoștea pe nimeni și ea uitase pentru un moment că ar putea să se petreacă un dezastru. Când deja ajunsese la ușă ca să iasă din încăpere, s-a întors spre fratele ei, care apropiase fotoliul de pat ca să-i vegheze somnul până când se va trezi. Mahmureala de după cireșele din rachiu avea să fie spectaculoasă.

– De ce nu erai cu ea? Era datoria ta de soț să ai grijă de ea!

Arthur nu i-a răspuns. Nu putea. Avusese nevoie de o mare cantitate de coniac și de două băi reci ca să-și recapete controlul asupra organelor sale genitale. Chiar și acum, când

se pandea la asta, se întărea din nou ca o piatră.

Aurora a închis uşa în urma sa punându-şi o mulţime de întrebări.

Totul se învârtea! În plus, îşi simţea stomacul întors pe dos. Şi-a trecut limba peste buzele uscate şi a încercat să se odihnească în capul oaselor ca să înghită o gură de apă, dar nu a fost nevoie, pentru că cineva i-a apropiat paharul de buze. A băut cu nesaţ sperând că n-o să dea afară apa printr-un spasm. A deschis ochii şi i-a aţintit asupra lui Arthur, care stătea lângă ea.

Mor! a exclamat în vreme ce se lăsa să cadă pe spate.

Senzaţia că plutea deasupra patului o făcea să icnească.

Sunt efectele alcoolului. Abia a trecut un ceas de când s-au culcat.

Clara Luna şi-a amintit de cină şi a gemut în sinea ei. Nici Arthur, nici ea nu erau de faţă. John nu i-o va ierta!

Cheamă-l pe Mikiw, el ştie ce să facă pentru a mă ajuta să mi revin.

Arthur a privit-o uimit de cererea ei neobişnuită.

Trebuie doar să te odihneşti până dimineaţă. După ce te trezeşti, am să-ţi dau nişte prafuri pentru durerea de cap care, fără îndoială, va fi cumplită.

Dar ea tăgăduia stăruitor.

Cheamă-l pe Mikiw. Cunoaşte un leac fără greş pentru mahmureală.

De unde ştii? Te-ai mai îmbătat şi altă dată?

Nu, a răspuns în grabă, dar, dacă leacul funcţionează la fraţii mei, va fi eficient şi în cazul meu.

Arthur a chibzuit câteva clipe. Clara Luna îşi dăduse pantofii jos din pat şi le sprijinise pe podeaua din lemn. Până la urmă s-a hotărât să-l caute pe indianul pe care ea îl respecta atât de mult. Înainte să iasă pe uşă, s-a întors ca

să-i pună o întrebare.

– Ai de gând să te întorci la cină?

Ea l-a privit ca şi cum ar fi întrebat un lucru lipsit de noimă.

– Bineînţeles, a răspuns scurt. Ar fi o grosolănie inadmisibilă faţă de tatăl tău să n-o fac şi nu am de gând să comit această greşeală.

Arthur nu ştia dacă s-o aplaude sau s-o scuture de umeri. Avea să fie subiectul de bârfă al tuturor celor prezenţi.

– Oaspeţii mai puritani te vor privi cu reproş, ba chiar ar putea să te facă să înghiţi o pilulă amară punându-ţi întrebări incomode pe care nu vei putea să le ocoleşti. Acest lucru nu o speria. Faptul că o tânără bea până se îmbată e prost văzut nu doar în rândurile aristocraţiei, ci şi în cercurile mai umile.

Figura ei l-a făcut să ridice o sprânceană. Aluzia la pilula amară fusese neinspirată, dar Arthur nu a retractat-o.

– Sunt obişnuită să fiu privită cu dispreţ şi să ştii că nu-mi pasă ce cred oaspeţii. Clara Luna a mijit ochii, fiindcă nu era întru totul adevărat. Îi păsa mai cu seamă de unul: John. Mă îngrozeşte doar ce ar putea crede tatăl tău, fiindcă nu vreau să se ruşineze din pricina purtării mele, de aceea vreau să-mi îndrept greşeala şi pentru asta am nevoie de ajutorul lui Mikiw.

Arthur a plecat în cele din urmă după metis, în vreme ce ea încerca să-şi alunge tristeţea căutând în dulap cea mai puţin voluminoasă rochie pe care o avea.

Capitolul 17

John a fost surprins s-o vadă apărând chiar la jumătatea mesei. Majordomul s-a grăbit să-i împingă în spate scaunul aşezat în faţa celui al lui Arthur, care s-a aşezat şi el.

- Te simţi mai bine, drăguţo? a întrebat Devlin, care prezida masa.

Întotdeauna John îl onora la Whitam Hall, lucru pentru care ducele era profund recunoscător.

- Ultima cireaşă era să mă omoare, i-a răspuns fără să stea pe gânduri. În marele salon s-a auzit un murmur de parcă ar fi anunţat o condamnare la moarte, dar ea trecuse peste poduri mult mai înalte şi mai şubrede. A arborat cel mai fermecător zâmbet şi a adoptat o atitudine supusă şi cuviincioasă. Răul era făcut, dar depindea de ea să nu îl sporească. Iartă-mă, John, i-a spus socrului ei, cu ochi plini de căinţă şi cu o voce plină de căldură. În San Buenaventura nu există nimic asemănător rachiului de cireşe. În apărarea mea voi spune că nu sunt obişnuită cu el, deşi asta nu-mi scuză lipsa de cumpătare.

John nu era uluit, ci de-a dreptul şocat. Niciuna dintre femeile pe care le cunoştea el nu ar fi suportat cu atâta curaj privirile îngheţate ale unora dintre oaspeţi şi pe cele usturătoare ale altora, când a trecut pragul spre locul care i se cuvenea la masă. Fetişcana asta era plămădită dintr-un material mult mai rezistent. Avea obrajii un pic îmbujoraţi, dar se îndoia serios că se datora atitudinii anumitor

comeseni, fiindcă îi ignora complet. Atenţia ei era îndreptată spre el, ca şi cum ar fi fost singuri în sufrageria mare.

– Chiar m-am speriat, i-a mărturisit John, incapabil să şi ia ochii de la fata care, la rândul ei, privea cu spaimă numeroasele tacâmuri de pe masă. Ca şi cum s-ar fi temut că o vor mușca atunci când le va lua în mână. Şi mă bucur că a fost o indispoziţie trecătoare.

Clara Luna era mâhnită. La moşia de la San Buenaventura nu folosise niciodată mai mult de un tacâm. Mesele ei cu Mikiw şi Karankawa erau de obicei foarte simple. Ea nu ştia că protocolul la masă era foarte important pentru englezi şi pentru aristocraţie în general. Se ţinea seama şi de ultimul amănunt, de felul cum se aşezau tacâmul ori paharele sau de normele de conduită care trebuia să fie respectate la masă. Faţa de masă din in alb strălucea, iar tacâmurile din argint şi farfuriile aveau blazonul Beresforzilor. Ea nu ştia că farfuria întinsă era prima care se aşeza pe masă, apoi urmau bine aliniate tacâmurile, cele mai apropiate de farfurie fiind cele pe care meseanul trebuia să le folosească în primul rând, iar ultimele, cele care se foloseau la sfârşit. A numărat paharele erau patru în total, şi ei, care bea doar apă la masă, i s-au părut prea multe. De la stânga la dreapta erau de apă, de vin roşu de vin alb şi de şampanie. În toiul nedumeririi care o stăpânea a simţit un picior pe sub masă. S-a uitat la Arthur, dar el în momentul acela îl asculta cu atenţie pe tatăl lui care îi spunea ceva în şoaptă. L-a văzut atunci pe englezul cu accent ciudat care o însoţise în grădină când i se făcuse rău după ce se îndopase cu cireşe din rachiu. Stătea chiar lângă Arthur şi o privea într-un fel care i s-a părut batjocoritor. Îi arăta cu un deget unul dintre tacâmuri. În clipa următoare, s-a luminat la faţă, înţelegând. S-a relaxat, încredinţată că se va descurca şi cât a ţinut cina, l-a urmărit pe Arthur ca să vadă ce tacâm foloseşte la fiecare fel de mâncare şi să-l imite.

John era indignat de comportamentul unora dintre oaspeți. Disprețul manifestat față de nora lui prin priviri și murmure i s-a părut intolerabil. Avea de gând să ia măsuri de îndată ce se va sfârși cina. Mereu fusese selectiv când fusese vorba să lege prietenii, pentru că nu suporta prefăcătoria; odată cu trecerea vremii, redusese nivelul pretențiilor, dar asta se va schimba în chip drastic. Afrontul față de oricare dintre fiii sau nurorile lui era o jignire la adresa lui.

Arthur abia gusta mâncarea ce îi era servită. Avea privirea ațintită asupra soției sale, care era o desfătare pentru ochi. Era dornic să știe ce băutură secretă îi preparase Mikiw ca să ajungă așa de repede efectele alcoolului. S-a întrebat de ce, după fiecare fel de mâncare, ea rămânea cu mâinile în poală și spatele drept, incapabilă să alunge plictiseala pe care o simțea. Meseanul din dreapta o ignora. Cel din stânga o privea din când în când bănuitor, dar nu făcea nicio încercare să o antreneze în vreo discuție.

Îți place mâncarea? a întrebat-o pe neașteptate. Clara Luna se uita speriată la farfuria pe care o pusese Marcus pe masă. Sunt melci de Bourgogne. În ciuda numelui franțuzesc sofisticat, ei i se părea o mâncare nu prea apetisantă. Tata a insistat să îi includă în meniu în onoarea ambasadorului francez, care stă lângă sora mea. Capul Clarei Luna a urmat direcția indicată de Arthur din ochi. Este oaspetele de onoare din această seară.

Câte feluri mai sunt? a întrebat atât de încet, că lui Arthur i-a fost greu să desluşească întrebarea. Nu mai pot să mănânc.

Arthur a învăluit-o într-un zâmbet înțelegător. Devorase farfuria cu brânzeturi și felul următor.

Felul principal, tot brânză, și la urmă desertul.

Clara Luna l-a privit descurajată. Cina i se părea fără sfârșit.

– Toate mâncărurile sunt franţuzeşti? a întrebat cu o privire curioasă.

Arthur a dat aprobator din cap.

– Uneori cina a fost spaniolească, în onoarea ambasadorului Spaniei. Alteori, turcească, nemţească sau italieneacă.

Clara Luna a băgat de seamă că John Beresford era un bărbat foarte important şi că avea un cerc select de prieteni.

– Rachiul de cireşe nu este franţuzesc, i-a spus cu un aer atotştiutor după ce încercase pe propria piele efectele lui dăunătoare.

Arthur a interpretat vorbele ei ca pe o critică.

– La aperitiv se obişnuieşte să se servească oaspeţilor o băutură alcoolică. Pot fi vinuri dulci sau chiar o băutură pe bază de ierburi ori fructe ca afine sau coacăze. Tatei îi place foarte mult rachiul de cireşe şi de aceea îl oferă. Succesul în rândul oaspeţilor este garantat, dar, practic, niciunul nu mănâncă cireaşa din pahar.

Când a sosit următorul fel, între ei s-a lăsat tăcerea, în afară de unele paranteze pe care le făcea nepotul ducelui, care o privea şi îi zâmbea. Clara Luna şi-a zis că era un personaj cât se poate de ciudat. Se mărginise să asculte discuţia ei cu Arthur şi să devoreze orice mâncare i se punea în faţă. Avea un apetit uluitor. În cele din urmă, cina s-a sfârşit, şi bărbaţii s-au îndreptat spre bibliotecă să fumeze departe de doamne. Aurora le-a invitat pe soţii s-o urmeze într-o sală anume aranjată ca să-i aştepte pe bărbaţi. Aceştia li se vor alătura după ce vor fi terminat de fumat, de băut şi de vorbit despre politica şi economia ţării.

Soţia ambasadorului urma să le acorde un recital de pian, încheiat cu un dans al Aurorei însăşi, care a lăsat-o pe Clara Luna cu gura căscată. I se părea extraordinar că o femeie poate să danseze atât de liber şi de senzual. Rămăsese fără

insuflare, deşi nu făcuse niciun efort; cu toate acestea, se simţea agitată. Dansul i s-a părut frumos şi o emoţionase la fel ca dansurile navajo. Îi mersese drept la inimă.

Restul serii a trecut pe nesimţite. S-a amuzat, a râs. Gimnata ei a făcut dovada unei educaţii alese. A inclus-o în toate discuţiile, a glumit cu ea şi în final unele doamne n-au mai privit-o de parcă ar fi avut o boală molipsitoare.

Arthur o evita. La două zile după dezastrul de la cina în cinstea ambasadorului francez, abia dacă îl vedea pe la conac. Fratele ei, Liberty, era tot la Londra, cumpăra unelte pentru fermă şi felurite lucruri. În ritmul ăsta o să aibă nevoie de magaziile vaporului doar pentru el.

Clara Luna nu ştia ce turnură să dea destinului său. Voia să rămână, şi soţul ei trebuia să facă dragoste cu ea, ca să nu poată cere anularea căsătoriei.

„Va cere divorţul, şi-a spus mâhnită. El are puterea s-o facă, iar eu n-o să i-l acord. Nu voi accepta divorţul", s-a încurajat singură chiar dacă fără prea mult entuziasm.

Whitam Hall era tăcut fără prezenţa Aurorei şi a copiilor ei. Clara Luna umbla de colo-colo prin conac privind portretele din vestibul şi din fiecare încăpere. Portretul lui Arthur îi plăcea în mod special. Fusese pictat după ce împlinise optsprezece ani, dar acum părea foarte schimbat. În prezent era mult mai viril şi mai atrăgător, dar şi cu o fire excesiv de rigidă şi rece. Ca şi clima englezească. A simţit un fior şi s-a hotărât să se ducă să ia şalul lung ca să şi-l pună pe umeri. În San Buenaventura şi chiar în Salamanca temperatura i se părea minunată, dar în Anglia umezeala făcea ca vântul să-i pătrundă până în oase şi, chiar dacă se afla în casă, avea tot timpul senzaţia de frig.

Când s-a întors în salonul în care căminul era aprins, anume pentru ea, a tras un fotoliu şi l-a apropiat de foc. Voia

să se încălzească. Şi-a înnodat şalul uriaş pe umeri şi s-a aşezat gândindu-se la soarta ei şi la ce va face în zilele următoare. Era atât de cufundată în gânduri, încât nu a auzit râsetele şi glasurile din vestibul.

– Ce faci aici singură? Clara Luna a înălţat ochii şi a văzut-o pe Ágata, soţia primului născut al lui John Beresford. În urma ei au intrat Rosa şi doi copii absolut încântători. Erau timida Blanca şi micul Christopher, copiii celor două. Nu-mi vine să cred că ţi-e frig, i-a spus Ágata, cu privirea dulce, dar uşor batjocoritoare.

– Dacă San Buenaventura seamănă cu Sevilla, e firesc să-i fie frig cumnatei noastre în Anglia. Aici clima este îngrozitoare.

– Şi ce-o să facă atunci când va veni iarna? a întrebat-o Ágata pe Rosa.

– N-o să se despartă de foc, cum am făcut şi eu în primele luni.

Ea urmărea schimbul de vorbe dintre cumnate fără să intervină. O bucura să ştie că nu era singura care se speriase de frigul englezesc. Amândouă au sărutat-o cu căldură şi au apropiat două scaune ca să-i ţină tovărăşie. Ea a mulţumit pentru gest cu un zâmbet.

– Unde este Arthur? a întrebat Ágata deodată.

Clara Luna şi-a aţintit privirea asupra burţii umflate a cumnatei ei. Era gata să nască şi preţ de o clipă a invidiat-o pentru starea ei. Trebuie să fie minunat să porţi în pântece copilul bărbatului pe care îl iubeşti. Şi-a astupat gura, căci a crezut că îi scăpase o exclamaţie şi pesemne aşa se întâmplase, întrucât cele două femei s-au privit curioase. „Sunt îndrăgostită de Arthur!, şi-a spus uimită. Când mi s-a-ntâmplat?, s-a întrebat alarmată. Chiar în momentul în care l-am sărutat pentru prima oară, doar că nu mi-am dat seama", a recunoscut.

S-a întâmplat? a întrebat-o Rosa.

Da, i-a răspuns ea fără să stea pe gânduri.

Dumnezeule! a exclamat Ágata. Evenimentul acesta trebuie sărbătorit.

Şi s-a ridicat în grabă. Clara Luna şi-a dat seama că amândouă credeau că este însărcinată, dar ea spusese altceva. Cufundată în descoperirea simţămintelor adânci pe care le nutrea pentru Arthur, răspunsese cu inima şi nu cu capul. „Sunt îndrăgostită!" Era emoţionată de descoperire.

Iertaţi-mă, dar nu sunt însărcinată.

Rosa a privit-o cu atenţie, fiindcă din vorbele ei răzbătea tristeţea. Ágata se întorcea cu o sticlă şi trei pahare mici. Ea a recunoscut sticla de rachiu cu cireşe şi a mijit ochii bănuitoare.

– Nu e însărcinată, i-a spus Rosa Ágatei, în vreme ce aceasta lăsa tava pe o măsuţă din apropierea lor. Ştii ce părere are daddy despre nesocotirea datoriei lui Marcus, a mustrat-o văzând-o pe cumnata ei cum încălca regula de a-i lăsa pe servitori să-şi facă treaba.

– Nu eşti însărcinată? a întrebat ea, fără să ia în seamă avertizarea Rosei. Ágata era o fată simplă care crescuse aproape în sărăcie. Tatăl ei, ca ofiţer în retragere, abia putuse să acopere cheltuielile studiilor ei universitare. Ágata ştia că personalul avea responsabilităţi distincte, dar de cele mai multe ori ea nu ţinea seamă de asta şi lua iniţiativa, ca acum, când nu îl chemase pe majordom ca să-i ceară o sticlă de băutură. O adusese chiar ea. Atunci vei putea să bei un păhărel cu noi.

Clara Luna a clătinat din cap, deşi nu voia să fie nepoliticoasă. Dacă refuza paharul de rachiu, trebuia să le spună de ce şi era îngrozită la gândul că vor afla de spectacolul jalnic din urmă cu două seri.

– Tu n-ar trebui să bei rachiu! a mustrat-o Rosa pe Ágata, pe un ton critic.

– O să-mi înmoi doar un pic buzele, a asigurat-o ea cu un zâmbet. Ágata a împărţit cele trei pahare, pe al ei cu doar un deget de băutură l-a ridicat ca s-o imite şi cumnatele ei. Pentru copiii noştri, de acum şi din viitor! Clara Luna a înghiţit saliva încet. Şi-a dus paharul la buze şi, doar simţind mirosul băuturii, stomacul ei s-a revoltat. Abia şi le-a umezit, dar a avut prevederea să acopere paharul cu degetele, pentru ca nici Rosa, nici Ágata să nu vadă că nu băuse. E delicios! a exclamat Ágata.

– Dar n-ar trebui să mai bei, gândeşte-te la copil.

Ágata nu făcea altceva toată ziua decât să se gândească la copilul pe care îl aştepta.

Copiii stăteau pe jos, aproape de ele, jucându-se. Vorbeau încet şi nu li se simţea prezenţa. Clara Luna era uluită.

– Ce fac micul Christoper şi micuţa Blanca? a întrebat cu glas tare.

Când capetele cumnatelor s-au întors spre copii, ea a profitat de ocazie ca să arunce în foc rachiul din paharul ei, iar ceea ce a urmat a dezlănţuit haosul.

Rosa şi Ágata au simţit căldura flăcării mari ce se ridicase peste trunchiuri şi s-au aruncat în spate ca să nu se ardă, răsturnând scaunele cu zgomot. Focul a cuprins ciucurii de la şalul Clarei Luna, care atingea podeaua. Stătea prea aproape de focul aprins şi de aceea s-a petrecut inevitabilul.

– Clara Luna, şalul tău! a exclamat Rosa cu ochii ieşiţi din orbite.

Ea s-a uitat în partea stângă şi a văzut focul care urca pe ciucuri. Şi-a dat repede şalul jos de pe umeri, dar în felul acesta focul s-a înteţit şi mai mult. L-a aruncat la pământ şi a început să-l lovească cu piciorul şi, neizbutind să stingă focul, l-a împins într-un colţ, dar ghinionul a făcut ca şalul să alunece sub perdeaua de la fereastra salonului, paralelă cu şemineul. Toţi au privit stupefiaţi cum flăcările cuprind perdeaua.

– Rochia ta! a exclamat de data asta Ágata.

Când a încercat să stingă focul de pe şal cu picioarele, flăcările cuprinseseră materialul de la poala rochiei. Clara Luna a rămas paralizată, incapabilă să reacţioneze. Deodată a auzit o explozie care i-a făcut pe toţi să tresară. Copiii au ţipat speriaţi, în vreme ce Ágata încerca să stingă flăcările de pe rochie, fără să izbutească. Rosa se străduia să stingă focul ce cuprinsese perdelele.

– Cereţi ajutor! Cât mai repede! le-a poruncit celor mici.

Copiii au ieşit în goană din salon.

Marius Maria

Capitolul 18

Arthur tocmai sosise la Whitam Hall, împreună cu tatăl şi cu fraţii lui. Marcus le-a luat capele şi pălăriile din mâini.

– Unde sunt nurorile mele? a întrebat John scoţându-şi mănuşile din piele.

– În salonul albastru. Împreună cu lady Beresford, a răspuns Marcus solemn.

– Liberty Monterrey s-a întors? a întrebat Arthur curios.

Voia să discute cu cumnatul lui, dar acesta nu se întorsese de la Londra.

– Cumnatul dumneavoastră încă n-a venit, domnule.

Înainte ca Arthur să poată răspunde, s-a auzit o bubuitură. Micul Christopher şi micuţa Blanca au apărut din celălalt capăt al vestibulului alergând şi strigând *foc*.

– Mătuşa Moon arde! Mătuşa Moon arde! a strigat micuţul cât îl ţinea gura.

Inima lui Arthur i s-a oprit în piept şi a luat-o la fugă urmat de Christopher şi de Andrew. Îi urma şi John îndeaproape.

În salonul albastru era un haos de nedescris. Rochia Clarei Luna scotea fum şi ardea în mai multe locuri. Ágata încerca să stingă flăcările. Încăperea era plină de fum. Rosa şi ea făceau eforturi să stingă focul ce cuprinsese perdelele. Mici resturi arzânde îi căzeau pe cap, ceea ce sporea pericolul.

Arthur şi-a scos redingota şi a trântit-o pe Clara Luna la

pământ, a rostogolit-o, iar cu haina a stins resturile de flăcări care mai ardeau. Soția lui nu se putea opri din plâns, dar nu se mișca. Ținea ochii închiși și buzele strânse. Putea să-i vadă groaza întipărită pe față. Copiii țipau, iar John a încercat să-i liniștească scoțându-i din salon.

Andrew s-a îndreptat spre Rosa, a dat-o la o parte cu un braț și a tras de perdele până când le-a desprins din tavan. Când au ajuns pe podea, a început să le calce în picioare. După ce a stins focul, a deschis ferestrele și le-a aruncat afară. Fumul din încăpere ieșea pe fereastră.

Arthur s-a uitat la chipul, mâinile și picioarele Clarei Luna, căutând posibile arsuri.

– Mătușa Moon e rănită! plângea micuța Blanca.

– Liniștește-te, scumpo, curând se va face bine, a alinat-o John.

Marcus și mai mulți servitori aduceau găleți cu apă și paturi.

Christopher cerceta mâinile Ágatei, care erau negre și ușor pârlite.

– Ești nebună! Cum ți-a trecut prin minte să încerci să stingi un foc doar cu o batistă?

– Nu aveam altceva, a suspinat ea, și, când am văzut-o arzând, nu am mai fost în stare să gândesc.

Vederea cumnatei ei învăluite în flăcări o speriase mult.

Arthur era cu sufletul la gură. Se uita îngrozit la rochia arsă a Clarei Luna.

– Cum te simți? a întrebat-o în vreme ce o ajuta să se ridice.

Auzindu-i glasul, Clara Luna a deschis ochii în care se citea o groază de nedescris. S-a uitat la fereastră și a văzut resturile perdelelor arse, pe care Andrew le aruncase. A suspinat și iar a suspinat, izbucnind în hohote amare. Umerii îi tremurau violent și el nu a știut ce i se întâmplase. Clara

Luna era distrusă. Ar fi trebuit să dea foc casei şi să le pricinuiască un rău de moarte cumnatelor sale şi copiilor acestora, care se aflau foarte aproape de ele. Faptul că provocase dezastrul care se petrecuse a cufundat-o într-o stare de agitaţie exacerbată, fiindcă nu era prima dată când se întâmplase asta. Acelaşi foc. Aceeaşi distrugere.

– A fost vina mea! a plâns neconsolată. A fost vina mea! a repetat cu un fir de glas ce nu părea omenesc.

Arthur încerca s-o liniştească, dar nu izbutea. Ea se zbătea furioasă.

– Acum a trecut totul.

A îmbrăţişat-o ca s-o consoleze, dar ea s-a smuls din îmbrăţişare.

– Puteam să-i omor. Dumnezeule! Ce-am făcut?

Şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a băgat de seamă că o usturau. Erau puţin pârlite, dar nu prea grav.

Mikiw a intrat tăcut în salon, aducând un ulcior plin cu un lichid. I-a dat să bea mai întâi Ágatei, apoi Rosei şi la urmă Clarei Luna. Era un tonic care liniştea gâtul iritat de fum şi nervii. Metisului îi părea foarte rău că nu fusese acasă când izbucnise incendiul; era la grajduri admirând frumoasele animale ale lordului Beresford. Când a auzit strigătele copiilor, era deja prea târziu. Văzând că fiecare bărbat are grijă de soţia lui, el s-a hotărât să pregătească băutura magică pe care două dintre ele au băut-o imediat.

– Bea, *Shau 'din*, a îndemnat-o el apropiindu-i paharul de gură. Clara Luna plângea în continuare neconsolată şi nu a vrut să bea. Arthur nu ştia ce să facă. În clipa următoare, indianul a început să-i vorbească în limba aceea pe care niciunul dintre ei nu o înţelegea. Ea îi răspundea din când în când, dar continua să suspine. John lăsase cei doi copii în grija unei slujnice şi s-a întors în salon ca să-l lămurească cineva ce naiba se întâmplase. Şi ce a văzut l-a năucit.

Indianul o legăna pe Clara Luna şi părea că îi cântă un cântec de leagăn. Arthur îi privea fără să intervină. După strălucirea din ochii lui şi după răsuflarea agitată a ştiut că trecuse printr-o sperietură de moarte. Christopher o consola pe soţia lui, Ágata. Aceasta şedea într-un colţ mai îndepărtat; întâiul lui născut stătea pe vine în faţa ei şi o ţinea de mâini cu o nesfârşită tandreţe vorbindu-i în şoaptă. Andrew şi Rosa erau în grădină, să respire aerul de-acolo. Fumul se risipise de tot chiar dacă în cămin focul ardea cu putere. Mikiw a cuprins-o în braţe pe Clara Luna şi a ridicat-o. Arthur a întins braţele ca să i-o dea, dar el a clătinat din cap. Acum are nevoie de îngrijirile mele.

A ieşit cu ea în braţe. Clara Luna şi-a pus capul pe umărul prietenului ei şi s-a lăsat pradă disperării.

– Ce s-a întâmplat? a izbutit John să întrebe, în vreme ce servitorii puneau ordine în haosul din salon.

– Nu ştim cu siguranţă, l-a lămurit Ágata. Presupunem că Clara Luna a aruncat rachiul în şemineu şi nu şi-a dat seama că stătea prea aproape de foc.

– Am auzit o împuşcătură, a spus John.

Arthur continua să se uite la uşa prin care dispăruseră soţia lui şi metisul.

– Nu a fost o împuşcătură, a continuat Ágata. Zgomotul a venit din şemineu. La început eu şi Rosa am crezut despre Clara Luna că este însărcinată şi am hotărât să sărbătorim. Fiindcă nu ştiam că nu-i place rachiul de cireşe, i-am dat un pahar. Arthur a închis ochii, căci şi-a închipuit restul. Clarei Luna îi fusese atât de rău de la rachiu cu două seri în urmă încât nu voise să repete experienţa. „De ce nu a refuzat? Pentru că nu voia s-o supere pe cumnata ei", şi-a spus cu o anume logică. Explozia pe care aţi auzit-o trebuie să fi fost de la sâmburele de cireaşă, pesemne ea l-a aruncat în foc, iar Rosa şi cu mine nu ne-am dat seama ce făcuse.

John a respirat uşurat, fiindcă totul se sfârşise doar cu o sperietură, nimic mai mult. Dacă li s-ar fi întâmplat ceva nurorilor şi nepoţilor lui...

Christopher o îmbrăţişa pe Ágata ca s-o încurajeze. După câteva momente, Rosa a intrat cu Andrew în salon. Avea chipul înnegrit şi câteva şuviţe de păr arse.

– Ne pare rău pentru perdele, daddy, i-a spus Rosa.

John a remarcat nervozitatea din glasul femeii.

– Drăguţo, părul tău! a exclamat marchizul profund afectat.

Încercarea de a stinge flăcările ce cuprinseseră perdelele ca să nu ia foc tot salonul avea un preţ. Ea şi-a atins şuviţele care scăpaseră din coc şi a ridicat resemnată din umeri.

– Am să tai ce este ars, a spus fără nicio remuşcare. A fost un accident şi nu ştiţi cât mă bucur că suntem bine cu toţii.

– Nu toţi, a şoptit Arthur, care căzuse pe gânduri. Mă duc să văd ce e cu Luna. Chiar mă îngrijorează. Nu a aşteptat răspuns de la niciunul. Cu paşi mari a străbătut salonul şi a urcat treptele din două în două. I se părea fără noimă reacţia ei exagerată, la fel şi protecţia indianului. De ce o luase? Şi mai ales de ce îl împiedicase pe el să se ocupe de ea. În pat, fata continua să plângă fără să-şi ia mâinile de pe faţă. Mikiw încerca să i le spele cu puţină apă şi săpun. Voia să vadă dacă avea arsuri mari, dar ea nu-l lăsa. Când s-a deschis uşa, şi Arthur a trecut pragul, indianul l-a privit cu severitate, dar nu i-a cerut să plece. O slujnică luase rochia arsă de jos. Trebuie să ştiu ce se întâmplă, a spus Arthur, îndreptându-se hotărât spre pat.

Pe chipul lui se vedea că nu îi făcea nicio plăcere faptul că nu alt bărbat o priveşte pe soţia lui îmbrăcată doar în camizol, dar Arthur nu cunoştea afecţiunea pe care şi-o nutreau dintotdeauna. Crescuseră împreună. Dacă era cineva gata să-şi dea viaţa pentru Clara Luna, fără îndoială acela era Mikiw.

Nu e momentul, a răspuns metisul, vorbindu-i totodată ei în navajo. Arthur nu ştia că îi poruncea ca atunci când era mică. Slujnica a umplut un pahar din cristal cu lichidul din ulciorul pe care îi poruncise indianul să-l aducă. Bea, Shau'din, i-a cerut pe un ton categoric, dar în engleză, din consideraţie faţă de soţul ei.

Arthur se simţea de prisos în încăpere.

De ce îi spui Shau'din? a întrebat luând loc pe partea cealaltă a patului şi făcând salteaua să se lase.

Shau'din este numele ei navajo, a sunat răspunsul lui scurt.

– Ce înseamnă? a stăruit.

– Lumina soarelui, a răspuns îndemnând-o să bea.

În cele din urmă a izbutit să-i despartă mâinile de pe faţă şi s-o facă să bea tot lichidul dens. Lui Arthur i-a plăcut numele ei în limba aceea atât de ciudată.

– De ce lumina soarelui? l-a întrebat. Părul ei e roşu.

Indianul i-a răspuns fără să-l privească.

– Când era bebeluş, părul ei era ca argintul. Pe urmă l-a pierdut pe tot. Pe buzele indianului s-a ivit un zâmbet uşor ca şi cum ar tăinui o comoară pe care nu voia s-o împartă cu nimeni. Când i-a crescut din nou, nu mai era la fel, ci ca tăciunii aprinşi.

– Nu ai cum să-ţi aminteşti asta, a spus Arthur logic. Indianul trebuie să fi avut cam aceeaşi vârstă ca ea. De ce este atât de speriată? a întrebat continuând s-o privească.

Mikiw a întors chipul către bărbatul alb, care avea în ochi o expresie îngrijorată.

– Când era copilă, a fost de faţă la un incendiu. Răspunsul nu l-a satisfăcut. Bea, a îndemnat-o iarăşi.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Arthur.

Dintr-odată voia să ştie totul despre ea. Băutura îşi făcea efectul, căci Clara Luna s-a lăsat să cadă pe spate în pat şi a

închis ochii. Încă suspina, dar nu mai tremura atât de tare.

– S-a întâmplat în satul mamei mele, unde obişnuia să o ducă în copilărie, ca să înveţe câte ceva despre natură. Ca să se unească cu mama pământ şi cu spiritele animalelor sălbatice. Arthur îl asculta cu atenţie, fără să piardă nicun amănunt. Mikiw i-a spălat mâinile cu grijă şi s-a încredinţat că nu erau rănite, cum se temuse. În tipi[4] ardea focul, şi noi cei trei copii, ne jucam, străini de primejdie şi de nenorocire. Mikiw a tăcut o clipă înainte să continue. Unul dintre copii nu s-a aflat niciodată care, a lovit un trunchi ce ardea, şi focul a cuprins cu repeziciune pielea. Mikiw a răsuflat adânc. Shau'din stătea cel mai aproape de ieşire, aşa că nu putut s-o scoată la vreme. Apoi mi-a venit mie rândul, dar celălalt copil şi mama lui nu au putut fi salvaţi. Focul puse stăpânire pe tipi şi când amândoi au reuşit să iasă, erau învăluiţi în flăcări, ţipând şi zbătându-se până când în cele din urmă au căzut morţi. Shau'din a avut coşmaruri noapte vreme de mulţi ani. Şi eu la fel, pentru că femeia îmi era mătuşă, iar copilul văr. Arthur a clipit peste măsură de surprins. Totul a ars repede, şi Shau'din a învăţat în cel mai rău fel puterea focului şi lăcomia cu care distruge totul.

Arthur nu-şi putea închipui imaginea dantescă a unei mame şi a copilului ei înghiţiţi de flăcări. Încerca să nu se gândească la ce văzuse Clara Luna.

– Ce este un tipi? a întrebat cu mult interes, privindu-l pe indian.

Mikiw s-a uitat uimit la el, dar şi-a amintit că bărbatul alb din cealaltă parte a mării nu ştie nimic despre ei.

– Casele noastre nu erau construite cu temelii înfipte în pământ. Puteam să le ducem dintr-un loc într-altul. Arthur nu a priceput la început vorbele lui Mikiw, dar curând şi-a amintit de unele desene din cărţile despre casele nomazilor

[4] Tipi – colibă

din deșert și a presupus că era vorba probabil despre ceva amenințător. Corturi făcute din piele și care puteau fi transportate. Și așa am trăit toată viața, până când omul alb a închis poporul meu și multe altele în rezervații cu pereți înalți din lemn și soldați care stau de pază la porți ca să nu putem fugi.

Chiar dacă Mikiw nu dusese o astfel de viață, o făcuseră mulți din neamul lui.

Clara Luna adormise. Arthur s-a întrebat ce ingrediente o fi conținut lichidul din paharul pe care îl băuse, de o liniștise complet.

V-au închis în rezervații? l-a întrebat mirat. I se părea de neînchipuit să se poată închide un întreg popor într-un loc. De ce?

Arthur nu știa cât suferise poporul indian din pricina omului alb. Veștile astea nu ajungeau în Anglia și și-a spus că trebuia să cerceteze, să cunoască locul de unde venea soția lui.

Shau'din se odihnește acum, l-a înștiințat Mikiw, dar nu era nevoie să-i spună, căci putea să vadă și el chipul ei calm și răsuflarea ușoară. Mâine se va simți mult mai bine.

Mikiw s-a ridicat de pe pat și a luat paharul gol. Arthur a rămas așezat, privind-o.

O voi veghea.

Metisul nu a rostit niciun cuvânt. A ieșit tăcut din odaie.

Un țipăt înspăimântător s-a auzit în tăcerea nopții. Arthur s-a înfiorat și s-a năpustit spre pat ca să vadă ce se petrece. Clara Luna plângea și se zvârcolea de parcă ar fi fost culcată între scorpioni. A luat-o cu blândețe, dar hotărât și a strigat-o de mai multe ori. Când a văzut că nu izbutește, a scuturat-o de umeri ca s-o trezească.

Ușa odăii s-a deschis deodată, și John și-a făcut apariția.

Arthur s-a întors spre el.

– E doar un coşmar, tată, i-a spus ca să nu se îngrijoreze.

Clara Luna gemea şi plângea de ţi se rupea sufletul.

– Îl anunţ pe Mikiw? l-a întrebat John. Este cu neputinţă s-o audă de la catul de jos, din odaia lui Marcus, şi poate nu vrea să ştie că nu se simte bine.

Arthur a clătinat din cap.

– Mă voi ocupa eu de soţia mea. Este răspunderea mea.

John a luat lampa cu gaz şi a plecat.

Clara Luna s-a liniştit dintr-odată şi s-a cufundat într-un somn agitat. Arthur nu ştia că băutura pe care i-o dăduse Mikiw inducea somnul, dar nu o scăpa de coşmaruri. Nu avea să se trezească până târziu dimineaţa. S-a aşezat lângă ea, a îmbrăţişat-o şi a rămas nemişcat.

Capitolul 19

Când Clara Luna a deschis ochii, cumnatele ei stăteau la picioarele patului.

Bună dimineaţa! au salutat-o amândouă zâmbind.

– Bună dimineaţa şi vouă!

S-a ridicat şi s-a rezemat de perna mare din fulgi. Îşi simţea capul greu şi şi-a amintit de lichidul pe care o silise Mikiw să-l bea. Băuturile lui aveau gust rău, dar erau eficiente. S-a uitat cu atenţie la Ágata, care mereu avea pe chip o expresie senină de blândeţe, dar, când a privit spre Rosa, stomacul i s-a strâns de durere. Avea părul lăsat liber şi scurt până la înălţimea umerilor. Splendidul ei păr negru şi lung nu mai era!

Rosa a interpretat corect expresia tristă de pe chipul cumnatei sale.

– Va creşte din nou, i-a spus cu căldură.

– Dar a fost vina mea! Îmi pare atât de rău! a recunoscut pe un ton trist care i-a stârnit Rosei un simţământ de empatie autentică.

– Toţi suntem bine, i-a spus Ágata aşezându-se pe marginea patului şi luând-o de mâini. Şi avem o surpriză pentru tine.

– O surpriză!

Ea nu merita nimic după haosul pe care îl pricinuise în casă şi în familie.

– Ai nişte haine superbe, a început Rosa, însă nepotrivite

pentru clima asta de aici. Clara Luna gândea cu repeziciune, dar, înainte să poată deschide gura ca să spună ceva, mai multe slujnice au intrat în odaie ducând lăzi mari în mâini. În urma lor venea o femeie mărunţică şi plinuţă, cu mers vioi. Ţi-o prezentăm pe lady Cumming, o faimoasă modistă londoneză, care s-a hotărât să petreacă în Portsmouth câteva zile de odihnă.

– Este o plăcere, doamnă, a salutat-o Clara Luna.

– A fost un adevărat noroc s-o găsim şi să primească să-ţi facă nişte rochii, a adăugat Ágata. Clara Luna se uita la cumnatele ei cu ochii larg deschişi. Femeia micuţă a început să dea indicaţii slujnicelor, care le îndeplineau fără crâcnire. Ágata şi Rosa au ajutat-o să se ridice din pat şi au răsfăţat-o cu gesturi, vorbe şi priviri care au mişcat-o. Era pe deplin încredinţată că nu merita dragostea pe care i-o arătau. În următoarele două ceasuri, a văzut rochii, podoabe şi rufărie de corp care au lăsat-o fără grai. Erau făcute din mătăsuri moi, din satinuri şi in atât de fin că păreau hainele unui bebeluş. Cu atâtea femei în jurul său, Clara Luna s-a trezit îmbrăcată într-o clipă şi într-un fel spectaculos. Croiala materialului îi scotea în evidenţă silueta zveltă şi o făcea să pară mult mai slabă. Frumoasa rochie de un albastru-deschis nu avea trenă, dar avea nişte mănuşi care îi acopereau braţele până la cot. Eşti foarte frumoasă, a spus Ágata, care a pus-o să se rotească.

– După-amiază am să vă trimit pantofii care se asortează cu rochia, i-a spus modista înainte să-i facă o scurtă plecăciune şi să plece cu acelaşi pas vioi cu care venise.

După ce slujnica a închis uşa, Clara Luna a întrebat:

– De unde îmi ştia măsurile?

– Rochiile erau o parte din trusoul unei fete care nu le-a mai cerut. S-a făcut o garderobă întreagă pentru prezentarea ei în societate în acest sezon, dar la începutul anului a fugit

cu un marchiz, a spus Rosa în şoaptă, de parcă ar fi putut s-o mai audă şi altcineva în odaie. Ieri după-amiază m-am întâlnit întâmplător cu doamna Cumming. Bineînţeles, m-am interesat de munca ei şi i-am spus ce neplăcut mi se părea incidentul cu lady Smith. Ea mi-a mărturisit cât este de nemulţumită şi atunci i-am povestit ce mare problemă are marchizul de Whitam cu una dintre nurorile lui, sosită din America, şi cu hainele aduse din colonii. Ea a înţeles, şi restul îl ştii deja.

Lămuririle Rosei i se păreau ireale. Cine îşi comandă o garderobă întreagă şi după aceea fuge fără ea?

Rochiile sunt superbe, a şoptit mângâind materialul poalelor drepte cu reverenţiozitate, nu sunt atât de rustice ca acelea pe care le-am adus eu.

Rosa a înţeles că se simţea rănită de vorbele ei.

Hainele tale sunt foarte frumoase, Clara Luna, dar nepotrivite. Pentru că ştiu cât de bănuitoare se dovedesc modistele când e vorba să le îmbrace pe soţiile nobililor, am profitat de această întâmplare. Nicio femeie nu ar rata ocazia s-o îmbrace cu creaţiile sale pe nora marchizului de Whitam, chiar dacă nu este nobilă prin naştere şi, ca să nu ai nicio îndoială, i-am hrănit orgoliul folosindu-mă de hainele tale.

Dar Clara Luna nu era supărată. Dimpotrivă, se simţea fericită, nu pentru hainele noi, ci deoarece cumnatele ei îşi făceau griji pentru ea şi îi dovedeau acest lucru.

Când camerista se pregătea s-o pieptene, Clara Luna a luat o hotărâre.

– Vreau să-mi tai părul ca tine, a declarat pe neaşteptate, şi Rosa a privit-o uluită.

Era o prostie fără seamăn ca o doamnă să hotărască să-şi taie părul.

– Atunci am să mi-l tai şi eu, s-a alăturat Ágata. Vom fi toate trei la fel şi poate că lansăm o nouă modă în nobilimea londoneză.

Camerista a refuzat să-i bage foarfecele-n păr şi de aceea Clara Luna i le-a luat din mână.

– Am s-o fac chiar eu, a spus hotărâtă. S-a aşezat în faţa oglinzii şi a luat între degete o şuviţă de păr. Rosa şi Ágata o priveau aşteptând. Clara Luna încerca să măsoare lungimea potrivită, ca să fie la fel ca al Rosei. Cred că aşa e bine.

– Dacă o faci, jur că te urc pe primul vapor care pleacă spre La Habana!

Glasul bărbatului a făcut-o să tresară şi să se întoarcă brusc. Ágata şi Rosa au făcut la fel. El venea drept spre ea.

– Arthur! a exclamat, fără să dea drumul nici părului, nici foarfecelor.

– Aşa aveţi grijă de soţia mea! le-a reproşat amândurora o privire rece. Nu mă aşteptam din partea voastră.

Ágata i-a luat Clarei Luna foarfecele deschise din mână. Pentru că ea nu-şi lua ochii de la Arthur, dacă le închidea risca să-şi taie gâtul, nu părul. Nici nu şi-a dat seama că i le luase cumnata ei şi le pusese pe măsuţa de toaletă.

– Îmi place tunsoarea Rosei, s-a justificat.

– Fraţii mei vă aşteaptă în sufragerie, le-a spus amândurora cu o figură întunecată.

– Urma să coborâm în curând, s-a scuzat soţia lui Andrew.

– Stabiliserăm că vom întârzia cu micul dejun, ca să poată şi Clara Luna să fie cu noi, a spus Ágata cu ochii mijiţi.

– V-aţi îndeplinit misiunea, acum ştergeţi-o!

Clara Luna s-a uitat la Arthur surprinsă de vorbele lui. Erau grosolane şi deplasate.

– Arthur! a exclamat jignită.

Cumnatele ei o tratau cu indulgenţă, şi el le răsplătea cu insulte.

– Vă aşteptăm în sufragerie, a spus Ágata, câtuşi de puţin jignită de vorbele cumnatului ei. Să nu întârziaţi, fiindcă

altfel o să mâncăm toate gogoşile cu cremă.

Amândouă au ieşit păşind ca nişte regine. Slujnicele le-au urmat îndeaproape. Clara Luna a clipit şi s-a uitat când la uşa închisă, când la Arthur.

Nu s-au supărat pentru grosolănia ta!

Arthur a zâmbit uşor.

Tocmai le-am dat ceea ce-şi doreau de multă vreme.

Ea a încercat să-şi explice tonul lui amuzat şi resemnat.

Ce-şi doreau? a întrebat nevinovată.

Arthur a luat-o de mână şi a silit-o să facă o piruetă. Era atât de concentrată în încercarea de a-i înţelege cuvintele, că nu a văzut strălucirea de plăcere din ochii lui albaştri.

Superbă, a spus cu glas scăzut. Pari o prinţesă.

Clarei Luna i-a plăcut atât de tare complimentul neaşteptat că a răsuflat brusc.

O prinţesă care îşi va tăia părul ca Rosa.

Îţi interzic categoric.

De ce? Doar eu sunt de vină că ea a trebuit să şi-l taie pe al ei.

Arthur a prins-o de pletele lungi şi a tras-o spre el, privind-o cu nesaţ.

Asta îmi aparţine, i-a spus. După o clipă a sărutat şuviţa de păr cu deosebită duioşie. Asta îmi aparţine, a continuat, punându-şi mâinile pe umerii ei. Şi asta îmi aparţine...

Apleca deja capul spre buzele ei, când nişte bătăi în uşă l-au făcut să se oprească. John Beresford şi Mikiw tocmai intrau. Arthur i-a dat drumul fără chef şi s-a întors cu faţa spre tatăl lui.

Te rog, Mikiw, însoţeşte-o pe lady Beresford în încăperile. John rostise numele metisului cu oarecare greutate. Fiul meu şi cu mine vom coborî imediat. Inima Clarei Luna bătea neliniştită în piept. Mikiw o privea cu atenţie. Amândoi au ieşit din dormitor către catul de jos fără

să schimbe nicio vorbă. Arthur s-a uitat la tatăl lui vădit stânjenit. Nu era obişnuit cu cercetarea pătrunzătoare la care îl supunea. Ţi-ai uitat făgăduiala, i-a amintit pe un ton sec.

– N-am uitat-o, tată, doar că perspectivele mele s-au schimbat.

John nu ştia ce să creadă. Când nurorile lui îl înştiinţaseră că Arthur era încă în dormitorul Clarei Luna, totul a început să se limpezească pentru el. Îi aşteptau cu micul dejun şi văzând că întârzie, s-a hotărât să meargă după ei.

– Ce înseamnă asta? a întrebat marchizul.

– Că am hotărât să rămân cu ea.

– Clara Luna nu este o păpuşă, ba o vrei, ba nu o vrei l-a mustrat cu asprime.

Arthur a avut decenţa să se arate supărat.

– Nu este cel mai bun loc ca să vorbim despre asta.

– Îţi amintesc făgăduiala pe care mi-ai făcut-o.

– Iar eu îţi amintesc vorbele dumitale despre căsătoriile pripite şi divorţurile liber-consimţite.

Bărbia lui John s-a încordat atât de tare, că i-au scrâşnit dinţii.

– Clara Luna Monterrey poate fi o problemă pentru tine, i-a spus pe neaşteptate.

– Clara Luna Beresford, l-a corectat, este soţia mea. Şi sunt în măsură să-ţi spun dacă rămân cu ea sau nu. Te mai înştiinţez că am optat pentru prima variantă.

– Când?

– Nu ştiu să spun cu precizie, a recunoscut Arthur. Poate în seara cireşelor. Poate în seara focului. Poate atunci când m-a răpit...

Ochii lui John au scânteiat, şi Arthur şi-a regretat vorbele pripite. Era o parte însemnată din povestea cu Clara Luna pe care nu i-o spusese tatălui său şi nici nu avusese de gând s-o facă.

De ce zici că te-a răpit? Ce altceva mi-ai mai ascuns?

Nu contează, tată, s-a scuzat.

Dar John nu era deloc de aceeaşi părere. El voia să cunoască toate amănuntele acestei relaţii ciudate.

Tot ce are legătură cu copiii mei mă interesează.

Nu-ţi ajunge să ştii că am hotărât să rămână lady Beresford?

Ai atins-o?

Arthur a roşit. Aceste subiecte nu fuseseră niciodată tabu între el şi tatăl lui, dar acum că era vorba despre Clara Luna se simţea stânjenit şi avea reticenţe în dezvăluirea vreunui detaliu.

Da, a minţit în grabă.

John a închis ochii dezamăgit. Arthur fusese întotdeauna un fiu exemplar şi ascultător. I se părea inadmisibil că îi necinstise sfaturile.

Nu-i adevărat! a exclamat furios.

N-ai de unde să ştii, a contraatacat cu precauţie.

Este de-ajuns s-o priveşti ca să ştii.

Fără să-i mai spună nimic, s-a întors şi s-a îndreptat spre casă. Avea multe lucruri de cercetat şi ştia cine putea să-i spună cea ce fiul lui îi ascundea: Mikiw. Trebuia să ajungă la fondul problemei.

Tată, aşteaptă. O să-ţi povestesc totul.

John s-a oprit în loc, dar nu s-a întors. Când Arthur a ajuns lângă el, a început să meargă. El l-a urmat îndeaproape. Împreună au ajuns în sufragerie şi au luat loc în tăcere. Marchizul avea multe lucruri la care să se gândească, iar micul dejun nu era cel mai potrivit moment ca să facă asta.

Clara Luna a bătut foarte uşor în lemnul fin al uşii. Dinăuntru un glas a invitat-o să intre. Ea nu ştia de ce o

chemase John Beresford să vorbească între patru ochi înainte de ora ceaiului. Când a intrat, focul ardea în şemineu ea l-a privit cu un licăr de teamă în ochi. Îşi amintea perfect incidentul din urmă cu o zi şi altul, mult mai devastator, din trecut.

– Ia loc, drăguţo. Ea s-a aşezat, pe un scaun din faţa biroului mare şi cu spatele drept. Eşti superbă în noile tale haine.

Clara Luna i-a zâmbit mişcată.

– Cumnatele mele sunt minunate, mă fac să mă simt specială, i-a spus cu exuberanţă.

– Ágata şi Rosa sunt nişte fiice extraordinare. Clara Luna şi-ar fi dorit să fie şi ea inclusă în acest termen drăgăstos. Am avut o discuţie lungă cu Arthur. Ea şi-a mijit ochii precaută. Şi mi-a spus nişte amănunte pe care nu le ştiam.

– Amănunte? a întrebat cu glas pierit.

– Că l-ai confundat cu sir Robert Villiers, în Valvano. Clara Luna a simţit că leşină de ruşine. Ce s-a întâmplat la râu, a spus mai departe John, şi ceea ce a crezut de cuviinţă să aflu.

– Mi-ar fi plăcut să nu aflaţi niciodată aceste amănunte, i-a mărturisit întristată.

– Ştii de ce fratele dumitale Liberty nu se află la Whitaun? Ea a clătinat din cap. O caută pe verişoara voastră Julia ca s-o aducă înapoi la San Buenaventura. Înţelegi ce înseamnă asta?

Clara Luna a strâns uşor din buze, gândindu-se la vestea primită.

– Verişoara mea a fugit cu sir Robert Villiers şi s-a căsătorit într-un loc numit Gretna Green, i-a spus întristată. Mă îndoiesc că fratele meu o va face să se întoarcă în San Buenaventura. A tăcut un moment. În orice caz, soţul ei are ultimul cuvânt.

Clara Luna își explica acum lunga absență a fratelui ei. De ce nu se îmbarcase încă spre America. Trebuia să se încredințeze că Julie era bine și chiar să încerce s-o convingă să se întoarcă împreună cu el.

Arthur mi-a vorbit despre posibilitatea anulării căsătoriei, deși nu cred că este cel mai potrivit lucru, date fiind împrejurările, a continuat John. Și tare mă tem că tatăl dumitale se va folosi de această posibilitate ca să te ia de aici.

Clara Luna cântărise toate variantele și se agăța de una.

Poate că tata va gândi și va acționa altfel decât mă aștept.

Tatăl dumitale va încerca orice posibilitate. Sunt încredințat că în curând va veni după dumneata și, când o va face, ne va cere socoteală. În orice caz, eu așa aș face dacă aș fi în locul lui. Niciun mușchi nu se clintea pe fața ei. Statea țapănă pe scaun și, la auzul vorbelor lui John, spatele i s-a încordat ca o lance. Trebuie să te avertizez că, dacă se consumă căsătoria, nu va mai fi cu putință anularea, a spus el Clara să-și ia ochii dintr-ai ei.

Din nou se profila această posibilitate, și-a zis Clara Luna.

Dar există divorțul, i-a răspuns la rândul său.

Tatăl dumitale este catolic? a întrebat John pe un ton bolborosit.

Ea s-a gândit la întrebare. În trecut, tatăl ei fusese un om credincios și, cu toate că era spaniol, nu-i silise niciodată pe ea și pe frații ei să meargă duminica la slujbă. De aceea nu știa ce să creadă despre părerile tatălui său despre religie.

Este catolic, dar nu știu dacă e practicant, a îndrăznit să spună Clara Luna.

John bănuia. În trecut, avusese mult de-a face cu spaniolii.

– Atunci să ştii că un divorţ nu va fi cu putinţă. Tată dumitale nu-l va încuviinţa.

– De ce? a insistat ea.

– Un catolic nu divorţează niciodată.

Ea nu ştia acest lucru, pentru că nu-i spusese nimeni. La slujbă auzise doar predici despre preţul pe care îl va plăti un păcătos dacă se revoltă împotriva lui Dumnezeu şi a cuvântului Lui şi, mai cu seamă, despre puterea femeilor de a-i face pe bărbaţi să păcătuiască.

– Atunci unde o să ajungem cu discuţia asta?

John a răsuflat adânc.

– Dorinţa mea este să rămâi la Whitam Hall, lady Beresford, dar numai în cazul în care se va lua o hotărâre dreaptă. Amândoi se priveau unul pe celălalt fără să clipească. Va trebui să-l convingem pe tatăl dumitale că fiul meu este bărbatul potrivit şi nu vom putea să facem asta dacă nu există o bază solidă de plecare. Ea se pierdea printre cuvinte. Are impresia că John îi vorbeşte despre arta pescuitului. Eşti îndrăgostită de Arthur?

După întrebarea neaşteptată, l-a privit atât de intens, că John a tresărit uşor speriat. Îi pusese întrebarea fără să se pregătească, fiindcă trebuia să ştie răspunsul ei sincer. Ea a clătinat din cap un moment, ca şi cum ar fi avut nevoie să-şi facă un pic de curaj ca să răspundă. În clipa următoare l-a privit din nou cu aceeaşi intensitate.

– Da, a mărturisit fără să şovăie, dar pe un ton ruşinat. Îl iubesc din clipa în care l-am văzut. Aş fi nespus de nefericită dacă aş pleca de lângă el. John a expulzat aerul din plămâni. Uşurarea i-a destins muşchii şi i-a relaxat trăsăturile. Aş prefera să mor decât să mă îndepărtez de el, a mai spus ea. N-aş suporta.

– Perfect, a spus John. Atunci voi putea să-l înfrunt pe tatăl dumitale, când îmi va cere socoteală pentru purtarea

fiului meu.

Tatăl ei îi va cere socoteală lui John pentru ceva ce făcuse el. Clara Luna nu credea că e cu putinţă acest lucru, dar nu a spus.

Atunci voi putea să rămân la Whitam Hall dacă doresc? John i-a zâmbit drăgăstos.

Numai dacă nu există posibilitatea anulării căsătoriei. Altfel fiul meu nu va putea face nimic ca să te păstreze lângă el. Tatăl dumitale te va lua cu el, fără ca noi să putem face ceva în această privinţă.

John tocmai îi dăduse soluţia pentru ca asta să nu se întâmple. Şi acum era încredinţată că discuţia lor avea ca unic scop s-o avertizeze şi s-o pregătească. Ochii Clarei Luna au căpătat o strălucire. Pentru ca tatăl ei să n-o ia înapoi în America, ea va trebui să-l determine pe Arthur să consume căsătoria. Şi încercase în nenumărate prilejuri, dar întâmpinase greş. „Îl voi ameninţa cu o armă dacă e nevoie, şi-a spus. Trebuie să facă dragoste cu mine, altfel voi fi nevoită să plec de lângă el."

Va lua şi soţul meu ceaiul cu noi? l-a întrebat pe socrul ei cu un glas şovăitor.

John a înţeles că ea dorea să ştie pe unde umbla Arthur în acel moment.

Fiul meu se află în biroul lui, a înştiinţat-o John. I-am cerut să se uite pe nişte documente şi cred că va lua ceaiul acolo. Este foarte conştiincios când lucrează.

Arthur avea un birou la Whitam Hall, şi ea nu aflase?

Am crezut că acesta este singurul birou din casă, a răspuns mâhnită că nu cunoştea acest lucru.

John s-a uitat la ea cu o strălucire ciudată în ochi.

Apartamentele de la Whitam ale fiecăruia dintre fiii mei cuprind un birou, un mic vestibul, o baie, un salon şi două camere, i-a răspuns John.

Clara Luna fusese doar în propria cameră şi în baie, fără să ştie că odaia lui Arthur se găsea atât de aproape de a ei. S-a scuzat faţă de socrul său şi s-a îndreptat către apartamentul propriu, în căutarea lui Arthur. Avea de discutat cu el o chestiune ce nu suporta amânare.

Capitolul 20

Arthur era vârât în hârtii. Biroul nu era la fel de mare ca al lui John, dar era bine luminat de nişte uşi mari cu geam, prin care pătrundea soarele din belşug. Într-un dulap de dimensiuni mijlocii, cu uşile deschise, a putut să vadă mai multe dosare din piele, cutii din carton numerotate şi numeroase suluri puse în picioare într-un colţ. Totul era curat şi ordonat.

Mulţumesc, Marcus, poţi s-o laşi pe masă. Voi bea ceaiul după ce voi termina acest raport.

Nu ridicase capul, aşa că nu ştia cine intrase în birou. Ea a zâmbit strengăreşte. Aşa cum stătea absorbit de munca sa, părea un bărbat de seamă şi foarte chipeş. Cel mai viril dintre toţi.

Nu sunt Marcus, i-a spus pe un ton ezitant.

Auzind-o, Arthur a ridicat ochii şi i-a privit chipul frumos. Clara Luna era îmbrăcată în aceeaşi rochie ca de dimineaţă şi ţinea mâinile la spate într-o atitudine care i s-a părut suspectă. Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori.

Ce faci aici? a întrebat-o ridicându-se de pe scaun şi ocolind biroul ca să vină în întâmpinarea ei.

Pieptul ei suia şi cobora cu iuţeală.

Te căutam, i-a zis cu un aer complice. Nu ştiam că domnişul, biroul şi baia ţin de apartamentele noastre private, a spus fără să înceteze să-l privească.

Ai venit ca să-mi spui asta? Pentru că sunt ocupat.

– Știu, s-a grăbit să răspundă.

– Și-atunci?

Arthur și-a încrucișat brațele pe piept așteptând răspunsul.

– Și-atunci... Ea și-a luat mâinile de la spate, și cu dreapta a îndreptat spre el o armă, în vreme ce în cealaltă ținea o pernuță din catifea roșie plină cu fulgi. Își pusese ceva în minte și avea de gând să treacă la fapte. El și-a ridicat o sprânceană cu vădit interes. A știut că arma cu care încerca să-l amenințe era a fratelui ei, a lui Liberty. Pe drumul de la Salamanca la Portsmouth putuse s-o aprecieze. Era un pistol unic, așa cum nu mai văzuse niciodată în Anglia. Nu era nevoie să fie reîncărcat ca să tragi de mai multe ori. I s-a părut interesant că se gândise să-l cumpere, doar că nu avusese prilejul. Nu voi îngădui să anulezi căsătoria noastră l-a înfruntat ea pe un ton solemn și cu privirea hotărâtă.

Și-a arcuit și cealaltă sprânceană.

– Împușcându-mă? a întrebat-o amuzat.

De la nunta lui cu Clara Luna viața i se schimbase cu o sută optzeci de grade și începea să-i placă imprevizibilul pe care îl dovedea ea, pentru că nu-l plictisea deloc, dimpotrivă.

– Silindu-te să consumi căsătoria noastră, i-a mărturisit pe un ton scăzut.

– Și cum ai de gând să mă silești? a întrebat-o cu sarcasm premeditat.

– Cu asta. Ea a făcut un semn cu arma, ca să-i arate cât era de hotărâtă. Și cu asta, a spus fluturând pernuța în fața lui.

Lui Arthur îi venea să râdă.

– Fratele tău știe că te joci cu pistolul lui? i-a atras el atenția grijuliu.

Pentru o clipă, Clarei Luna i s-a părut că își bate joc de ea și și-a încordat spatele ușor supărată. Mersese prea departe

ca să se dea bătută acum.

Vorbesc serios, Arthur! l-a avertizat cu ochii mijiți. Azi ne vom consuma căsătoria sau îți voi trage un glonț acolo. A arătat cu arma spre organele lui genitale. Și-atunci vei avea o pricină întemeiată ca să n-o faci, și nu îndărătnicia ta absurdă pe care nu o înțeleg și pe care nu ai binevoit să mi o explici.

N-ai să folosești o armă ca să mă sileşti! a avertizat-o el cu un licăr tainic în ochi, pe care Clara Luna nu l-a înțeles. Ea știa că trebuia să manifeste o hotărâre de nestrămutat. Văzând zâmbetul viclean al lui Arthur, a luat o decizie intempestivă, dar care ar fi putut să dea rezultate. A pus pernă în dreptul armei, a încărcat-o și a tras. Sunetul amortizat al împușcăturii nu a fost puternic, datorită pernei. Glonțul s-a înfipt în final în masa din lemn. Arthur tresărise totuși când auzise împușcătura. Crezuse că nu-și va împlini amenințarea. A întors fața și a văzut gaura pe care o făcuse glonțul în frumosul birou elisabethan. Ea a încărcat din nou arma. Arthur continua să stătea netulburat, rezemat de birou și cu brațele încrucișate pe piept. Soția lui chiar îl amuza. Vrei să fac dragoste cu tine aici și acum, altfel mă vei împușca în părțile mele nobile? a întrebat-o reprimându-și un zâmbet calculat.

Da, adică nu, mă rog, nu știu, a răspuns cu obrajii îmbujorați.

În momentul în care Arthur a pomenit despre dragoste, mintea i s-a blocat.

Va trebui să lași arma din mână ca să pot să te dezbrac, a continuat el să se joace. Clara Luna nu era atât de naivă ca să l asculte. Dacă dădea drumul armei, hotărârea ei se va duce de râpă. Și și-a amintit imediat cum fratele ei și ambasadorul englez i-au surprins în biblioteca de la Valvaner într-o atitudine compromițătoare. Ea avea toate hainele pe

ea, el la fel, dar asta nu îl împiedicase s-o ridice pe şoldurile lui şi aproape s-o penetreze fără măcar să-i scoată chiloţii. Să-i sărute sânii... Amintirea a făcut să i se aprindă chipul şi răsuflarea să-i devină precipitată. El stătea mai departe rezemat de birou, învăluind-o într-o privire indescifrabilă. Nu am de gând să fac dragoste cu o femeie care mă ameninţă cu arma, a avertizat-o scurt.

Ea s-a îndreptat spre el fără să lase pistolul din mână. Trebuia să-l convingă, nu, să-l silească, şi era hotărâtă să facă asta.

– Făgăduieşte-mi că ne vom consuma căsătoria şi nu te voi mai ameninţa.

– Dacă o consumăm, nu vom putea s-o anulăm, a avertizat-o el.

– Nu vreau s-o anulăm, i-a mărturisit emoţionată şi ceva a explodat în el când a auzit-o. Vreau să rămân aici, cu tine, a spus ea mai departe. Nu vreau să mă întorc în San Buenaventura. Clara Luna a tăcut un moment. Te iubesc şi nu vreau să plec de lângă tine.

Răsuflarea lui Arthur s-a accelerat. Mărturisirea ei îl prinsese cu garda jos, dar prostuţa nu lăsa arma cu care îl ameninţa. Se apropiase atât de mult de el, că aproape putea s-o atingă cu degetele. Ştia că nu se gândea să-l împuşte, dar nici nu voia să-şi forţeze norocul. Armele erau întotdeauna lucrul dracului.

– Dă-mi pistolul şi vom discuta în linişte despre opţiunea ta de a rămâne cu mine sau de a pleca.

Tocmai descoperise că îl încânta s-o tachineze, s-o lase în aşteptare.

– Nu, a refuzat ea. Mai întâi voi primi făgăduiala că vei consuma căsătoria. Pe urmă vom vorbi.

El a făcut prostia să încerce să-i ia pistolul, şi Clara Luna a ridicat mâna ca să-l ţină cât mai departe de Arthur. Din

greşeală a apăsat pe trăgaci, şi arma s-a descărcat. Zgomotul puternic a făcut-o să tresară. A dat brusc drumul armei. Au auzit un zgomot surd de sticlă spartă. S-au uitat la uşă şi l-au văzut pe Marcus întins la pământ. Îl omorâse! Arthur a alergat la el, dar ea nu a putut să facă niciun pas. Marcus se ridicase deja după căderea spectaculoasă. Pardoseala era plină de cioburi de sticlă şi de faianţă; de ceai vărsat şi tartine cu unt risipite peste tot. Zgomotul împuşcăturii l-a speriat pe Marcus, l-a făcut să se împiedice, şi tava a ajuns pe jos, cu tot ce era pe ea. A căzut cât era de lung.

— Te simţi bine? l-a întrebat Arthur, în vreme ce îl ajuta să se ridice şi îl cerceta amănunţit, temându-se să nu fie rănit.

Era palidă ca un cadavru.

— Foarte bine, milord, i-a răspuns Marcus, dar am impresia că soţia dumneavoastră e pe punctul să leşine.

De pe coridor s-au auzit paşi grăbiţi şi glasuri speriate, care veneau din toate părţile conacului.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat John alarmat. Am auzit o împuşcătură.

Veniseră mai mulţi servitori, vizitiul şi Mikiw care a rămas circumspect deoparte. Nu voia să se amestece în treburi de familie. Era încredinţat că ea îi va povesti totul la momentul potrivit, mereu făcea aşa.

— Nu aveţi niciun motiv de îngrijorare, le-a spus Arthur, care o ajuta pe Clara Luna să se aşeze. Admiram arma comandatului Liberty, când s-a descărcat fără să vreau. John a ţintit privirea dezaprobatoare asupra fiului său. Zgomotul l-a speriat pe Marcus care a scăpat din mână tava cu ceai.

Majordomul s-a grăbit să confirme vorbele lui Arthur.

— Aşa este, milord, a răspuns el, fără să-şi ia ochii de la Clara Luna, care era răvăşită. Dar lady Beresford s-a speriat ceva mai tare decât mine.

John şi-a îndreptat privirea spre nora sa – căreia îi

dispăruse culoarea din obraji –, apoi s-a uitat la revolverul care încă era pe podea şi la perna străpunsă cu două găuri arse pe margini. Glonţul înfipt în lemnul biroului îl scăpase din vedere.

– Să se prepare o infuzie calmantă pentru lady Beresford i-a poruncit lui Marcus.

O slujnică deja aduna resturile de pe jos.

– Am s-o fac chiar eu, milord.

Marcus a ieşit ţanţoş din birou. Ceilalţi servitori, inclusiv Mikiw l-au urmat ca să le explice în amănunt ce se petrecuse în biroul lui Arthur Beresford.

John continua să se uite la fiul şi la nora sa simţind că îi scapă ceva.

– Mi se pare foarte periculos, Arthur, să te joci cu arme de foc atât de aproape de soţia ta, l-a mustrat. Este o iresponsabilitate gravă şi trebuie să-ţi spun că, dacă ar fi fost rănit cineva, ai fi fost singurul vinovat şi ar fi trebuit să răspunzi pentru asta în faţa legii.

Clara Luna şi-a zis că John era foarte nedrept cu Arthur căci numai ea era vinovată pentru ce se întâmplase. A hotărât să sară în apărarea soţului ei.

– Nu Arthur este răspunzător, ci eu, a spus deodată. I-l dădeam mărul meu ca să muşte din el. John s-a uitat nedumerit la nora lui, susţinea că fiului său i se descărcase arma pentru că ea îi dăduse un fruct? Avea vreo noimă? Am înţeles însă, a mai spus ea, că nu poţi să sileşti pe nimeni să mănânce cu forţa. Lui Arthur îi venea să se prăpădească de râs văzând expresia nedumerită a lui John. Tatăl lui nu spusese nimic despre ce voia să spună ea cu mărul în chestiune. "Şi dacă Arthur nu vrea mărul, nu pot să-l silesc să-l mănânce, nu-i aşa? a încheiat cu un aer hotărât. Mi-a fost greu, dar până la urmă am înţeles.

John s-a uitat uimit când la unul, când la celălalt. Fiul lui

...liniştit şi părea amuzat, în pofida incidentului cu arma. ...lasă impresia că făcuse ceva la fel de îngrozitor ca un ...mat. „Ce naiba se petrece între ăştia doi?", s-a întrebat. ...mă pici cu ceară dacă pricep." De când mânca fiul lui ...re între mese?

Vei avea în curând rapoartele, tată, eram pe punctul să ...chei.

John încă îi privea pe cei doi.

Ocupă-te de soţia ta, rapoartele pot să aştepte, şi ...jduiesc că acest incident nu se va mai repeta.

Spunând asta, s-a întors chiar în momentul în care Marcus îşi făcea apariţia cu infuzia calmantă. După ce s-a ...rnut liniştea, Clara Luna a îndrăznit să se uite la Marcus, ...chi plini de remuşcări. S-a ridicat de pe scaun şi a alergat ...îmbrăţişeze. Majordomul a tuşit violent, fiindcă gestul ...lase prin surprindere. Fata habar n-avea cum să se poarte ...servitorii, şi-a zis Arthur.

Iartă-mă. N-am vrut să-ţi fac rău. A fost un accident, îţi ... pe ce iubesc mai mult! Majordomul se uita la Arthur. Era ...te speriat şi se simţea nelalocul lui. Iartă-mă, Marcus, a ...rut ca, te rog din inimă!

Majordomul o privea surprins.

Iart-o, că n-o să-ţi dea drumul până când nu faci asta şi ...a stăm aşa până în ziua Judecăţii de Apoi, l-a sfătuit Arthur.

Milady, vă rog, i-a spus el cu o figură sobră, cum îi ...ea în fire. Nu este nimic de iertat. M-a speriat zgomotul, ...am împiedicat şi am scăpat tava din mâini, asta-i tot.

...ştia că mintea şi că voia s-o protejeze prin tăcerea lui. ...ea să-i fi băgat un glonţ în corp şi doar gândul a făcut să ...ridice părul măciucă. Marcus a părăsit în grabă biroul.

Îmi pare rău, Arthur, s-a scuzat ea.

De când te cunosc, spui foarte des aceste vorbe şi, dacă

o s-o ții așa, își vor pierde înțelesul.

De la răpire îi ceruse scuze de nenumărate ori și își închipuise că aceasta nu va fi ultima.

– De câte ori am încercat să te silesc să faci ceva altcineva a suportat consecințele faptelor mele, i-a spus cu voce șoaptă, și nu se va mai întâmpla, a rostit Clara Luna cu o voce mică.

Arthur voia să spună ceva, dar a fost întrerupt de Marcus.

– Lady Villiers dorește să vă vadă, milord.

Clara Luna și-a încordat spatele la auzul numelui. Arthur a înjurat în sinea lui din pricina vizitei pe cât de neașteptate pe atât de inoportune. În trecut el îi dăduse foarte limpede de înțeles că era interesat de ea și acum trebuia să o lămurească în privința noului său statut, chiar dacă nu avea nicium chef. S-a uitat la Clara Luna, care avea ochii întredeschiși și îl privea fix, ca și cum ar fi vrut să îi sondeze sufletul ca să îi deslușească cele mai intime gânduri. Părea o leoaică pregătită să sară asupra lui, și senzația i s-a părut destul de stânjenitoare.

– Spune-i lui lady Villiers că voi veni îndată, i-a răspuns lui Marcus.

– Vin cu tine s-o primim împreună, s-a oferit ea.

Arthur a clipit auzind-o.

– N-am nevoie de prezența ta ca să-i spun unei femei că acum sunt un bărbat însurat și că am ieșit de pe piață.

Arthur lăsa impresia că își asumase o condamnare la moarte, și-a zis Clara Luna și a insistat cu un zâmbet strălucitor.

– Totuși, este de datoria mea, ca lady Beresford, să-i spun bun venit în căminul nostru de la Whitam Hall.

Arthur nu a mușcat momeala vorbelor ei care prevesteau o întâlnire încordată și neplăcută între cele două femei dar își va da acordul.

Cu niciun chip n-ai să vii cu mine! i-a tăiat-o pe un ton hotărât.

Repet că vreau să vin.

Acum nu vreau să mănânc mărul, a întrerupt-o brusc, [illegible] să mă sileşti? Că în urmă cu o clipă ai afirmat contrariul.

El s-a uitat la el cu o privire împietrită.

Nu-ţi dădeam mărul meu, i-a răspuns ofuscată. Doream [illegible] cer ei scuze pentru că i-am furat pretendentul.

Nu trebuie să-i ceri scuze, a spus Arthur. Nu i-ai furat [illegible], fiindcă nu sunt proprietatea nimănui.

Mă simt vinovată cu adevărat că i-am năruit aspiraţiile [illegible] deveni lady Beresford.

Arthur şi-a înăsprit tonul şi a privit-o cu răceală.

Îţi interzic categoric să vii cu mine şi să te amesteci în [illegible] asta!

Până la urmă, Clara Luna a dat înapoi.

Cum doreşti, şi, ca să te încredinţez că nu voi sta în casă [illegible] amestecându-mă în discuţia voastră, voi fi la grajduri, cu [illegible]. Clara Luna s-a ridicat mândră şi a pornit spre uşă, [illegible] înainte să iasă, s-a întors spre Arthur, care căzuse pe [illegible] duri. Apropo, dragă soţule, dă-mi voie să-ţi spun un lucru [illegible] care, ca un bărbat inteligent ce eşti, nu-l vei dispreţui. [illegible] Aceste vorbe i-au captat întreaga atenţie lui Arthur. Primesc [illegible] să mi mănânci mărul, însă nu te voi lăsa să mănânci nici [illegible] şi mai cu seamă pe-al acestei Villiers. Te rog să nu uiţi [illegible] lucru.

Clara Luna a închis uşa şi el a izbucnit într-un râs care a [illegible]-o prin toată casa. Arthur era euforic după declaraţia [illegible].

Zice că mă iubeşte şi totuşi mă ameninţă cu o armă, [illegible] spus râzând încă de ultimele vorbe ale soţiei sale. Ce [illegible] să facă cu ea? S-o strâng de gât? Capul lui Arthur s-a [illegible] de mai multe ori. Doreşte o tăvăleală bună şi, pe

Dumnezeu!, am să i-o dau cu multă plăcere!"

Şi cu acest ultim gând s-a pregătit să dea ochii cu lady Villiers, doamna fină şi delicată pe care el o alesese ca s-o onoreze şi s-o facă soţia lui.

Capitolul 21

Pentru prima oară Mikiw nu ştia ce să-i spună ca s-o aline. Clara Luna era furioasă. Căzuse pradă unei supărări iraţionale şi nu ştia cum să-i facă faţă. Făcea paşi mari într-un du-te-vino care îl ameţea. Rostea înjurături nevrednice de o fată dulce ca ea, şi totul din pricina vizitei unei femei pe care el nu o cunoştea.

Îţi vine să crezi, Mikiw? l-a întrebat supărată. Se vede între patru ochi cu ea! Şi nu pot să fac nimic ca să-l împiedic, a plâns ofensată.

Trebuie să-i dea o lămurire, ca un domn ce este, nu aşa mi ai spus?

Ba da, a recunoscut cu un suspin. Dar mor de gelozie!

Gelozia nu este un sfetnic bun, i-a spus băiatul. Amândoi vorbeau în navajo, în grădina din spatele conacului. Ne îndeamnă să facem lucruri rele şi nu tocmai chibzuite, pe care le regretăm după aceea.

Ea a răsuflat adânc, încercând să-şi domolească bătăile inimii.

De când l-am cunoscut pe lordul Beresford, viaţa mea a luat o altă turnură. Lumea mea s-a schimbat cu totul şi nu ştiu la ce să mă aştept sau ce să fac. Mikiw a cuprins-o pe după umeri şi a condus-o spre o bancă din piatră. Sunt îndrăgostită de un bărbat care nu mă iubeşte. Un domn pe care nu pot să îl aţâţ şi să-l seduc ca să consume căsătoria noastră, i-a mărturisit întristată. Tata va veni după mine şi

mă va sili să mă întorc cu el la San Buenaventura.

– Nu vrei să te întorci?

– Dacă el ar veni cu mine, da, dar n-o va face, pentru că viaţa lui este aici. Familia lui, totul.

– Tu ai viaţa ta acolo, i-a amintit Mikiw, şi totuşi vrei să laşi totul pentru un soţ care nici măcar nu ţi-e soţ, pentru că nu s-a consumat unirea voastră.

Prezentarea situaţiei sale de către Mikiw a descurajat-o şi mai mult.

– De-atâtea ori am auzit că sunt o ispită, că până la urmă am crezut şi eu, dar singurul bărbat pe care vreau să-l sedu rămâne nepăsător la farmecele mele.

Mikiw era foarte surprins. Cunoştea firea impulsivă şi focoasă a lui Shau'din şi i se părea de necrezut ca şi un singur bărbat să reziste tentaţiei de a o seduce.

– Liberty n-ar fi trebuit să te silească să te măriţi, a spus întristat. Bunul nume se pătează numai dacă dai ascultare bârfelor. În San Buenaventura nu ar fi contat greşeala pe care ai făcut-o, fiindcă ar fi rămas acolo unde s-a petrecut, a adăugat Mikiw. Şi, cunoscându-te, aş zice că este o greşeală foarte mică.

– Tata zice adesea că minciuna are picioare scurte, şi Liberty se temea că scandalul mă va urmări oriunde mă voi duce.

– Loviturile ne pot rupe oasele, dar vorbele nu. Liberty ar fi trebuit să-şi amintească de asta înainte să te silească să închei o căsătorie pentru care nu erai pregătită.

– El s-a supus legilor omului alb, pe care eu le-am încălcat prin purtarea mea nepotrivită, i-a amintit ea.

Lui i se păreau nişte legi absurde. Omul alb se lăsa prea mult călăuzit de părerea celorlalţi, şi asta ducea la situaţii ca aceea prin care trecea Shau'din în acele momente.

– Eşti conştientă că marele şef alb va avea o părere foarte

diferită de cea a lui Liberty, despre căsătoria ta cu un necunoscut? i-a amintit el.

Înainte nu aveam de gând să mai fiu aici când va sosi tata, ci înapoi în San Buenaventura, a recunoscut ea. Acum ceva îmi fixează un scop pe care nu știu dacă voi putea să l ating și de aceea mă gândesc să mă dau bătută. Să-l aștept pe tata și să mă întorc cu el.

Asta vrei?

Dacă Arthur nu mă vrea lângă el, atunci, asta voi face.

Nu poți sili un bărbat să iubească și să dorească o femeie.

Ea nu era deloc de acord cu această părere. Întâlnirile amoroase pe care le avusese cu Arthur îi dovediseră ceva mai mult decât nepăsarea rece pe care o manifesta în prezent față de ea. Îi gustase mângâierile, sărutările... Nu, ea nu-i era indiferentă, dar simțea c-o pedepsește pentru ceva, și nu știa de ce.

Dacă aș putea, i-aș da o fiertură de peyote[5], a spus pe un ton hotărât.

I-ai da să bea mesagerul divin? a întrebat-o Mikiw uimit.

Da, a rostit, pentru că l-ar face să mă vadă mai frumoasă și poate s-ar da bătut.

Mikiw a clătinat dând din cap.

Te înșeli singură, pentru că această poțiune o folosesc șamanii ca să dobândească darul premoniției și al clarviziunii. Consumul ei intensifică efectul văzului, accentuează culorile și dă viziuni fantastice. Îl folosesc în scop spiritual, nu pământesc, i-a răspuns Mikiw pe un ton jignit. Planta nu ar face ca bărbatul alb să te iubească,

[5] Cactus originar din Mexic și partea sud-vestică a Texasului. Foarte bogat în alcaloizii săi psihoactivi, printre care mescalina, principala substanță responsabilă pentru efectele psihedelice. Are o lungă tradiție de folosință atât medicinală, cât și ritualică printre indigenii americani. (n.a.)

dimpotrivă, i-ar stârni furia împotriva ta pentru manipulările tale, fiindcă nu ar înţelege tâlcul a ceea ce vede şi aude şi ar crede că i-ai făcut vrăji.

Clara Luna l-a privit oarecum amuzată, căci Arthur se supărase deja de prea multe ori pe ea.

– Dacă s-ar întâmpla aşa, i-aş propune să fumeze calumetul[6] împreună cu mine.

Văzându-i strălucirea din ochi, Mikiw a ştiut că supărarea se atenuase.

– Îţi simt inima mai uşoară, Shau'din. Ea nu i-a răspuns. Tot era supărată pe Arthur, pentru că nu-i dădea prilejul să vadă dacă într-adevăr o terminase cu lady Villiers. Şi asta mă bucură, fiindcă dovedeşti înţelepciune şi chibzuinţă.

– Mă ştii doar, nu pot să stau supărată multă vreme.

– Nici bărbatul tău, chiar dacă se străduieşte să înşele aparenţele.

– Îmi place expresia asta, bărbatul meu... A rămas pe gânduri un moment. Deşi mai bine ai spune duşmanul meu.

Mikiw nu a putut să-i răspundă, fiindcă de pe scări a auzit glasul unei slujnice care o striga.

– Mi-era dor de discuţiile noastre, Shau'din, i-a spus el.

– Şi mie, i-a răspuns simplu. Şi o să-mi fie foarte dor de tine când ai să pleci cu fratele meu înapoi la San Buenaventura.

– Să nu vinzi niciodată pielea ursului înainte să-l vânezi, a sfătuit-o.

– N-o voi face, a răspuns hotărâtă.

Slujnica ajunsese lângă ea. Clara Luna s-a ridicat de pe banca din piatră.

– Vă cheamă lordul Beresford, milady, i-a spus ea.

Clara Luna a întors capul spre Mikiw.

– Acum mă cheamă, i-a spus cu glas sec care dovedea că

[6] Pipe sfinte, pe care le fumau popoarele indigene din America. (n.a.)

...trecuse supărarea.

Lady Villiers doreşte să îşi prezinte omagiile, i-a zis slujnica.

Clara Luna era gata să pornească spre conacul uriaş, dar s-a gândit mai bine.

Spune-i dragului meu soţ că mărul meu şi cu mine am hotărât să ieşim la plimbare. Slujnica a privit-o speriată. Şi spune-i lui lady Villiers că mă doare undeva de omagiile ei.

Slujnica s-a grăbit să transmită prima parte a vorbelor ei, dar şi pe a doua, care i s-a părut o grosolănie.

Mărul tău şi cu tine? a întrebat Mikiw încercând să-şi reprime un zâmbet.

Dar a făcut-o ea pentru el. A etalat un zâmbet strălucitor. Dintre acelea care îi dădeau pe bărbaţi pe spate.

Mărul meu, pistolul fratelui meu şi cu mine.

Arthur s-a uitat uimit la slujnică după ce a ascultat-o. Clara Luna plecase la plimbare? La ceasul acela atât de neobişnuit al după-amiezii? Mai era puţin până la cină.

Eşti sigură, Sophie? a întrebat-o.

Aşa este, milord. A spus că se duce la plimbare.

Arthur şi-a încordat bărbia ca să nu râdă. Fără îndoială, se răzbunase pentru că nu o implicase în discuţia pe care o avusese cu lady Villiers, dar lui nu-i plăcea să aibă spectatori când lua hotărâri şi mai cu seamă un spectator atât de impetuos ca ea.

Şi ţi-a spus pe unde are de gând să se plimbe? Slujnica a clătinat de câteva ori din cap în semn că nu. Bine, mulţumesc, Sophie.

E totul bine, lord Beresford?

Întrebarea lui lady Villiers l-a făcut să-şi îndrepte privirea spre ea.

Vă rog să primiţi scuze în numele soţiei mele, care nu se află la Whitam Hall în acest moment. Ochii lui Mary

Villiers s-au închis bănuitori auzindu-l. Dar veţi putea să prezentaţi omagiile dumneavoastră când vom veni la Londra. Ea a făcut cu capul un gest de încuviinţare. Sophie vă va însoţi până la uşă.

– Mulţumesc mult, milord, că m-aţi primit, i-a răspuns ea. Şi pentru sinceritatea mărturisirilor dumneavoastră.

Arthur se purtase ca un domn. Trăsura pe care o închiriase o aştepta încă la uşă.

– Bucuraţi-vă de şederea în Portsmouth, iar acum vă rog să mă scuzaţi, am treburi însemnate de care trebuie să mă ocup.

Arthur şi-a luat rămas-bun de la ea. Când a ieşit din salon, Marcus îl aştepta deja în vestibul cu capa, pălăria şi mănuşile. Arthur s-a îndreptat spre grajduri. Era nerăbdător să se plimbe cu Clara Luna şi să vorbească despre nunţi oferite şi refuzate.

A auzit o împuşcătură şi a ştiut de unde venea. Nu i-a fost greu s-o găsească. Dar, văzând-o cu vărul scoţian al lui Justine şi Jamie, a simţit o durere în stomac, ceea ce nu i-a plăcut deloc. Ian o ţinea de umeri, în vreme ce ea trăgea într-un măr aşezat într-un loc anume pe un butuc de castan. Părea că îşi exersează precizia. Împuşcătura a speriat calul, care s-a agitat sub coapsele lui puternice.

– Stai cuminte, şi-a domolit el fără probleme armăsarul, căci era un călăreţ excelent. Auzind glasul lui Arthur, amândoi au întors capetele în acelaşi timp. Ea a schiţat un gest de iritare, dar scoţianul i-a zâmbit binevoitor. Mi-am închipuit c-am să te găsesc la lagună, i-a spus el.

– Arthur, ce surpriză! l-a salutat Ian. Arthur a mijit ochii auzindu-l. De ce nu era surprins că-l vede? A descălecat cu dezinvoltură şi şi-a scos mănuşile din piele înainte să se apropie de ei. Clara Luna mi-a spus că trebuie să rezolv o chestiune de viaţă şi de moarte şi de aceea nu ai însoţit-o la

plimbare, l-a lămurit el.

Arthur l-a privit atent. Chestiune de viață și de moarte?

Să zicem o chestiune destul delicată, dar care s-a rezolvat în chip mulțumitor. Apropo, a spus Arthur, vei rămâne multă vreme la Crimson Hill?

Scoțianul a clătinat din cap.

Mă întorc la Edimbourgh peste câteva zile, a răspuns scurt.

Clara Luna a tras din nou cu oarecare precizie. Mărul a explodat în mai multe bucăți, și ea a captat atenția celor doi bărbați.

Ai de gând să împuști toată recolta de mere?

Arthur a rostit întrebarea pe un ton între câtva batjocoritor.

Aveam nevoie de ceva ca să-mi îmbunătățesc ținta, iar mărul are o simbolistică foarte potrivită pentru asta, nu-i așa, Arthur? i-a răspuns cu o dulceață prefăcută care i-a smuls lui Arthur un zâmbet.

Ochii lui s-au îndreptat spre coșul din nuiele, în care mai erau doar câteva mere. S-a aplecat și a luat unul, iar ea l-a privit cu ochi întredeschiși, făcând unele presupuneri, dar nedrăznind să înlăture nicio posibilitate.

Ador merele, a spus el pe un ton mieros. Clara Luna a ridicat la el cu băgare de seamă. Miros delicios de bine. Arthur și-a trecut mărul pe sub nas ca să-i simtă parfumul și a închis ochii încântat. Coaja lor este atât de fină. Și-a frecat mărul de obraz. Ian era uluit. Clara Luna rămăsese cu gura căscată. Dar Arthur continua să se joace cu mărul, ignorând presupunerile pe care le făceau cei doi privindu-l. Nu-i așa că are o culoare spectaculoasă? Niciunul dintre ei nu a știut cui îi era adresată întrebarea. Mă încântă roșul cojii lui și pulpa albă și dulce dinăuntru. Abia aștept s-o gust.

Arthur, te simți bine? l-a întrebat Ian, care nu înțelegea

nimic din vorbăria lui.

După părerea scoţianului, Arthur ţinea în mână un măr oarecare şi cu toate acestea îl trata de parcă ar fi fost Sfântul Graal.

Clara Luna răsufla întretăiat. Inima îi bătea cu putere, şi pulsul i se accelerase. Nu putea să-şi ia ochii de la Arthur nici de la felul cum mângâia fructul. A clipit uimită când a văzut strălucirea calculată din ochii lui albaştri. A răsuflat adânc şi cu un gest brusc i l-a smuls din mână.

– E doar un blestemat de măr! a bombănit îndreptându-se spre butuc şi punând mărul în poziţie de tragere.

– Vrei să spui că n-o să-mi îngădui să mănânc fructul acesta delicios?

Clara Luna şi-a zis că purtarea lui Arthur depăşea logica şi devenea incoerentă. Dimineaţa îi spunea ceva, după-amiaza cu totul altceva.

– Nu! a protestat ea energic. N-ai să mănânci nicium măr!

Arthur a izbucnit în râs, şi Ian se uita când la unul, când la altul, încercând să înţeleagă ce îi scăpase.

– La Crimson Hill avem multe mere..., a început el, dar a tăcut de îndată, căci fata l-a fulgerat cu privirea în timp ce înjura furioasă. Arthur râdea de se prăpădea. Vreţi mere sau nu? Vă jur că nu pricep nimic.

Lui Arthur i s-a făcut milă de vărul cumnatului Justin.

– E greu s-o înţelegi pe Clara Luna, din pricina jargonului pe care îl foloseşte.

– Argonul meu e foarte bun, s-a răstit Clara Luna tot mai supărată.

Acum Ian a fost cel care a izbucnit în hohote de râs. I-a s-a gândit serios să tragă fiecăruia dintre ei câte un glonţ în frunte. Umorul englezesc i se părea exasperant. Când plecase de la Whitam Hall, nu avusese o ţintă anume, dar ajunsese la lagună şi i se păruse un loc frumos ca să se

...dinească şi să tragă la ţintă. Nu existau case în apropiere. Era singură şi într-o dispoziţie potrivită pentru asta.

Nu se zice argon, ci jargon, a corectat-o Arthur. Şi e vremea să ne întoarcem acasă. Suntem aşteptaţi la masă. Ea nu avea de gând să se întoarcă împreună cu el. Mai întâi voia să termine toate merele din Portsmouth. Vii mâine la cină? l-a întrebat pe Ian. Vom da o recepţie la Whitam ca să ne luăm rămas-bun de la ambasadorul francez. Se întoarce peste câteva zile la Paris, prin Devon.

Ian a refuzat hotărât.

N-am chef de o recepţie de asemenea amploare. Detest comunele sociale, ştii doar.

Ian era ca Andrew, fratele lui Arthur: ireverenţios.

Iata este prieten cu ambasadorul şi doreşte să îşi ia rămas-bun cu onoruri.

Whitam Hall se va umple de notabilităţi pe care n-am chef să le văd sau să le salut, în afară de tatăl tău, i-a răspuns Ian.

Arthur nu a stăruit.

Cum vrei. Totuşi, dacă te răzgândeşti, ştii că vei fi bine primit. Ian nu i-a răspuns. Ne întoarcem, lady Beresford?

Ea l-a privit dornică să-i şteargă zâmbetul de pe buze.

Capitolul 22

Pierduse cina din ziua precedentă, dar nu putea să rate[illegible] recepţia în onoarea ambasadorului francez din seara aceasta. Şi-a privit cu tristeţe hainele, care erau aranjate în dulap. Acum se îmbrăca la fel ca o englezoaică. Se purta ca o englezoaică rece şi era leşinată după un englez.

„Deja bat câmpii şi navighez fără ţintă şi busolă, şi-a spus iritată. A agitat cu putere spuma din cadă, şi apa s-a vărsat peste margine udând podeaua şi o parte din hainele care erau aruncate pe jos. Ce-o fi făcând el acum?, s-a întrebat nerăbdătoare. De ce îmi petrec ziua gândindu-mă la el? Când se întorseseră de la lagună, ea se scuzase şi se închisese în odaie. Nu coborâse la cină, nici la micul dejun, spunând că nu se simte bine, dar adevărul era că nu îndrăznise să-l privească şi nici să-l înfrunte.

Mikiw înţelesese că simţea nevoia să fie singură, să se gândească la situaţia ei şi la ce va face în viitor, de aceea nu o deranjase şi nu îngăduise nici altora s-o facă.

„Dar îi iubesc atât de mult!", a exclamat învinsă de dorinţă.

– Albastrul o să vă vină de minune, milady, i-a spus camerista întinzând rochia frumoasă pe pat. Clara l-a întors capul spre ea şi a văzut cu câtă delicateţe mângâia materialul. În clipa următoare, camerista a luat o pânză groasă şi a desfăcut-o, pentru ca ea să iasă din baie. A făcut, cu paşi şi mişcări încete. M-am gândit la pieptănătu-

pe care am să v-o fac şi vă încredinţez că nimeni nu-şi va lua ochii de la ea. Clara Luna abia o auzea, toată atenţia îi era îndreptată spre gândurile şi simţămintele proprii, pe care nu le împărtăşea cu nimeni. Ceva mai târziu, după ce s-a îmbrăcat şi şi-a uscat părul, camerista i-a strâns pletele cu pricepere. A luat dintr-o cutiuţă pe care ea n-o văzuse nişte ace din diamante pe care i le-a pus în păr şi care se asortau cu stelele brodate pe rochie. Strălucirea bijuteriilor ieşea în evidenţă pe mătasea albastră într-un fel spectaculos. Arătaţi minunat, milady! Ea i-a zâmbit recunoscătoare, dar fără să-şi dea seama de treaba excelentă pe care o făcuse camerista. Nu uitaţi mănuşile.

Clara Luna le-a luat din mâinile mici şi a început să şi le pună. Le-a tras până mai sus de cot.

O să mi le scot în cele din urmă, a recunoscut cu glas scăzut.

Dar nu înainte să vă aşezaţi la masă, a sfătuit-o camerista.

Clara Luna s-a privit în oglindă şi şi-a admirat ţinuta. Când a mişcat capul, a văzut strălucirea bijuteriilor din păr.

Ce mi-ai pus? a întrebat curioasă.

Încerca să le vadă, dar nu putea, pentru că erau aşezate strategic.

Soţul dumneavoastră mi-a arătat cum să vi le pun. Au efect minunat şi vă scot magistral în evidenţă culoarea ochilor. Clara Luna a simţit o tresărire în inimă. Era pentru prima oară când purta ceva de la Arthur şi pe care i-l dăduse cumnata sa. Au fost ale marchizei, a lămurit-o camerista.

Atunci aparţin fiului cel mare, Christopher.

Camerista a tăgăduit de mai multe ori.

Marchizul de Whitam a împărţit bijuteriile soţiei între fiii săi. Ea o privea fără să clipească. Cele mai de seamă

le-a primit primul născut şi vor trece la rândul lor primului său născut, dar astea sunt ale soţului dumneavoastră şi el a hotărât să le purtaţi în seara asta la cină.

Nişte bătăi în uşă au împiedicat-o să-i dea un răspuns. Arthur nu a aşteptat să fie poftit. A intrat hotărât şi zâmbitor. Ea încă stătea nemişcată.

– Eşti superbă, i-a spus el fără ocol.

Clara Luna a primit complimentul cu o aplecare a capului.

– Făgăduiesc să nu mănânc nicio cireaşă din raclin, a spus ea, incapabilă să-şi stăpânească nervozitatea provocată de privirea soţului ei.

Se citea o mulţumire ciudată în privirea lui înflăcărată. Era îmbrăcat fără cusur şi cu părul blond pieptănat pe spate, lăsând liberă fruntea de o simetrie desăvârşită. Era atât de chipeş că i-a tresărit inima în piept.

– Trebuie să coborâm. Fraţii mei şi cu soţiile lor aşteaptă împreună cu tata.

Ea s-a ridicat încet privind spre măsuţa de toaletă, de aceea nu a putut să vadă licărul de dorinţă care a străluci în ochii lui Arthur, nici nu a auzit oftatul apăsat pe care l-a scos înainte să-i dea braţul ca s-o conducă la catul de jos. Au mers în tăcere, fiecare cufundat în gânduri despre celălalt.

Arthur văzuse tristeţea ei şi i-a părut rău. Dorea s-o vadă fericită, cu atât mai mult acum când hotărâse s-o facă soţia lui în adevăratul înţeles al cuvântului. Se dăduse bătut în faţa inevitabilului: s-o dorească mai presus de orice.

Ea observase resemnarea senină a lui Arthur în vremea în care o ducea la întâlnirea cu restul familiei. Clara Luna nu ştia cât ar mai putea să îndure răceala pe care el se încăpăţâna să o păstreze, nici cum să treacă peste deziluzia imensă pe care o simţea, dar, când au ajuns în vestibul lângă John Christopher, Andrew şi soţiile lor, tristeţea i s-a risipit, şi

Strălucirea a revenit în ochii ei. Se hotărâse într-o clipă să se bucure de acea seară. Să-i cunoască pe oaspeți și să glumească împreună cu ducele de Arun, cel mai surprinzător bărbat din câți cunoștea.

Petițo, ești superbă! John i-a pus mâinile pe umeri și a sărutat-o pe frunte. Arthur se poate considera foarte norocos, deoarece astăzi toți bărbații îl vor invidia.

Clara Luna a închis ochii nespus de recunoscătoare. Nu avea soțul pe care și-l dorea, dar îi fusese hărăzit cel mai bun soț din lume.

Și preț de ceasuri întregi a râs și a vorbit cu cumnații săi. A luat parte la o discuție interesantă despre cai, cu ducele. A gustat pentru prima oară o bere care i-a plăcut mult. Arthur o privea din celălalt capăt al salonului, fără să piardă niciun amănunt din gesturile ei. Părea că îl ascultă pe unul dintre oaspeți, dar nu, era atent la superba femeie îmbrăcată în mătase albastră și cu cel mai spectaculos păr pe care îl văzuse vreodată.

O mănânci din ochi.

Glasul lui Justin a răsunat în spatele lui, și el s-a întors un pic ca să se uite la cumnatul său.

Cum o devorezi tu cu privirea pe sora mea? i-a răspuns ușor ironic.

Touché, i-a spus Justin, care a băut o înghițitură din paharul cu șampanie.

Agitația creștea în salonul enorm. Ușile cu geam care dădeau în grădina din spate erau deschise, și prin ele intra mirosul ierbii de curând tăiate. Erau glastre cu flori în toate încăperile și fiecare oaspete ținea în mână un pahar, așteptând momentul să treacă în sufragerie ca să se bucure de un banchet vrednic de un rege. Deodată, Marcus a lovit în podea cu bastonul ca să atragă atenția tuturor celor prezenți. Arthur și Justin s-au privit surprinși, căci, judecând

după figura lui, în salonul de la Whitam Hall era aşteptat să intre însuşi regentul.

Când s-a făcut tăcere în încăpere, şi atenţia tuturor s-a îndreptat către majordomul îmbrăcat într-o elegantă livrea acesta a anunţat cu glas solemn:

– Excelenţa Sa, ducele de Iruela, marchiz de Arcayos, conte de două ori, de Rosales şi de Luna, senior de Ozuela şi viceregе al Floridei până în 1821!

Tăcerea s-a adâncit printre cei prezenţi, care aşteptau nerăbdători apariţia celui pomenit. John s-a îndreptat spre uşile duble ale salonului de recepţii ca să-l întâmpine pe distinsul oaspete. Bărbatul a rămas în picioare, fără să coboare cele trei trepte care duceau spre salonul imens înţesat de lume. Chipul aspru exprima hotărârea propriu rangului său.

– Tată! a exclamat Clara Luna vădit surprinsă, dar fără să se mişte din locul în care se găsea.

Arthur s-a uitat la soţia lui, apoi la bărbatul oprit în locul care privea spre Clara Luna. Era un bărbat impunător ca statură şi prezenţă.

– Fata mea! a exclamat el.

Dintr-odată Clara Luna a alergat în braţele tatălui său.

John privea scena uluit. Cufundat într-o mare de întrebări. Bărbatul acela nu putea să fie tatăl nurorii lui. Pesemne era vorba despre o greşeală, şi atunci două turnuri la fel de mari şi de impunătoare şi-au aşteptat rândul ca să-şi îmbrăţişeze sora mai mică.

– Clara Luna! au exclamat amândoi deodată. Ce frumoasă eşti!

Ea a râs bucuroasă şi s-a grăbit să-i îmbrăţişeze cu drag.

– William, César, ce bucurie! Pe neaşteptate, a izbucnit în plâns.

Guillermo Monterrey a observat mulţimea de oaspeţi care

rămaseseră paralizaţi privind scena de familie ce se desfăşura în mijlocul salonului.

Unde este Liberty? a întrebat-o pe fiica sa. Clara Luna şi-a muşcat buza îngrijorată, fiindcă de zile întregi nu mai ştia nimic de fratele ei. Trebuie să-mi dea o explicaţie.

Daţi-mi voie să mă prezint, a spus marchizul, întinzându-i mâna. John Beresford...

Majordomul anunţase fiecare dintre titlurile deţinute de acest necunoscut, dar John nu ştia numele tatălui nurorii lui.

Guillermo Jeremías de Monterrey y Luna!

William Paul Monterrey! l-a salutat primul dintre fii.

César Rafael Monterrey! s-a prezentat geamănul lui William.

Arthur a închis ochii când i-a auzit. Viitorul apropiat se complica.

Unde este Benjamín? a întrebat-o Guillermo pe fiica sa.

Clara Luna s-a gândit că tatăl ei era singurul care îi spunea lui Mikiw pe numele lui creştin.

Oaspeţii tăceau mai departe, ascultând şi privind totul cu multă atenţie.

Am să te duc la el, i-a spus Clara Luna copleşită de emoţie.

Acum nu voia să se gândească la urmări, pur şi simplu se bucura să-şi vadă tatăl şi fraţii după atâtea luni.

Mai întâi trebuie să stau de vorbă cu lordul Beresford, a spus fiicei sale pe un ton care nu admitea replică. Am să vorbesc cu Benjamín mai târziu.

Urmaţi-mă, vă rog, i-a cerut John. Christopher, i-a spus celui mai mare dintre fiii săi, ocupă-te de oaspeţi.

Guillermo a măturat din nou cu privirea pe cei mai mulţi dintre cei prezenţi, apoi a urmat-o în tăcere pe gazdă.

William şi César au luat câte un pahar cu şampanie şi l-au băut dintr-o înghiţitură.

Justin a scos un fluierat care a pătruns în urechile lui Arthur ca un scârțâit îngrozitor.

– Vicerege? Duce? Conte? Cred că azi o să-ți pierzi ceva mai mult decât testiculele. Arthur s-a uitat la Justin cu ochi mijiți. Eu a trebuit să înfrunt un conte dar tu, tu... Drace! Ce țel înalt aveai, cumnate!

– Dacă nu te gândești să mă încurajezi, mai bine muște-ți limba. Ultimul lucru despre care am nevoie este sarcasmul tău și, dacă vrei să știi, până azi habar n-aveam că soția mea face parte din nobilime. O credeam o plebee oarecare.

– Așadar dovleacul s-a transformat în caleașcă, i-a spus Justin fără să-și șteargă de pe buze zâmbetul batjocoritor. Ai de gând să-l lași singur pe tatăl tău ca să-l înfrunte pe nebunul spaniol? Nu te credeam atât de laș, l-a atacat fără milă.

Arthur a lăsat paharul pe tava pe care o ducea un servitor și s-a uitat mustrător la Justin.

Clara Luna îi târa pe cei doi frați ai ei drept spre el și Arthur și-a dres glasul ușor stânjenit. Dacă Liberty i se păruse intimidant, ăștia doi, care mergeau într-un tot amenințător, îl depășeau cu mult. În pofida hainelor fine cu care erau îmbrăcați și a gesturilor elegante, aveau o înfățișare periculoasă. Fuseseră înzestrați cu însușirile pe care le detesta cel mai mult la un bărbat: mândria și impulsivitatea.

– Arthur! l-a strigat ea. El și-a îndreptat atenția spre Clara Luna. Ți-i prezint pe frații mei, William și Cèsar.

Arthur a strâns protocolar mâna celor doi. Justin i-a salutat și el și îndată Ágata și Rosa i-au copleșit cu atenții îngăduindu-i lui Arthur un scurt răgaz care a ținut foarte puțin, întrucât Christopher și Andrew l-au luat pe sus ca să-l bombardeze cu întrebări la care el nu avea răspuns. Devlin Charles Penword a preluat ștafeta de la lordul Beresford și împreună cu nora Aurora au stat de vorbă cu oaspeții pentru ca recepția să decurgă în bune condiții.

s-a așezat foarte aproape de ambasadorul francez și petrecerea a continuat ca și cum nu ar fi fost întreruptă cu câteva momente mai devreme.

John i-a oferit un pahar cu coniac tatălui nurorii sale, dar acesta l-a refuzat cu un singur gest. L-a invitat să ia loc, dar nici asta nu a vrut. Se dovedea irascibil, dar era previzibil; totuși, John se afla în fața unui bărbat obișnuit să trateze chestiuni spinoase, din care mereu ieșea victorios.

Bine ați venit la Whitam Hall!

Guillermo a înclinat ușor capul într-un gest de răspuns.

Vizita noastră va fi scurtă, a rostit cu glas sec și autoritar.

John a răsuflat adânc.

Îmi pare rău să aud asta, i-a spus. Clara Luna pare foarte încântată de sosirea dumneavoastră și a fraților săi.

Guillermo l-a cercetat cu luare aminte pe bărbatul din fața lui. Era nobilul englez tipic care credea că are însușirea divină de a controla situația. Avusese de-a face cu mulți ca el. Se va întrista când va afla că vizita dumneavoastră va fi scurtă.

Buzele fine ale lui Guillermo s-au arcuit într-un zâmbet ironic, care nu a izbutit să-l intimideze pe John.

Vreți să spuneți că fiica mea va fi supărată când tatăl și fratii ei vor pleca? Credeți că n-o să vrea să vină înapoi împreună cu noi?

John a hotărât să schimbe tactica. Se grăbise vorbind, dar voia să îndrepte lucrurile cumpănindu-și cuvintele.

Acum are o familie care o iubește, aici la Whitam. Suntem foarte mândri că face parte din familia noastră.

Guillermo a încrucișat mâinile la spate și și-a încordat umerii.

Înainte să mă îmbarc spre Anglia, am avut o discuție foarte interesantă cu sir Robert Villiers despre întâmplările

petrecute în Salamanca şi care au avut drept consecinţă faptul că fiica mea se află acum aici, într-un loc nepotrivit pentru ea.

John s-a gândit puţin înainte să răspundă.

– Soarta a legat în Salamanca vieţile copiilor noştri, a spus el pe un ton firesc. Sunt nişte copii minunaţi şi cu un viitor promiţător.

Guillermo a mijit ochii bănuitor.

– Vreţi să-mi spuneţi că fiul dumneavoastră nu a întrecut măsura cu o fată neştiutoare, care era singură şi lipsită de apărare? Că nu a silit-o să îi primească avansurile?

Primul lucru era un adevăr incontestabil. Arthur ar fi trebuit să aibă mult mai multă grijă cu Clara Luna. S-o apere de tâlhari, chiar de el însuşi. Despre cel de-al doilea nu ştia ce să spună.

– Tocmai datorită acestor împrejurări, fiul meu a cedat în faţa sorţii care i-a hărăzit să se îndrăgostească de fiica dumneavoastră. Guillermo şi-a încordat maxilarul, profund jignit, la auzul lămuririlor nobilului englez. În Salamanca a cunoscut-o pe cea mai frumoasă femeie dintre toate şi inima lui nu a putut să reziste. Şi nici cea a fiicei dumneavoastră.

– Am cerut Coroanei anularea căsătoriei, a spus pe neaşteptate.

John se temea de aşa ceva. Se temuse chiar din clipa în care fiul lui şi Clara Luna apăruseră în vestibulul de la Whitam.

– Căsătoria nu poate fi anulată! a ripostat pe un ton hotărât.

I se înfipsese în minte mărturisirea ei din urmă cu câteva zile. Ducele de Iruela s-a uitat la John cu o avertizare în ochii săi negri.

– Pentru integritatea fizică a fiului dumneavoastră nădăjduiesc să nu se împotrivească.

John şi-a îndreptat umerii şi l-a fixat cu privirea pe Guillermo.

Anularea nu este cu putinţă, a repetat. În plus, nu iau la socoteală posibilitatea de a avea un nepot nelegitim în America. Doar gândul acesta l-a făcut pe Guillermo să scrâşnească din dinţi. Clara Luna a încuviinţat să se mărite cu fiul meu, şi măritată va rămâne dacă aşa doreşte.

Fiica mea este minoră, i-a amintit Guillermo. Iar Liberty nu avea împuternicirea legală s-o căsătorească fără încuviinţarea mea. Căsătoria nu este valabilă.

Căsătoria este valabilă în faţa legii. Copiii noştri sunt căsătoriţi, indiferent dacă ne place sau nu.

Credeţi că voi accepta pe un vânător de zestre drept soţ al singurei mele fiice?

John şi-a spus că insulta era neaşteptată şi cu totul nedreaptă.

Fiul meu are propria avere, l-a înştiinţat cu glas dur. Nu este un vânător de zestre, ba, mai mult, până azi nu ştiam din ce neam se trage Clara Luna. Nimic din purtarea şi gesturile ei nu a dovedit că face parte din nobilime. Nu mi-a spus niciodată nimic despre asta.

Guillermo îl privea neîncrezător pe John.

Vreţi să-mi spuneţi că fiul dumneavoastră nu ştia nimic despre neamul vechi al fiicei mele?

N-am bănuit niciodată nimic. Ducele nu putea să observeze ceva în privinţa asta, fiindcă nici el nu-i spusese fiicei sale din ce neam se trăgea. Firea simplă a Clarei Luna, felul ei firesc de a se purta nu este al unei fete nobile încă din leagăn. Se comportă ca o fiică de fermier, şi nu ca descendentă a unui duce.

Vorbele lui John păreau mustrătoare. Guillermo a primit dreptul cu răceala care îl caracteriza.

Era felul meu de a o proteja de bărbaţi ca fiul

dumneavoastră, a mărturisit el. Sper că n-aveţi nicio îndoială că fiica mea poate să aspire la o coroană, l-a înfruntat cu acreală.

John s-a gândit câteva minute la vorbele potrivite menite să-l convingă pe Guillermo Monterrey.

– Întrebarea este, duce de Iruela, dacă ea doreşte o coroană sau pur şi simplu îl vrea pe fiul meu Arthur.

Guillermo a încrucişat braţele pe piept. Englezul ştia cum să se folosească de vorbe ca să-l pună în dificultate, dar trecuse el râuri mai învolburate.

– Fiica mea nu are niciun cuvânt de spus în această chestiune, a rostit pe un ton scăzut. Şi îndrăznesc să afirm, lord Beresford, a continuat Guillermo hotărât, că nici fiul dumneavoastră nu are. Tonul lui agresiv i-a făcut englezului pielea ca de găină.

John s-a ţinut şi mai tare pe poziţie. El cunoştea simţămintele puternice ale Clarei Luna pentru Arthur şi niciun tată nu putea să treacă peste aşa ceva.

– Fiul meu s-a căsătorit după legile din Anglia, Excelenţa Voastră, i-a amintit John cu un aer binevoitor. Vă încredinţez că are multe de spus despre această chestiune, cum o numiţi dumneavoastră.

– Voi merge chiar până la regent dacă este nevoie, l-a avertizat Guillermo.

– Faceţi-o, l-a încurajat John, dar copiii noştri vor rămâne uniţi prin căsătorie. O legătură de nedezlegat şi cu neputinţă de anulat.

Guillermo şi-a îngustat ochii până au ajuns o linie subţire. Englezul nu se dovedise atât de previzibil, nici atât de uşor de intimidat cum crezuse.

– Atunci va trebui să vorbim despre un posibil divorţ, nu-i aşa?

John nu se gândise la această posibilitate, pentru că

spaniolii catolici nu divorţau.

Niciun Beresford nu a divorţat niciodată, s-a auzit glasul hotărât al lui Arthur care ajunsese în spatele lui Guillermo. Şi vă încredinţez că nu am de gând să fiu eu primul.

John s-a uitat mustrător la fiul său. Prin prezenţa sa ar fi putut să înrăutăţească lucrurile. După Arthur, au venit Christopher şi Andrew, care au făcut front comun cu el. Au mai intrat în bibliotecă William şi César Monterrey.

I-aţi lăsat singuri pe oaspeţi?

Lui John nu-i venea să creadă.

Am venit să vă anunţ că cina este servită, a spus Arthur. Şi că s-au adăugat încă trei tacâmuri pentru a cinsti familia soţiei mele.

Guillermo s-a uitat la bărbatul care îi susţinea privirea cu tărie. Era aproape la fel de înalt ca şi fiii lui, dar mai zvelt. Părea prototipul craiului englez care le seducea pe domnişoare bazându-se pe înfăţişarea sa.

Să cinăm, apoi vom continua această discuţie, a încuviinţat el.

Toţi, fără excepţie, s-au îndreptat, în frunte cu John, spre sufrageria unde îi aşteptau ceilalţi oaspeţi.

Capitolul 23

Atmosfera ce domina la cină fusese încordată pentru toți, dar mai cu seamă pentru Arthur. Familia Monterrey se îngrămădise în jurul Clarei Luna, şi soţia lui, la fel de nevinovată ca o porumbiţă, nu îşi dăduse seama că strângeau rândurile în jurul ei, că nu îi îngăduiau lui Arthur să se apropie ca s-o prevină. Lui John i-a părut rău pentru fiul său, deoarece avea de înfruntat un munte de probleme foarte greu de rezolvat cu succes.

Până la plecarea ultimului oaspete, putuse să răsufle oarecum uşurat, dar acum, că toţi plecaseră, inclusiv Devlin, Justin şi Aurora, începea cu adevărat greul. Guillermo fusese condus în bibliotecă de către Marcus. Clara Luna era încă în sufragerie împreună cu fraţii ei, care se aşezaseră cu piesele de şah lângă ea: cele două turnuri apărând regina. O mişcare calculată care nu a scăpat perspicacităţii lui Arthur.

John s-a uitat la fiul lui şi i-a făcut semn cu capul să îl urmeze.

Guillermo luase paharul de coniac pe care i-l dăduse majordomul şi, în vreme ce aştepta gazda, a privit numeroasele tablouri care împodobeau doi dintre cei patru pereţi. Ceilalţi doi erau acoperiţi până la tavan de cărţi. S-a îndreptat către căminul aprins şi a rămas în picioare admirând limbile de foc în dansul lor fantastic. După câteva clipe, a auzit uşa. John şi fiul lui au intrat. El s-a întors încet spre ei, ţinând în mâini paharul fin din cristal.

Iertaţi întârzierea, s-a scuzat John în vreme ce lua paharul pe care i-l dădea Marcus.

Arthur l-a refuzat pe-al lui. Nu gustase vinul la cină şi nici şampania. Voia să aibă mintea limpede şi pulsul controlat când va vorbi cu socrul lui. Un socru irascibil şi primejdios, după cum putuse să vadă în privirea lui. Încerca să-l intimideze, dar Arthur era prea experimentat în privinţa asta. Profesia lui de avocat îl învăţase să-şi păstreze răceala şi obiectivitatea când trata o temă, oricât de spinoasă ar fi fost ea. Să nu se lase intimidat de nimic şi de nimeni.

Pe Guillermo l-a surprins tenacitatea pe care a văzut-o în ochii bărbatului care îi sedusese fiica şi o silise să se mărite cu el. Era atât de furios, că abia se stăpânea să nu îi spargă capul, dar el era un bărbat care ştia să-şi controleze pornirile, chiar dacă nu şi patimile. Cât ţinuse cina, îi urmărise fiecare mişcare, fiecare gest. Nimic nu trecuse neobservat de către el şi acum, că îl avea în faţă, şi-a exprimat din priviri frustrarea şi neputinţa. Dar, spre deosebire de ceea ce-şi închipuise, tânărul Beresford nu îşi lua ochii de la el. Îl măsura şi-l cântărea.

Unde este fiica mea? a întrebat cu glas de tunet.

Arthur a fost ispitit să îi răspundă pe acelaşi ton, dar s-a stăpânit.

Soţia mea este încă în sufragerie. A hotărât să mai ia o porţie de desert.

Guillermo a văzut o provocare în aceste vorbe. Fiica lui nu mânca niciodată o a doua porţie dintr-o mâncare, oricât de mult i-ar fi plăcut aceasta. În plus îl deranjase emfaza cu care spusese *soţia mea*.

Nu vă îngrijoraţi, a intervenit John, este însoţită de fraţii săi şi de ceilalţi fii ai mei.

Mi-ar plăcea să fie de faţă la această discuţie, a spus Monterrey.

Arthur a clătinat din cap.

– Nu vreau să-şi facă griji fără rost, a adăugat pe un ton scăzut. O voi înştiinţa despre hotărârile luate când ne vom duce la culcare.

Guillermo a scrâşnit din dinţi auzindu-şi ginerele nedorit. Nu-i plăcuse defel aluzia la patul pe care fiica lui îl împărţea cu un bărbat care, pentru el, rămânea un necunoscut.

– Propun un divorţ amiabil, a rostit pe neaşteptate spaniolul.

John a răsuflat adânc, întrucât credea că subiectul divorţului fusese lămurit înainte de cină; se înşelase însă.

– Nu va fi niciun divorţ, i-a răspuns Arthur cu ochii mijiţi. Catolică fiind, Clara Luna nu poate divorţa.

– Fiica mea nu este căsătorită religios, a afirmat Guillermo, şi vă avertizez că un divorţ este cea mai neînsemnată dintre probleme.

– Liniştiţi-vă, vă rog, a intervenit John, care se uita la fiul său cu o îngrijorare crescândă.

Nu-l văzuse niciodată pe Arthur tratând o chestiune într-un fel atât de rece şi de calculat, de parcă în faţa lui nu s-ar fi aflat tatăl soţiei sale, ci un infractor de cea mai joasă speţă. Nu aborda chestiunea diplomatic şi nepărtinitor.

– Fiica mea nu va rămâne în Anglia, a precizat Guillermo cu glas îngheţat.

– Soţia mea nu va pleca din Anglia, a răspuns Arthur tot mai furios.

John trebuia să ia frâiele discuţiei, pentru binele Clarei Luna.

– Ce aşteptaţi din partea fiului meu pentru ca să şi dovedească buna credinţă şi onorabilitatea? l-a întrebat John pe Guillermo neîncetând să-şi privească fiul, ca să vadă cum reacţionează la propunerea lui.

Dar Arthur dovedea că era plămădit din alt aluat decât

ceilalți Beresforzi. Nu s-a arătat deloc surprins.

Să-i acorde libertatea fiicei mele ca să se întoarcă la familia ei.

Arthur s-a gândit la Clara Luna și la simțămintele ei. În fața lui stătea cel mai important bărbat din viața soției sale și a știut că nu putea să-i îngăduie s-o ia. Acum mai mult ca niciodată căsătoria era o realitate. A închis ochii și a înghițit saliva densă care i se strânsese pe cerul gurii. Pentru prima oară în viața lui se simțea cu adevărat implicat afectiv. Nu știa când se întâmplase și gândul că ar pierde-o îi stârnea o adâncă și neplăcută stare de rău. Simpla posibilitate îi făcea stomacul să se strângă, și mâinile să asude. În anii lui de practicare a profesiei, când avusese de înfruntat situații grele, nu simțise niciodată nervozitatea aceasta că nu poate stăpânească situația. Deodată a știut ce trebuia să facă. Ea avea ultimul cuvânt, iar el urma să încline balanța în acest sens.

Mă duc după Clara Luna, s-a oferit el. O voi aduce ca să hotărască ea.

Guillermo, care se uita la John, s-a întors spre el surprins, întrucât cu o clipă mai devreme dăduse de înțeles că nu voia prezența ei în bibliotecă. Arthur a mers la ușă și l-a chemat pe Marcus. Când a ajuns în vestibul, i-a spus ce trebuia să facă. Avea nevoie ca frații lui să stea cu frații Clarei Luna în vreme ce el își îndeplinea datoria. O datorie pe care o neglocotise prea multă vreme.

Marcus le-a vorbit ambilor frați la ureche. Christopher și Andrew au primit fără să șovăie cererea lui Arthur, în vreme ce Rosa izbutea s-o scoată pe Clara Luna din sufragerie împiedicându-i pe frații ei să-și dea seama de ceea se petrecea cu adevărat. Arthur o aștepta la picioarele scărilor.

Ce se întâmplă, Arthur? a întrebat ea nedumerită. Rosa i-a spusese doar că era nevoie de ea, fără să-i precizeze cine

avea nevoie. Arthur a luat-o de mână şi, fără să-i răspundă, a îndemnat-o să urce după el. Amândoi mergeau repede şi în tăcere. Clara Luna nu înţelegea nimic. Tatăl ei stătea de vorbă cu John în bibliotecă. Fraţii ei erau cu Christopher şi cu Andrew, iar Arthur avea o privire care nu prevestea nimic bun. Când el a închis uşa odăii ei cu piciorul, Clara Luna a simţit un fior în tot corpul. Se întâmplă ceva rău? a stăruit

El tot nu-i răspundea. Ea a văzut că îşi descheie redingota neagră, îşi desface batista şi îşi scoate vesta şi cămaşa neîncetând s-o privească.

Clara Luna a făcut un pas înapoi alarmată.

– A sosit momentul, a spus el în cele din urmă el, în vreme ce îşi descheia primul nasture de la pantaloni.

Ea a clipit uimită o clipă, apoi scandalizată.

– A sosit momentul, a repetat, pentru...

– Consumarea căsătoriei noastre.

Nici dacă ar fi înţepat-o cineva în inimă cu un ac nu ar fi tresărit aşa.

– Acum? a întrebat uluită.

Arthur stătea cu mâinile în şolduri şi o privea hotărât. Ea şi-a coborât privirea până pe pieptul bărbatului, apoi până pe pântecele neted, unde un uşor puf auriu în formă de V răsturnat a făcut-o să-şi umezească buzele.

– Tatăl tău este hotărât, a înştiinţat-o el, doreşte divorţul nostru. Dacă bănuieşte că nu ne-am consumat căsătoria, nu numai că va dori să te ia cu el, dar va cere şi anularea căsătoriei.

Clara Luna a simţit o lovitură în inima ei îndrăgostită. Îl dorea să facă dragoste nu pentru că o iubea, ci fiindcă tatăl ei voia s-o ducă departe. Era atât de dezamăgită, că nu a fost în stare să formuleze o idee coerentă, de aceea a rămas tăcută un moment care lui Arthur i s-a părut o veşnicie.

– Doreşti să rămân, Arthur? l-a întrebat în cele din urmă

cu sufletul la gură.

El i-a aruncat o privire îndurerată. Oare nu era limpede că voia dorea?

Aş sta pe jumătate dezbrăcat în faţa ta dacă nu aş vrea?

Clara Luna s-a gândit că îi dăduse un răspuns greşit.

Nu mă crezi în stare să vorbesc despre asta cu tata?

Simpla posibilitate de a o convinge să plece îl făcea să geamure. Arthur îşi dăduse seama că nu-şi putea controla gândămintele pe care i le inspira ea.

Mă tem să nu te convingă să mă părăseşti.

Totuşi, aşa ne înţeleseserăm.

Arthur trecuse la fapte. A prins-o de umeri şi s-a aplecat ca să îi caute buzele, dar Clara Luna a reacţionat în chip neaşteptat. A întors capul, şi buzele lui au ajuns pe obrazul catifelat. Acest moment i se părea atât de dureros!

Îţi amintesc că m-ai împuşcat ca să fac dragoste cu tine.

Şi ca a înţeles pe deplin sensul cuvântului constrângere.

Acum văd lucrurile mai echilibrat şi mai obiectiv.

Arthur a tras-o spre el ca s-o îmbrăţişeze. Avea nevoie să i simtă căldura. Simpla posibilitate de a o pierde îl cufunda într-un hău negru şi fără fund.

Lasă-mă să fac dragoste cu tine, a rugat-o el.

Ea s-a depărtat puţin de trupul tare şi musculos ca să-l privească atentă.

Ca să nu mă ia tata înapoi în America? l-a întrebat cu un glas plin de tristeţe; cu sufletul rănit de dezamăgire.

Pentru că azi am înţeles că nu vreau să te pierd, i-a răspuns el.

Şi Clara Luna şi-a zis că, dacă acele vorbe i le-ar fi spus cu câteva zile în urmă, ar fi fost altceva.

Mă duc să vorbesc cu tata. Se pregătea deja să plece când Arthur a prins-o de braţ. Ea l-a privit lung. Am hotărât să rămân cu tine, pentru că te iubesc. Dintotdeauna, Arthur.

A ieşit din încăpere cu umerii încovoiaţi, dar fiinţa hotărâtă.

Când a intrat în bibliotecă, tatăl ei stătea cu spatele la ea, dar trebuie să-i fi simţit prezenţa, întrucât s-a întors rapid. Ţinea în mână un pahar cu coniac neatins. John avea unul pe jumătate gol. Ochii lui Guillermo urmăreau un punct în spatele ei, şi ea a ştiut că se aştepta să-l vadă şi pe Arthur, dar era singură, fiindcă pe el îl lăsase în odaie pe jumătate dezbrăcat.

– Daddy, i-a spus lui John, aş vrea să vorbesc între patru ochi cu tatăl meu.

John nu găsea potrivit acest lucru şi a aşteptat câteva minute, poate cu nădejdea că va apărea Arthur. Apoi a înţeles că nu se va întâmpla asta. Maxilarul lui Guillermo s-a încordat la auzul apelativului drăgăstos cu care se adresase ea englezului.

– Voi fi în salon, cu restul familiei, i-a spus binevoitor.

Când au rămas singuri, tatăl şi fiica s-au privit prelung şi adânc, fără să rostească nicio vorbă. Guillermo s-a uitat la hainele fiicei lui, atât de deosebite de cele pe care le purta la fermă. Părea mai în vârstă şi credea că în adâncul ochilor îi vede un licăr de durere, care l-a alarmat.

– Am de gând să te duc înapoi în San Buenaventura.

Ea a păstrat tăcerea, gândindu-se la vorbele nimerite care să nu-i trezească furia mai mult decât cea care se degaja din atitudinea şi privirea lui.

– Chiar ai toate titlurile acelea? l-a întrebat curioasă. De ce nu ne-ai spus niciodată nimic?

– Titlurile mele nu au însemnătate, i-a răspuns Guillermo. Le-am folosit, pentru că ştiu cât îi impresionează pe englezi.

– Aici mi-am dat seama de importanţa lor. M-am purtat ca o proastă, pentru că nu ştiam ce să fac şi ce să spun în faţa unor personalităţi atât de ilustre.

Guillermo a descifrat o mustrare în vorbele fiicei lui, dar nu a apucat să-i răspundă, pentru că în încăpere a pătruns majordomul. Intrarea oportună a lui Marcus l-a împiedicat să-i dea un răspuns şi i-a mai oferit câteva momente de răgaz.

– Lordul Beresford crede că o ciocolată caldă v-ar prinde bine.

Guillermo şi-a mijit ochii bănuitor. Clara Luna i-a zâmbit majordomului. Ce femeie bea ciocolată caldă la trei dimineaţa?

– Transmite-i mulţumirile mele socrului meu pentru grijă. Chiar îmi va prinde bine, pentru că mi-a îngheţat tot corpul.

Fata a luat în mâini farfurioara şi ceaşca. Marcus i-a făcut o plecăciune din cap şi a ieşit solemn. Ea a băut o înghiţitură cu ochii închişi, gândindu-se iarăşi la cele mai potrivite vorbe care ar fi putut să-l liniştească pe tatăl ei.

– Eşti însărcinată? a întrebat Guillermo cu glas atât de scăzut, încât ei i-a fost greu să desluşească foarte clar întrebarea.

A clipit cuprinsă de uimire. S-a uitat la ceaşca de ciocolată şi apoi la tatăl ei, fără să înţeleagă de ce îi punea o asemenea întrebare. Şi deodată a ştiut că găsise răspunsul la dilema dacă să plece cu el ori să rămână, chiar dacă va trebui să l mintă. Clara Luna s-a gândit că ar fi o minciună justificată spusă pentru un scop nobil.

Guillermo avea foarte limpede în minte afirmaţia lui John Beresford potrivit căreia nu vrea un nepot în America şi inima i-a tresărit în piept. Posibilitatea aceasta era ultimul lucru la care se aştepta.

Ea s-a apropiat de căminul aprins şi s-a aşezat pe fotoliul din piele, bând cu sorbituri mici din ciocolată. Guillermo aştepta nerăbdător şi cu stomacul strâns. Dorea mai mult decât orice pe lume ca răspunsul să fie negativ şi l-a aşteptat ca pe o ploaie de mai, însă fiica lui întârzia să-i răspundă. Se schimbase atât de mult în câteva luni!

Capitolul 24

– O consecinţă logică în relaţia dintre doi îndrăgostiţi, nu crezi? i-a răspuns ea ferindu-şi privirea, pentru că se simţea speriată.

Guillermo a expulzat brusc aerul din plămâni, trecându-şi mâinile prin păr în încercarea de a se linişti. A început să umble neliniştit dintr-un loc într-altul, şi acest du-te-vino a tulburat-o. Când în sfârşit a ridicat faţa ca să o privească, dezamăgirea adâncă pe care a văzut-o în ochii tatălui ei a cufundat-o într-o stare de profundă remuşcare. A fost gata să-şi retracteze minciuna, dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi înrăutăţit lucrurile.

A luat loc în faţa ei, cu ochii strălucitori şi buzele strânse într-o linie fină în semn de dezgust.

– Cu ce am greşit faţă de tine? Întrebarea era retorică, nu cerea un răspuns din partea ei, şi Clara Luna nu i l-a dat. Asta e pedeapsa mea, a recunoscut îndurerat.

Ceaşca din porţelan a tremurat uşor în mâinile ei.

– Sunt îndrăgostită, tată. Guillermo şi-a înghiţit vorbele amare. A răsuflat adânc, fără să înceteze s-o privească pe fiica sa. Îl iubesc, şi nimic nu mă va face să mă despart de el.

Monterrey şi-a încrucişat braţele pe piept, încurcat. Clara Luna a pus ceaşca şi farfurioara pe o măsuţă de serviciu şi şi-a lăsat mâinile să se odihnească în poală.

– Am pierdut-o pe mama ta pentru tine, şi acum te pierd pe tine pentru el. Părea un joc de cuvinte, cu toate acestea

vorbele i s-au înfipt în inimă ca şi cum ar fi fost nişte pumnale ascuţite. Nu este drept, fetiţo, nu este drept, a repetat cu amărăciune.

Uneori dragostea nu este dreaptă, tată, i-a răspuns ea cu un glas tremurător.

Guillermo a fulgerat-o cu privirea.

Dragoste zici? Nu ştii ce înseamnă acest cuvânt! a exclamat cu duritate. Nu ai nici vârsta şi nici experienţa ca să ştii ceva despre asta.

Nu merit dispreţul dumitale.

Nici eu, o fiică atât de neascultătoare.

Asta pentru că semăn cu dumneata. Guillermo şi-a înghiţit cu greu saliva, căci fiica lui nici nu-şi închipuia cât de mult se asemănau. Simt în străfundul fiinţei mele că te am rănit cu vorbele mele şi te asigur că-mi pare foarte rău, pentru că nu aceasta a fost intenţia mea.

Între tată şi fiică s-a lăsat o tăcere apăsătoare.

Cum te-a ademenit neruşinatul ăla?

Eu sunt neruşinata, pentru că lordul Beresford s-a căsătorit cu mine ca să-mi spele onoarea şi să-mi păstreze bunul nume. Şi a început să-i povestească toate întâmplările începând cu întâlnirea cu Arthur în Salamanca, fără să ascundă amănunte ca răpirea lui în locul altuia sau întâlnirile amoroase. I-a spus că îi salvase viaţa când a căzut în râu şi i-a vorbit de modul în care o proteja de tot şi de toate. Guillermo o asculta aproape fără să clipească, stând în faţa ei cu o figură impasibilă. Clara Luna a fost sinceră, emoţionată şi loială faţă de bărbatul care o făcuse soţia lui. Şi Monterrey a intuit sentimântul adânc pe care îl nutrea fiica lui pentru englez. Thomas Scott mi-a făcut mult rău cu jignirile lui, i-a mărturisit ea într-o şoaptă. Am încercat să-i câştig afecţiunea mergând la biserică, aşa cum făcea mama, şi purtându-mă ca ea, dar fără niciun rezultat. Sângele meu fierbinte strică totul până la

urmă. Sunt blestemată. Clara Luna a inspirat adânc înainte de a continua. Arthur Beresford a fost primul bărbat care nu m-a privit ca pe o păcătoasă fără leac, am văzut în ochii lui aceeași dorință ca a mea, și restul poți să ți-l închipui.

Guillermo a fost conștient de marea greșeală pe care o făcuse cu ea educând-o atât de libertin, fără să-i impună nicio constrângere religioasă. Fusese atât de furios pe Biserica pe care o adora soția lui, încât a vrut să o îndepărteze fiica de o influență pe care o socotea dăunătoare pentru conștiință, sănătate și spirit.

– Când te-ai născut, am știut că erai o ființă specială și unică, i-a spus Guillermo pe un ton apatic care a făcut-o să i se strângă inima. Era de-ajuns să-ți privesc chipul și părul ca să știu că natura te înzestrase cu o fire pătimașă și focoasă ca a mea și de aceea doream mai mult decât orice pe lume să nu semeni cu ea.

– Nu semăn cu ea, ci cu dumneata, și amândoi suntem blestemați, i-a răspuns cu un zâmbet trist.

Guillermo s-a strâmbat disprețuitor.

– Dacă sunt blestemat, e numai vina mamei tale, care m-a făcut să-l resping pe Dumnezeu, hrănindu-mi disprețul de bărbat jignit. Faptele ei au fost mârșave, vorbele veninoase și de aceea, când te-am văzut pentru prima oară, am hotărât că te-aș prefera stricată decât evlavioasă... Dar m-am înșelat.

Clara Luna a cercetat cu atenție chipul tatălui ei. Prin aceste vorbe îi mărturisise răul imens pe care i-l făcuse mama ei.

– Chiar te-a făcut atât de nefericit? l-a întrebat încercând să abată atenția de la căsătoria ei cu Arthur la cea a părinților ei.

– Și-a transformat viața într-un șir de frustrări, și pe-a mea într-un coșmar. Nu trebuia să mă fi căsătorit niciodată cu ea, dar exista un acord matrimonial care lega cele două familii

ți, pentru că eu sunt un om de cuvânt, am îndeplinit dorința tatălui meu, bunicul tău.

– De ce nu trebuia să te fi căsătorit cu ea?

– Pentru că mama ta voia să se călugărească și, neputând să facă asta din pricina căsătoriei, a devenit o fanatică religioasă. Guillermo a tăcut o clipă, ca și cum și-ar fi amintit un fapt din trecut care îl chinuia. Nu a permis ca frații tăi să se distreze ca niște copii normali. Era rece și disprețuitoare cu ei. Pe mine m-a alungat din patul ei și, când în sfârșit am protestat în fața unei asemenea lipse de loialitate, rezultatul a fost tu și moartea ei. Și nu mă simt mândru de asta. O iubeam din tot sufletul meu și o uram, pentru că mă făcea să mă simt mizerabil și nebun din pricină că o iubeam, în ciuda purtării ei execrabile accentuate de fervoarea ei religioasă.

Clara Luna a dat din cap, întrucât tot ce îi spunea tatăl ei auzise de la servitori și de la oamenii din sat. Mama ei era o fanatică religioasă care îi făcuse extrem de nefericiți pe tatăl și pe frații ei.

Și eu îmi iubesc soțul din tot sufletul meu, i-a mărturisit. Când sunt lângă el, inima îmi bate mai repede. Mă sufoc cu propriul aer, fiindcă dorința pe care o simt să mă sărute și să mă mângâie devine de nesuportat, a recunoscut cu o voce mică ce a sunat totuși pătimaș. I-am căutat atingerea, căldura și am făcut în așa fel încât ambasadorul englez și Liberty să ne surprindă într-o atitudine compromițătoare, dar cred că asta ți s-a povestit deja, i-a spus ea. Doar eu sunt de vină că sunt măritată și doresc mai mult decât orice pe lume să rămân lângă soțul meu. El nu mă face să mă simt murdară, ca toți ceilalți băieți pe care i-am cunoscut. Nu seamănă deloc cu mama, dar îmi amintește mult de dumneata și de felul dumitale de a vedea lucrurile. Nu este un bărbat religios, ci temperamental. Nu are o fire ranchiunoasă, ci foarte pătimașă.

– Voiam pe cineva special pentru tine, a rostit Guillermo pe un ton scăzut.

– Am deja pe cineva special în viaţa mea, şi numele lui este Arthur Ross Beresford.

– Nu pot să te fac să te răzgândeşti? Ea a clătinat din cap că nu. Atunci fii de acord ca primul meu nepot să se nască în Luna, ca bunicul lui.

Ea a strâns buzele speriată. Îşi minţise tatăl ca să treacă de obstacolul cel mai mare, şi acum se căia, dar nu s-a dezis de vorbele rostite mai devreme.

– Nu-mi voi părăsi soţul, a repetat cu glas hotărât.

Guillermo a înţeles că ea nu se va da bătută.

– Aveam atâtea planuri pentru tine...

Nici tatăl, nici fiica nu şi-au mai spus nimic, pentru că Arthur tocmai intrase în bibliotecă.

– Este foarte târziu, li s-a adresat el. Să ne odihnim, mâine vom putea să continuăm discuţia.

Ceasornicul de pe policioara şemineului arăta patru şi jumătate dimineaţa. Vremea trecuse în zbor.

– S-au dus cu toţii la culcare? l-a întrebat ea pe Arthur.

El a tăgăduit cu un gest al capului.

– Aşteaptă în salon, a spus luând-o de mână în momentul în care ea s-a ridicat. Inclusiv fratele Christopher şi Ágata au hotărât să rămână. Apoi s-a ridicat şi Guillermo. S-au pregătit odăi la catul de sus, care nădăjduiesc să vă fie pe plac, i-a spus acestuia. Totul este pregătit ca să aveţi o şedere plăcută la Whitam Hall.

– Mâine vom continua această discuţie, s-a declarat de acord Monterrey.

S-a despărţit de fiica lui cu un sărut pe frunte. Clara Luna a observat oboseala tatălui ei, ca şi resemnarea care i se citea în ochi. L-a îmbrăţişat cu putere, ca şi cum ar fi vrut să-i dea forţă şi încredere.

Când au ajuns în odaia ei, Arthur continua s-o privească întrebător. Murea de curiozitate să afle ce vorbiseră tatăl şi fiica, dar ea nu spunea nimic. Îşi desfăcea cocul în tăcere. În oglinda măsuţei de toaletă Clara Luna a văzut că Arthur îşi schimbase hainele de gală cu pantaloni şi cămaşă de casă. Chiar şi aşa avea un aer spectaculos. Era numai fibră. Nu avea niciun gram de grăsime în plus pe trupul lui musculos, şi dorinţa s-o atingă s-a aprins în ea, sufocând-o.

– Să te-ajut, s-a oferit el.

– Nu este nevoie, ţi-am spus că sunt bine, doar foarte obosită.

– A fost o zi foarte lungă, a recunoscut Arthur fără să renunţe la ideea de a atinge superbul păr al soţiei lui.

Necerând ajutorul cameristei, Clara Luna îi oferise prilejul pe o tavă de argint. Arthur şi-a privit degetele şi a văzut că îi tremurau aşteptând să şi le strecoare printre şuviţele roşii. Simţea un gol în stomac şi o nevoie copleşitoare s-o îmbrăţişeze. S-o cuprindă în braţe şi să se piardă în sărutul ei pasional. Când a ajuns lângă ea, şi-a sprijinit uşor mâinile de umerii ei delicaţi, într-o încercare să se stăpânească.

– L-am minţit pe tata, i-a mărturisit ea cu tristeţe. Arthur s-a cufundat într-o tăcere care i s-a părut neaşteptată. Fusese atât de atentă la tatăl ei şi la dezamăgirea pe care i-o pricinuise, că nu şi-a dat seama că Arthur venise cu ea în odaie şi că încuia uşa în urma lui. Era aşa de hotărât să mă ducă înapoi în San Buenaventura, că a trebuit să-l mint mişeleşte, a spus mai departe îndurerată. A crezut că sunt însărcinată şi l-am lăsat să creadă asta.

Arthur a tras adânc aer în piept şi i-a dat drumul repede.

– Făgăduiesc că vei fi foarte curând, a răspuns pe deplin convins.

Ea a închis ochii, fiindcă i se umpluseră de lacrimi pe care nu voia să le verse.

– Nu va fi nevoie de sacrificiul tău, a răspuns Clara Luna supărată. Tata a înţeles situaţia mea. Voi rămâne la Whitam Hall, cu tine.

Degetele lui Arthur s-au strâns cu putere pe umerii ei. Tot trupul lui era cuprins de o încordare care putea să izbucnească în orice moment. A îndemnat-o să se ridice, cu s-a conformat şi s-a întors spre el ca să-l privească pătrunzător. Cu o melancolie frustrată care îi rănea sufletul.

– Cu mult înainte să vină tatăl tău hotărâsem deja să fac dragoste cu tine.

Ochii ei l-au scrutat.

– Când? a întrebat nerăbdătoare.

– În salonul de la Valvaner.

– Minţi!

– Nu, i-a răspuns serios. Dar sunt un bărbat mândru şi îndrăzneţ până la prostie. Clara Luna l-a privit cu atenţie, însă nimic din atitudinea lui nu îi trăda ceea ce simţea. Voiam să-mi controlez simţămintele, dar m-am dat deja bătut în faţa realităţii incontestabile că te doresc mai presus de orice. Că emoţiile mele sunt de nestăpânit.

– Arthur! a exclamat uimită.

– Mă amuză nebuniile tale. Mă pârjoleşte felul în care mă priveşti. Mă faci să ard pe dinăuntru de câte ori pomeneşti de măr...

– Arthur! a repetat ea.

– Şi nu-mi pasă că tatăl şi fraţii tăi sunt aici, fiindcă am să fac dragoste cu tine acum. Aşa cum merită o femeie cu firea ta: cu patimă nebună şi nemăsurată. Pe măsură ce vorbea, o dezbrăca. Ea era atât de îngândurată încât nu şi-a dat seama că rămăsese, practic, goală în braţele lui. Nu-mi pasă dacă ai avut unul sau o sută de amanţi, fiindcă sunt hotărât să fiu ultimul şi cel mai însemnat din viaţa ta. Gura bărbatului s-a lăsat peste a ei cu o înflăcărare ameţitoare.

Dumnezeule, te iubesc, Shau'din! a exclamat în vreme ce o săruta şi îi înlătura singura haină ce mai rămăsese între ochii lui şi trupul ei. Te iubesc fără leac şi chibzuinţă...

Ea a încercat să-i vorbească, dar el nu a lăsat-o. A dus-o până la pat şi a trântit-o pe spate ca s-o privească în voie. Era prima oară când o vedea complet goală şi a simţit o dorinţă imperioasă, pe care abia şi-a stăpânit-o. Clara Luna era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Pielea ei de culoare crem era o chemare pe care nu putea s-o nesocotească. Genele lungi ca nişte semiluni se odihneau pe nişte obraji netezi. Iar părul, superbul păr roşu, strălucea ca nişte cărbuni încinşi. Părea o cortină de foc întinsă pe patul alb. Ea s-a ridicat ca să-l atingă. Doar văzându-l în picioare în faţa ei i se tăia răsuflarea. Clara Luna s-a înfierbântat înainte ca el să mişte un singur deget. Fără să ştie, Arthur avea o mare influenţă asupra dorinţelor ei pe care, cu fiecare privire posesivă pe care i-o adresa, le făcea să crească. În vreme ce el îşi scotea cămaşa de in, mâinile ei nu au rămas inerte şi i-au descheiat nasturii de la pantaloni. Membrul zvâcnind a ţâşnit afară, umflat şi plin în mâna ei, uimind-o cu grosimea şi mărimea lui. Trupul lui puternic era ispititor ca păcatul originar. Şi-a înăbuşit un geamăt de dorinţă, care l-a făcut pe Arthur s-o privească atent.

În ciuda penumbrei din iatac, el i-a văzut strălucirea din ochi, care îi încălzea privirea, admirând trupul voluptuos care se zvârcolea ca un şarpe sub al lui. Mâna lui a căpătat viaţă proprie şi a mângâiat-o la baza gâtului, alunecând încet, până când a ajuns la globul matur. A simţit-o înfiorându-se şi şi-a ţinut răsuflarea. Dacă-l va mai aţâţa în felul acesta, va ajunge pe culmile plăcerii înainte s-o penetreze.

A ridicat braţele ca să-l îmbrăţişeze şi să-l tragă spre ea. Părea că nu suporta ca între ei să fie o distanţă oricât de mică. Arthur s-a aplecat peste ea şi i-a depărtat picioarele ca să se aşeze mai bine. Şi a început să o atingă de parcă ar fi

fost un muzician care cântă la harpă în faţa unei prezenţe divine. Atingea coarde pe care Clara Luna nu ştia că le are şi care au dus-o spre o prăpastie de plăcere pe care nu a ezitat s-o sară fără să ştie peste ce va da. A deschis ochii ca să-l privească o clipă, şi ochii lui au ars-o, în vreme ce degetele vrăjite au purtat-o până la apogeul plăcerii.

Arthur a început să sufle uşor şi a izbutit să înlăture buclele roşii care îi acopereau sânii. Sfârcurile roz s-au întărit şi s-au ivit printre firele arămii. S-a aplecat cu reverenţă ca să-i guste cu vârful limbii, dar l-a stăpânit o dorinţă mult mai primitivă. Tânjea să cuprindă cu gura tot deluşorul, de parcă ar fi fost un om mort de foame, şi a început să-l savureze.

– Arthur! a exclamat ea înainte ca el să pună stăpânire pe celălalt sân ca să-l exploreze în voie.

Mâinile lui au ţinut-o de şolduri, şi degetele şi-au făcut loc printre cutele umede ca s-o poată penetra. A împins cu putere până când, deodată, a simţit că bariera virginităţii ei se rupea sub asediul lui. A rămas nemişcată sub trupul lui, căutând o poziţie mai comodă.

– Dumnezeule, Shau'din! a exclamat uimit.

Crezuse că nu era virgină şi a tratat-o ca atare.

– Nu mai doare aşa rău, l-a asigurat ea.

Arthur a început să se mişte mult mai blând şi mai încet, până când a simţit-o relaxându-se sub greutatea lui. Mâinile Clarei Luna au alunecat pe pieptul lui, desfătându-se cu supleţea muşchilor bine conturaţi. Nu avea nici cea mai vagă intenţie să-l îndepărteze de ea, deşi fusese brutal. I-a înconjurat gâtul cu braţele şi şi-a pus uşor buzele pe gâtul lui, în locul unde îi bătea pulsul. Ridicând braţele, sânii i-au alunecat pe torsul lui gol într-un fel atât de ataţător că dorinţa lui Arthur a devenit sălbatică. A cuprins-o de mijloc ca să o conducă în mişcările lente şi desfătătoare. Buzele lui Arthur au început să murmure şoapte de iubire la tâmpla ei, au coborât spre urechi, unde vorbele au devenit scandalos de erotice şi au făcut-o să

pcamă. Răsuflarea Clarei Luna s-a accelerat într-atâta încât sânii păreau să se ridice spre gura dornică a lui Arthur, care încerca să-i sărute. S-au dedat unui joc amoros nesfârşit, până când ea s-a lipit cu totul de trupul bărbatului, rămânând captivi în încâlceala părului ei lung, astfel că păreau legaţi împreună cu fire de foc.

Amândoi au explodat de plăcere în acelaşi timp.

Când Arthur s-a trezit, ea nu era lângă el în pat. S-a răsucit şi a rămas pe spate pe salteaua moale din puf. Se simţea euforic. Mândru. Soţia lui îi dovedise că era o fiinţă fără pereche şi foarte pătimaşă. S-a uitat la ceasornicul de pe şemineu şi a văzut că era trecut de zece dimineaţa. Vremea micului dejun trecuse de curând, dar el nu simţea o foame fizică, ci o dorinţă trupească pentru femeia pe care o făcuse a lui în noaptea ce trecuse.

„Cum poate să fie atât de pătimaşă şi totuşi inocentă?", s-a întrebat uimit. Descoperea că el fusese primul ei iubit îl cufundase într-o stare de mândrie deloc potrivită pentru spiritul umil al unui credincios, dar se bucura mult că se înşelase în aprecierea lui. Până în acel moment nu şi-ar fi închipuit niciodată cât îi păsa să fie primul şi singurul iubit al soţiei lui. Simţul de posesiune asupra ei era deplin şi avea să fie veşnic.

S-a hotărât să se ridice din pat şi să o caute, ca să-i reproşeze că se simţea ca un soţ părăsit. În acel moment a văzut pata de sânge a virginităţii ei. A închis ochii şi a răsuflat adânc. Pierduse o vreme preţioasă pe care nu avea cum s-o mai recupereze. S-a îmbrăcat în grabă şi a coborât la catul de jos. Tăcerea din casă l-a uimit. Unde erau toţi? L-a căutat pe Marcus, dar a dat peste tatăl lui, care era îmbrăcat ca pentru călărie. Nu ştia dacă îşi făcuse plimbarea de dimineaţă sau urma s-o facă.

– Ai văzut-o pe Clara Luna?

John s-a oprit în faţa fiului său. Într-o mână avea biciul, iar în cealaltă pălăria.

– A plecat la Londra la primul ceas al dimineții.

Surpriza s-a oglindit pe chipul lui Arthur, căci era prima veste pe care o primea.

– La Londra? a repetat el nedumerit.

– A primit o telegramă de la fratele ei. Vrea să stea de vorbă cu verișoara lor înainte ca familia Monterrey să se întoarcă la San Buenaventura.

Arthur a mijit ochii. De ce avea nevoie Liberty de prezența soției lui în Londra? O lăsase practic singură la Whitam Hall. I se părea neobișnuită această cerere.

– Și socrul meu?

– Ducele de Iruela a hotărât să o însoțească, împreună cu cei doi fii.

O presimțire îngrozitoare l-a izbit în piept pe Arthur. Plecaseră toți?

– Și nu ți s-a părut ciudat lucrul ăsta, tocmai la o zi după sosirea lor? Socotești necesară prezența soției mele în Londra? Ți se pare firesc că nu mi-au spun nimic?

John a dat din cap, dar nu a știut ce să-i răspundă. S-a uitat drept la fiul lui înainte să vorbească.

– Guillermo Monterrey dorește să rezolve două probleme: fuga nepoatei lui și decizia pe care trebuie s-o ia cu privire la viitorul fiicei sale aici, la Whitam. Are tot dreptul din lume să încerce să rezolve aceste chestiuni, fără să fie nevoit să dea lămuriri.

– Au luat-o, tată! a exclamat Arthur deodată. John l-a privit uluit. Au luat-o de sub nasul meu și-al dumitale!

– De bună seamă te înșeli, i-a răspuns.

Arthur nu credea asta. I se părea inadmisibil ca ea să plece la Londra fără să-i spună nimic. Nu după minunata noapte pe care o împărtășiseră.

– Au luat-o, tată, și noi nu am făcut nimic ca să-i oprim!

– Fiule, cred că te înșeli.

– Fir-ar să fie, nu mă înșel!

Capitolul 25

San Buenaventura

Clara Luna se uita mânioasă la tatăl ei. Nu avea de gând să-l ierte pentru jignirea grozavă de a o târî din nou, cu sila, în America, îndepărtând-o de soţul ei. El şi fraţii ei o păcăliseră şi era atât de furioasă pe toţi, încât firea i se înăsprise în acele zile de când stătea închisă la moşie. Puseseră totul bine la cale, chiar înainte să vină pe neaşteptate la Whitam: ziua când pleca vaporul, biletele, Liberty care îi aştepta într-un han din apropierea portului. Fusese atât de neprevăzătoare, atât de naivă, că nu ştia cum să facă faţă nefericirii pe care o simţea.

Nu suporta casa, detesta faptul că era permanent supravegheată, căci fiecare pas pe care îl făcea afară era urmărit cu atenţie. Guillermo angajase câteva femei care să se asigure că nu lua alt vapor spre Europa. Liberty plecase la ferma lui, dar ceilalţi doi fraţi, William şi César, îşi sprijineau tatăl, indiferent de hotărârea lui, fără s-o întrebe. Înainte să plece din Anglia spre San Francisco, se pomenise închisă într-o cabină de pe *Întrepido*, fără să poată să anunţe pe nimeni. Nici Julie nu ştia nimic de întoarcerea sa. Era cu iubirea ei, străină de tot ce se întâmpla în jur. Clara Luna crezuse că Liberty încerca s-o convingă să se întoarcă împreună cu ei, dar nu era aşa. Fratele ei se ocupase cu cumpărarea de păsări şi animale care nu se găseau în San Buenaventura. Acesta fusese obiectivul său, şi nu căutarea lui Julie.

– Nu vei pleca de la moşie, i-a răspuns Guillermo cu asprime, dar nu a reuşit s-o sperie. Şi este ultimul meu cuvânt.

– Nu-mi pasă câtă vreme va trece, mă voi întoarce la Portsmouth mai devreme decât îţi închipui, fiindcă nu poţi să mă reţii împotriva voinţei mele, i-a spus ea.

Guillermo avusese grijă să-i ia bijuteriile şi banii tocmai ca să nu se poată întoarce în Europa.

– Mă îndoiesc că vei face asta. Eşti minoră şi încă am drept asupra ta, oricât ţi-ar displăcea asta.

– Soţul meu are acest drept, i-a răspuns supărată.

– Nu aici, în San Buenaventura.

– N-am să te iert niciodată că m-ai răpit din propria mea casă.

Guillermo a mijit ochii şi s-a uitat la ea.

– Chiar ai crezut că îmi voi lăsa singura fiică în locul acela? Şi află că nu era casa ta, ci a marchizului de Whitam.

– Arthur va veni după mine, şi am să plec cu el. Nu vei putea să împiedici asta.

Guillermo făcuse un lucru inadmisibil aducând-o cu forţa, dar s-a liniştit la gândul că purtarea lui nu fusese atât de condamnabilă ca a englezului, care o sedusese, o păcălise şi o dusese foarte departe. Era oripilat de trădarea suferită din vina lui. Niciun Monterrey nu ar îndura batjocura unui vânător de zestre, deoarece Guillermo n-avea nicio îndoială că tocmai asta era lordul Beresford: un libertin fără leac.

– Va fi binevenit la San Buenaventura, i-a răspuns degajat, dar aici va fi sub supravegherea mea şi eu îţi voi controla viaţa până când voi hotărî că merită să facă parte din ilustra noastră familie.

Ochii Clarei Luna s-au umplut de lacrimi, dar a încercat să le ascundă de tatăl ei.

– Nu-ţi pasă că eşti cauza nefericirii mele?

El a strâns din fălci până când i-au scrâşnit dinţii. Ea nici nu-şi închipuia adevărata pricină pentru care o luase din Europa. Guillermo a fost tentat să-i spună, dar Clara Luna nu ar fi înţeles. Era mai bine să aştepte ca lucrurile să-şi urmeze cursul.

– Ţie ţi-a păsat de părerea mea despre nunta tu cu un necunoscut? Toată viaţa am avut grijă de tine, te-am apărat de escroci şi tu te oferi primului venit.

– Liberty m-a silit să mă mărit cu lordul , şi Arthur nu este un escroc, l-a apărat cu înflăcărare.

– Acum tatăl tău este cel care va hotărî asupra sorţii tale şi a bărbatului care te va lua de lângă mine.

– Nu este drept, tată! a exclamat îndurerată. Îl iubesc pe Arthur şi doresc să trăiesc cu el.

Auzind-o, Guillermo şi-a strâns pumnii pe lângă trup.

– Mă rog la Dumnezeu să nu naşti o fată, fiindcă atunci vei înghiţi aceeaşi cupă amară a nerecunoştinţei pe care mă faci pe mine s-o beau acum.

Clara Luna a lăsat ochii în jos ca să nu se vadă că îl minţise în privinţa sarcinii. Tatăl ei merita asta, pentru că era nedrept cu ea.

– Arthur nu trebuie privit cu dispreţ. Este un bărbat cu judecată, un domn cum nu am cunoscut altul, l-a apărat ea în continuare.

Guillermo a pufnit neîncrezător.

– Zevzecul ăla mi-a aruncat o mulţime de săgeţi. Mi-a dat de înţeles foarte limpede că nu are de gând să ia în calcul nicio posibilitate de a ajunge la o înţelegere care ne-ar satisface pe amândoi. Chiar ai crezut că voi îngădui ca singura mea fiică să trăiască într-un loc ca Anglia?

– Îţi este atât de greu să înţelegi că sunt îndrăgostită? Guillermo a preferat să nu-i răspundă; a rămas tăcut, cu gândul la timpul care se scursese de când plecase din Spania,

în urmă cu mai bine de treizeci şi cinci de ani. El se îmbarcase înainte să izbucnească prima rebeliune. Din 1798 se puseseră la cale insurecţii împotriva dominaţiei spaniole în Noua Spanie[7], şi acele rebeliuni făcuseră ca viceregatele să fie abolite în vremea validării Constituţiei de la Cádiz din 1812 şi 1820. Teritoriul fusese împărţit în douăzeci de provincii cu desăvârşire autonome şi depinzând direct de Madrid. La 31 mai 1820, Juan Ruiz de Apocada, conte de Venadito restabilise pentru ultima oară Constituţia spaniolă în viceregatul Noii Spanii. Dar Statele Unite cumpăraseră teritoriul Floridei de la Spania în anul 1821. Cedarea sa fusese perfectată de guvernatorul José Coppinger, în virtutea Tratatului Adams-Onís, însărcinatul cu ducerea la bun sfârşit a transferului de suveranitate fiind Andrew Jackson[8]. Guillermo a închis ochii o clipă, amintindu-şi evenimentele. Între 1535, data instituirii viceregatului, şi 1821, când s-a declarat independenţa, fuseseră mai mult de 62 de viceregi, inclusiv el însuşi, care dăduseră totul pentru Coroana Spaniei. Când regele ceruse întoarcerea la Madrid a celor mai mulţi dintre ei, el alesese să rămână în locul unde se născuseră copiii lui, ca să-şi ducă mai departe munca diplomatică pentru a soluţiona problemele pe care încă le aveau cele două ţări. Acum regreta hotărârea sa. Lăsase în urmă trecutul ca să construiască un prezent. Îi plăcea San Buenaventura, iubea ferma pe care o ridicase cu iubire şi răbdare până când o transformase în căminul actual. Şi pentru că se hotărâse să rămână în ceea ce pentru el va fi mereu Noua Spanie, nu putea să le îngăduie copiilor lui să o ia pe un drum diferit de al lui. Era duce, marchiz şi de două ori conte, pe lângă alte titluri şi, cu toate că era doar

[7] Nume sub care era cunoscut actualul Mexic în timpul dominaţiei coloniale spaniole. (n.t.)

[8] Andrew Jackson (1767-1845), cel de-al şaptelea preşedinte al Statelor Unite ale Americii (1829-1837). (n.t.)

guvernator în San Buenaventura, ştia prea bine de ce se afla acolo şi de ce voia să rămână. Niciunul dintre copiii lui nu ar fi putut bănui că îi crescuse ca americani, ca să nu sufere, spanioli fiind, controlul Inchiziţiei, care fusese restaurată în Spania de către regele Fernando după victoria în războiul împotriva lui Napoleon. Prin renunţarea lui, le oferise o nouă viaţă ca oameni liberi şi voia ca lucrurile să rămână neschimbate. Englezii erau atât de înrădăcinaţi în obiceiurile lor, încât ajunseseră copia spaniolilor pe care nu pridideau să-i acuze. Nu, fiica lui nu va face parte din societatea aceea făţarnică, lipsită de vlagă şi plină de prejudecăţi faţă de vremurile noi şi oamenii noi care îşi clădeau o viaţă dincolo de titluri şi de bogăţie. Tată?

Întrebarea fiicei lui l-a trezit la realitate.

– Dacă soarta ta este diferită faţă de cea pe care am plănuit-o eu pentru tine, nu are însemnătate ce fac sau nu mai fac ca să se împlinească. Dar până atunci, până la împlinirea ei, vei ţine seamă de poruncile mele.

– Am să plec câteva zile la ferma lui Liberty, i-a spus ea pe un ton sec.

Guillermo nu a contrazis-o, s-a întors şi a plecat, lăsând-o cu gura căscată şi mintea înceţoşată.

Mikiw l-a căutat în birou şi acolo l-a găsit, îngândurat, îngrijorat şi revizuind nişte documente oficiale fără să le vadă cu adevărat.

– Un mesager a adus scrisoarea asta.

A intrat cu băgare de seamă şi i-a dat plicul galben. Guillermo l-a luat în tăcere şi i-a făcut semn cu cealaltă mână să ia loc. El s-a conformat. Scrisoarea avea sigiliul Coroanei Spaniei.

– Stai jos, Benjamín. Mikiw a plescăit din limbă, căci Guillermo era singurul care îl numea în felul acela deosebit.

Preşedintele Andrew Jackson a încercat acum câteva luni să cumpere Texasul ridicând preţul la cinci milioane de dolari, a spus pe neaşteptate Guillermo. Mikiw a rămas tăcut câteva clipe. Guillermo îi împărtăşea veştile despre politica dintre Spania şi America. Încercarea de a recuceri vechea noastră colonie s-a soldat cu un eşec. Guillermo a oftat. Trupele republicane, sub comanda lui Santa Anna[9], au învins expediţia spaniolă la Tampico. Acesta era un lucru de care mă temeam.

Mikiw rămânea tăcut. Spania pierdea în mod îngrijorător toate teritoriile sale din America.

– Generalul de brigadă Isidro Barradas nu a putut să-l învingă pe Santa Anna? a întrebat Mikiw.

– Coroana Spaniei a deschis prea multe fronturi, a răspuns Guillermo, care desfăcuse plicul şi îi citise conţinutul.

– Ce se va întâmpla atunci cu spaniolii din San Buenaventura? a întrebat curios băiatul. Acum nu se mai află sub protecţia Coroanei.

Preţ de un moment, Guillermo nu a spus nimic. S-a gândit îndelung la întrebare, pentru că nu avea un răspuns.

– Îmi închipui că mulţi se vor întoarce în Spania. Au acolo proprietăţi şi familii care îi aşteaptă să li se alăture.

– Atunci vor pierde totul, ca generalul Alejandro Guerrero, care a plecat la Habana cu familia.

– Îl vor urma mulţi alţii, a spus Guillermo lăsând impresia că gândeşte cu glas tare.

– Dacă lucrurile se complică, va trebui să plecaţi şi dumneavoastră.

Guillermo şi-a aţintit ochii în cei ai băiatului, surprins de vorbele lui.

[9] Antonio de Padua María Severino López de Santa Anna y Pérez de Lebrón (1794-1876), lider politic mexican, general şi preşedinte al Mexicului. (n.t.)

– Nu am de gând să mă întorc în Luna şi nici la curtea din Madrid, i-a mărturisit el. Viaţa noastră se derulează în San Buenaventura şi aici vom rămâne.

Mikiw a mijit ochii gândindu-se la vorbele lui Guillermo.

– Sunteţi şeful unei mari familii, a subliniat metisul pe neaşteptate. Iar William o să preia ştafeta după moartea dumneavoastră. Este o mare răspundere pe care nu puteţi s-o ocoliţi.

Cu ani în urmă Guillermo îi vorbise lui Benjamin despre însemnătatea titlurilor în Spania şi în restul Europei. Băiatul credea că aceasta echivala cu funcţia de şef al unui mare trib.

– Niciunuia dintre copiii mei nu trebuie să-i pese de titluri. V-am educat în acest spirit. Renunţarea mea a însemnat libertate pentru toţi.

Mikiw a închis ochii auzind vorbele lui Guillermo. Mama lui, Karankawa, nu acceptase ca Guillermo să-l recunoască drept fiu al lui. Şi el se supunea hotărârii ei, chiar dacă îl durea faptul că fraţii lui nu ştiau cine era cu adevărat. Nu putea să le spună fraţi, deşi îşi dorea acest lucru mai mult decât orice.

– Un bărbat nu poate să renunţe la răspunderile lui, i-a spus pe un ton scăzut, vădind o maturitate neobişnuită la un tânăr de nouăsprezece ani.

Şi era adevărat, s-a gândit Guillermo, doar că el nu renunţase, ci amânase asumarea lor. Părinţii lui muriseră în Războiul de Independenţă şi singura sa soră îşi dedicase viaţa lui Dumnezeu în Mănăstirea Trinitarelor Desculţe din San Ildefonso. Nu o mai văzuse de mai bine de treizeci de ani. Nici călătoria-fulger pe care o făcuse în Spania ca să-şi aducă fiica înapoi nu fusese un motiv suficient s-o viziteze. Când i-au învins pe francezi în război, primise însărcinarea pe care i-o dăduse regele Fernando drept recompensă: să fie viceregе al Floridei.

– Dacă William doreşte să fie duce de Iruela în Spania, nu mă voi împotrivi dar în San Buenaventura a învăţat că nu titlurile moştenite au însemnătate, ci oamenii. Faptele şi ideile lor. Aţi crescut liberi de presiuni politice, tensiuni războinice şi constrângeri religioase. Era singurul meu tel când am rămas în San Buenaventura, de când Spania a vândut Florida guvernului nord-american în schimbul menţinerii graniţelor sale în Vest.

– Şi ce se va întâmpla cu posesiunile dumneavoastră din Luna dacă nu vă întoarceţi?

– Le gestionează sora mea Marta care deţine uzufructul lor. Mănăstirea se ocupă să arendeze pământurile şi să-mi păstreze intactă averea până la întoarcerea mea. Ceea ce capătă, în schimb, este în beneficiul ordinului religios. Amândouă părţile au de câştigat. Mikiw nu înţelegea semnificaţia vorbelor lui Guillermo, fiindcă pentru el pământul, căminul însemnau viaţa. Cum putea să renunţe la tot? Dacă în viitor William doreşte să se stabilească în Spania ca să se ocupe de ducat, vei putea să-l însoţeşti. Vei avea un titlu mai puţin important, ca şi ceilalţi doi fraţi ai tăi, Cesar şi Liberty, i-a spus Guillermo. Vei avea propria avere, la fel ca ei.

– Un metis nu poate să deţină un titlu nobiliar, i-a răspuns Mikiw pe un ton ridicat, dar fără mustrare în glas.

Guillermo s-a uitat cu ochii mijiţi la cel mai mic dintre fiii lui. Îi pricinuia o imensă durere faptul că nu putea să spună în cele patru zări că era carne din carnea lui, dar îi jurase Karankawei, femeia care îl ajutase să iasă din puţul emoţional în care îl aruncase soţia lui respingându-l. După ce o posedase pe Claire pentru ultima oară şi fiind conştient de păcatul comis siluind-o împotriva voinţei ei, se îmbătase atât de rău, fără să ştie cum sfârşise făcând dragoste cu femeia indiană care se ocupa de moşie. Femeia frumoasă

care nu îi ceruse niciodată nimic şi care îl ajutase să-i crească pe ceilalţi copii ai săi cu o dăruire care continua să-l surprindă. Iar rodul acelei nopţi infame era băiatul care stătea în faţa lui. Când Karankawa îi mărturisise că era însărcinată, îl pusese să-i jure că nu va spune niciodată că el era tatăl şi, chiar dacă de nenumărate ori fusese ispitit să-şi calce făgăduiala şi să-şi recunoască paternitatea, îşi respectase mereu cuvântul dat. Între Clara Luna şi Benjamín erau doar câteva zile diferenţă, şi amintirea zămislirii lor îl cufunda într-o durere sfâşietoare. Făgăduise să tacă în faţa lumii, dar această promisiune nu îl privea pe cel mai mic dintre fiii săi, Benjamín, care ştiuse încă din copilărie cine era tatăl. Băiatul respecta hotărârea mamei lui, aşa cum făcea şi Guillermo. Amândoi tăceau din consideraţie pentru Karankawa, numai în intimitate Guillermo îşi îngăduia luxul să-l trateze pe Benjamin ca pe un fiu.

Mikiw s-a bucurat de vorbele lui Guillermo. Foarte puţini indieni navajo aveau libertatea de care se bucurau el şi mama lui, mulţumită generozităţii unui om ca marele şef, ducele de Iruela: tatăl lui.

– Ştiu că vrei să-mi vorbeşti despre Clara Luna, i s-a adresat pe neaşteptate Guillermo cu un ton calm, dar îţi spun dinainte că n-am de gând să mă răzgândesc.

– Shau'din nu este fericită. Spiritul ei liber se va frânge dacă o mai ţineţi închisă multă vreme.

Benjamín era singurul căruia îi îngăduia să-i vorbească atât de liber. Ştia că îşi iubea fraţii vitregi şi de aceea nu se supăra pe el când îi atrăgea atenţia asupra greşelilor pe care le făcea cu ei.

– Încerc s-o împiedic să se îmbarce din nou spre Europa, de aceea o supraveghez.

– Acum este o femeie care se ghidează după simţămintele ei, şi un tată are datoria să le respecte şi să le accepte.

Guillermo a strâns din fălci auzindu-l.

– Vreau ca sora ta să rămână aici, în San Buenaventura. Nu suport gândul să fie atât de departe din pricina unui vânător de zestre şi din alte pricini pe care nu pot să le spun.

Mikiw s-a gândit la vorbele rostite de Guillermo.

– Poate că soţul ei doreşte să rămână aici, cu ea, dacă i se oferă prilejul.

Guillermo a izbucnit într-un râs lipsit de veselie. Şi-a îngustat ochii până la o linie subţire înainte să răspundă pe un ton glacial.

– Nu ştii nimic despre nobilii englezi. Se uită de sus la oricine, nu face parte din cercul lor şi nu are vreun titlu care să-l situeze în clasa aceasta privilegiată în care le place să se înghesuie.

Guillermo nu era chiar imparţial, dar avea o părere foarte clară despre englezi. Cei mai mulţi dintre ei colonizaseră aceleaşi pământuri pe care le ocupaseră spaniolii mai înainte. Şi se făcuseră stăpâni pe ele folosindu-se de minciuni şi manipulări. Iar când acestea nu dăduseră rezultate, recurseseră la războaie care costaseră mii de vieţi de spanioli. Nu, el nu avea o părere bună despre englezi, pentru că vreme de veacuri jefuiseră posesiunile spaniole. Scufundaseră vapoare, la adăpostul steagului piratăresc. Apoi Anglia răsplătise aceste crime cu titluri nobiliare. Această moralitate duplicitară îl scotea din minţi. Iar fiica lui se măritase cu un blestemat de englez!

– Dumnezeul alb are felul său de a schimba părerile celor pe care îi călăuzeşte.

Guillermo şi-a încrucişat braţele pe piept.

– Spui asta pentru că sora ta s-a căsătorit cu un englez!

Mikiw a schiţat un surâs auzind tonul lui critic. Este o căsătorie pe care eu nu o recunosc, a încheiat pe un ton categoric.

– Dar legea albă, da, a argumentat Mikiw.

– Vrei să-l superi pe tatăl tău?

– Sunt îngrijorat pentru Shau'din, a recunoscut umil.

– Surorii tale îi va veni mintea la cap.

– Sunt încredinţat că nu va fi aşa.

– Ai avut tu deja grijă să nu fie.

Era o mustrare în toată regula, dar Mikiw nu a luat-o în seamă.

– Sora mea este un spirit liber.

– N-am să dau înapoi, Benjamín. Clara Luna putea să-l aleagă pe oricare alt băiat din ţinut, fără ca eu să mă împotrivesc.

– Vorbiţi aşa pentru că soţul ei este un bărbat, şi nu un băiat, i-a răspuns rapid. Bărbatul englez este greu de controlat de către marele şef de Iruela. Guillermo s-a abţinut să-i răspundă. Benjamín îl cunoştea prea bine, avea această însuşire specială de a-i scruta pe oameni şi de a-i înţelege, de aceea s-a gândit îndelung la vorbele lui. Era conştient că lui însuşi îi lipsea obiectivitatea necesară ca să se dovedească nepărtinitor, totuşi simţămintele predominau asupra raţiunii şi a neliniştii pe care i-o trezeau evenimentele viitoare din Spania. Sunteţi obişnuit să conduceţi viaţa a sate întregi, a continuat Mikiw dezlănţuit, pe cea a comunităţii din San Buenaventura, chiar şi pe a fraţilor mei. Guillermo voia să răspundă, dar nu l-a lăsat. Mersese prea departe ca să se oprească acum. În afară de cea a lui Liberty, fiindcă este la fel de nestăpânit ca dumneavoastră.

Îţi doreşti o mamă de bătaie, l-a avertizat, şi eşti pe drumul cel bun ca s-o capeţi.

Mikiw a râs.

Niciodată nu m-aţi învins în lupta corp la corp, i-a răspuns sfidător. Şi era adevărat. Guillermo se mândrea foarte mult cu fiii lui, dar pentru cel mic avea o anume

slăbiciune. Karankawa îl învăţase totul în legătură cu moştenirea indigenă, iar el îl instruise în privinţa celei spaniole. Benjamín avea ce era mai bun din cele două culturi, şi rezultatul era excepţional. În vreme ce ceilalţi fii ai lui învăţau să fie bărbaţi, Benjamín se purta ca un bărbat. Îi întrecea în maturitate şi răbdare. Moştenise înţelepciunea bunicului matern şi intuiţia celui patern. Guillermo îl admira pentru felul cum înfrunta greutăţile şi luptele. Îl respecta şi îl iubea foarte mult. Soţul va veni după soţia lui, i-a spus prevăzător băiatul.

Guillermo şi-a zis că vorbele lui Benjamín păreau o ameninţare.

– Asta şi aştept, dar nu o va lua cu una, cu două.

Mikiw a râs şi mai tare.

– Soţia trebuie să locuiască împreună cu soţul.

– Dar nu în Anglia, Benjamín, i-a răspuns cu tristeţe. Nu am părăsit Europa pentru ca o bucată din carnea mea să fie acolo. Băiatul nu a mai spus nimic. L-a privit pătrunzător pe Guillermo, de parcă ar fi căutat pe chipul lui un răspuns pe care nu putea să i-l dea. Ducele a înţeles semnificaţia privirii lui. Într-o zi voi trâmbiţa în cele patru zări că eşti fiul meu şi că sunt mândru de tine.

O exclamaţie i-a făcut pe amândoi să se întoarcă spre ușa deschisă în pragul căreia stătea Clara Luna. Fuseseră atât de prinşi de discuţie, că nu-şi dăduseră seama de prezenţa ei. Ea s-a întors şi a plecat în grabă. Guillermo a scos un oftat care lui Mikiw i s-a părut a fi de supărare, dar care, de fapt, era de reală uşurare. Adevărul ieşea la lumină, în sfârşit, şi în cel mai neaşteptat chip.

Karankawa a găsit-o în odaie, cufundată în gânduri. Clara Luna nu a ridicat capul, deşi îi auzise paşii. Când indianca a ajuns lângă ea, s-a aşezat alături în tăcere. După-amiaza era liniştită, se auzea doar ciripitul câte unei păsări şi vântul care

legăna frunzele şi florile de pe pajişte. În sfârşit, a ridicat capul şi a privit-o pătrunzător. Nu era îmbrăcată ca o indiancă, dar îşi purta părul cărunt împletit în două cozi. Inima i s-a umplut de iubire amestecată cu supărare pentru tăcerea ei.

– Îl iubeam pe Mikiw ca şi cum ar fi fost fratele meu şi se dovedeşte că asta e realitatea!

Karankawa i-a luat mâna şi i-a cuprins-o într-ale ei.

– Ştiu la ce te gândeşti, i-a spus încet.

Fata era convinsă de contrariu.

– El a ştiut mereu. A tăcut câteva clipe. Aveam dreptul să cunoaştem adevărul! s-a răstit ea.

– Guillermo este un bărbat foarte de seamă, a răspuns Karankawa. Nu era bine pentru poziţia lui să aibă un fiu bastard, şi încă metis. Clara Luna a mijit ochii, fiindcă lămurirea i se părea fără sens. Ea auzise vorbele tatălui ei, îl iubea! În niciun caz nu-i era ruşine cu el. Mikiw s-a născut la câteva zile după tine şi, dacă s-ar şti adevărul, bunul nume al tatălui tău, pentru care a muncit din greu ca să şi-l dobândească, ar fi periclitat pentru totdeauna.

– Îl iubeşti pe tata? a întrebat-o deodată.

Karankawa a plecat capul ruşinată, dar o clipă mai târziu a încuviinţat din cap.

– Guillermo a luptat mult pentru poporul meu. Ne-a scos din rezervaţia în care ne închiseseră englezii. Şi-a folosit autoritatea pentru a aduce foarte mulţi indieni navajo în San Buenaventura. Aici, sub stăpânirea Coroanei Spaniei, am putut s-o luăm de la capăt. Clara Luna asculta cu atenţie. Pe atunci eu eram o fată mai tânără decât tine şi am fost impresionată de marele şef alb care făcuse atâtea pentru poporul meu. Simţeam o mare admiraţie pentru el şi de aceea nu înţelegeam purtarea mamei tale.

– Tata o iubea, a spus cu tristeţe, şi totuşi s-a culcat cu tine... Cum a fost cu putinţă?

– Un bărbat poate să se culce cu o femeie fără să fie îndrăgostit de ea. Clara Luna a întors privirea stânjenită. Claire dorea să plece, toată lumea de la moşie ştia, şi în noaptea în care ai fost zămislită discuţia pe care au avut-o ei doi a făcut să roşească până şi pietrele. Cu toţii au auzit limpede insultele, reproşurile. Clara Luna aflase multe lucruri despre mama ei, în sat, la biserică, din gura bătrânelor care o blamau pe ea de parcă ar fi fost vinovată. Aceea a fost ultima oară când tatăl tău a vorbit cu mama ta, a continuat indianca. Mai multe zile Guillermo s-a simţit vinovat şi a încercat să ascundă acest lucru bând cantităţi uriaşe de alcool. Într-o noapte, îngrijorată pentru că fraţii tăi erau singuri şi speriaţi, l-am căutat ca să-l trezesc la realitate. Era atât de prăbuşit că mi s-a făcut milă de el.

Obrajii Clarei Luna s-au colorat într-un roşu-aprins. Nu-i făcea plăcere să afle slăbiciunile părinţilor ei.

– Nu este drept faţă de Mikiw să fie nevoit să-şi ascundă identitatea.

– Fiul meu ştie prea bine cine este şi unde îi este locul.

– William, César şi Liberty trebuie să afle că este fratele nostru.

– Asta ar complica mult lucrurile, i-a răspuns indianca.

– Nu este drept, Karankawa, s-a împotrivit ea, mai cu seamă că tatei nu i-a păsat niciodată de părerea lumii şi de aceea bănuiesc că tu eşti cea care nu vrea să dezvăluie adevărul.

Indianca nu era de acord cu ea.

– Prin tăcerea mea vă apăr pe toţi. Un mare şef ca tatăl tău nu se poate mândri că are un fiu indian. William va fi duce, şi un frate ca Mikiw l-ar stânjeni.

Clara Luna începea să se supere de-a binelea.

– Până acum câteva săptămâni nici chiar eu nu cunoşteam neamul vechi al tatălui meu şi poziţia sa în nobilimea

europeană, a spus cu asprime. Asta este o dovadă limpede că tatei prea puţin îi pasă de titluri şi de însemnătatea lor în viaţa noastră. Şi-apoi ducatul de Iruela se află foarte departe de San Buenaventura.

– Guillermo se va întoarce în Spania, iar Mikiw va rămâne aici. Ochii Clarei Luna s-au făcut cât cepele de surpriză. Aşa ceva i se părea mai mult decât inadmisibil. Nu mă întreba de unde ştiu, pur şi simplu ascultă vorbele mele.

– Dacă tata trebuie să se întoarcă în Spania, a spus cu înflăcărare, fii încredinţată că fraţii mei îl vor însoţi, inclusiv Mikiw.

Karankawa nu a mai vrut să se certe cu fata încăpăţânată pe care o crescuse şi pe care o iubea ca şi cum ar fi fost fiica ei pe care o pierduse.

– Până când se va întâmpla asta, nu-i tulbura pe fraţii tăi dezvăluindu-le adevărul.

– Nu pot să îţi făgăduiesc aşa ceva, pentru că este împotriva principiilor mele.

– Atunci nu are rost să mai vorbim. Karankawa s-a ridicat de pe pat şi i-a întins mâna ca să i se alăture. Clara Luna a luat-o şi amândouă au coborât la catul de jos, fiecare gândindu-se la pricinile celeilalte, una ca să tacă, alta ca să ascundă adevărul. Guillermo mi-a spus că ai să pleci câteva zile la ferma lui Liberty.

Dar Clara Luna se răzgândise.

– Nu este cel mai bun moment să fac asta, a răspuns precaută.

Amândouă au ajuns în biroul unde aşteptau tatăl ei şi Mikiw ca să-i dea lămurirea dorită. Intervenţia indiencei fusese doar preludiul unei discuţii lungi.

Clara Luna s-a uitat la tatăl ei cu o oarecare ranchiună, dar a fost trecătoare. Ultimele lui fapte le socotea blamabile, însă nu i-a spus asta.

– Stai jos, micuţo. Ea s-a conformat. A luat loc chiar lângă fratele ei, care o privea cu o strălucire ciudată în ochi. Mă bucur că în sfârşit adevărul a ieşit la lumină. Karankawa a gemut când l-a auzit pe Guillermo. N-am fost niciodată omul care să-şi ascundă greşelile, deşi Bejamín nu este una dintre ele.

Clara Luna nu ştia ce va mai urma.

– I-am spus o parte din poveste, a intervenit Karankawa.

Guillermo s-a uitat la femeia oacheşă care a lăsat ochii în jos tulburată.

– Totul?

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

– Cel puţin ceea ce este cu adevărat important, a răspuns ea.

– César, William şi Liberty trebuie să ştie adevărul, a spus Clara Luna cu convingere.

– Îl vor afla la vremea potrivită, a răspuns Guillermo. Mikiw rămânea suspect de tăcut, o atitudine pe care Clara Luna n-o înţelegea. De ce nu se împotrivea? De ce îngăduia această situaţie atât de denigratoare pentru el? Mikiw va veni cu tine la ferma lui Liberty, a spus tatăl ei cu glas hotărât. Când vei dori să te întorci, se va întoarce şi el.

Clara Luna şi-a privit mâinile, care îi tremurau uşor.

– Voi fi prizoniera fratelui meu?

– Nu vreau să pleci singură.

– Asta e foarte clar, tată, abia pot să fac un pas fără să mă urmărească pungaşii ăia doi pe care i-ai angajat.

– Revenim la discuţia de acum câteva ceasuri? N-am fost îndeajuns de limpede în privinţa asta?

Nu, ea nu voia să se mai certe, dar acum nu avea chef să plece la ferma lui Liberty. Dorea să rămână la moşie şi să le spună adevărul lui Wiliam şi lui César. S-a uitat la fratele ei indian şi i-a zâmbit cu nevinovăţie.

– Vom pleca peste câteva zile, i-a spus pe neașteptate.

Mikiw a făcut un semn de încuviințare și i-a întors zâmbetul.

– Aș vrea să vin cu voi.

Intervenția Karankawei i-a luat prin surprindere, totuși miciunul nu s-a împotrivit dorinței ei de a-i însoți.

Un servitor a bătut ușor în ușă.

– Un mesaj, domnule.

Guillermo a luat hârtia, a despăturit-o și a citit-o. Mikiw, Karankawa și Clara Luna au așteptat zadarnic un răspuns. Guillermo a mijit ochii fără să-și ia privirea de pe răvaș. Chipul îi devenise o mască impenetrabilă.

– Veşti proaste? a întrebat Mikiw.

Dar Guillermo a făcut doar un semn de tăgadă din cap și a rămas tăcut.

Capitolul 26

Arthur s-a uitat la norul de praf pe care îl ridica diligența în vreme ce se îndrepta spre destinația finală. Vehiculul nu semăna deloc cu comodele trăsuri de închiriat din Anglia. Transporta o mulțime de călători zdruncinați de colo-colo la fiecare hârtop. La un moment dat se temuse că tatăl lui, John, va fi aruncat afară. Călătoria se dovedise lungă și plină de privațiuni.

John Beresford și-a băgat degetul pe sub gulerul cămășii ca să slăbească strânsoarea. Materialul umed îi provoca o neîncetată stare de disconfort.

– Uitasem ce căldură sufocantă este în afara Angliei, a spus el, dându-și seama că era prea gros îmbrăcat. Arthur învățase lecția din Salamanca și își luase haine mult mai subțiri decât tatăl lui. Din fericire am ajuns. Cele două șiruri de plopi alcătuiau un drum umbros care ducea până la moșie. Proprietatea se înălța mândră spre cer și domina vasta întindere de pământ. În spatele casei uriașe se putea vedea o pădure de conifere. Arthur știa că o moșie este o proprietate de multe hectare care cuprindea o casă mare și luxoasă pentru stăpâni și altele mai mici pentru muncitori. Ceva foarte asemănător cu conacele din Anglia. Clara Luna îi spusese că moșia tatălui ei are și grajduri, grădini mari de tot soiul și chiar un lac de apă dulce. Ești neliniștit?

Întrebarea lui John l-a făcut pe Arthur să întoarcă privirea despre casa uriașă la chipul tatălui său.

– Sunt extrem de supărat, a răspuns hotărât.

– Ai grijă cum vorbeşti, l-a sfătuit John. Nu uita că este tatăl soţiei tale şi că o iubeşte.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a răspuns hotărât, ştiu cum să abordez chestiunea fără să-i nesocotesc autoritatea părintească.

Zgomotul unei căruţe i-a făcut pe amândoi să se uite pe drumul îngust. Ducele de Iruela trimitea după ei pe unul dintre servitorii de la moşie, semn că mesajul ajunsese la vreme. John şi Arthur nu ştiau că aceste vehicule, cunoscute în zona aceea ca *schooner*, fuseseră folosite de obicei în migrările către Vest. Vehiculul era uşor ca să nu le obosească pe animalele care îl trăgeau. O caravană de căruţe putea să străbată cam cincisprezece mile pe zi pe terenuri de tot felul. Chiar şi-aşa aspectul acesteia i-a făcut să se încrunte, pentru că niciodată nu văzuseră ceva asemănător.

– Totul pare foarte primitiv.

Vorbele lui John l-au făcut pe Arthur să ridice şi mai mult din sprâncene.

– Ne aflăm în altă lume, tată. Ar fi bine să nu uităm asta.

Amândoi erau conştienţi de adevărul acestor vorbe. Sosirea la moşie a fost mai grabnică decât îşi închipuiseră. Guillermo le-a ieşit în întâmpinare cu chipul serios şi privirea sobră.

– Lord Beresford... l-a salutat spaniolul pe patriarhul englez, care i-a întors binevoitor gestul.

– Este o plăcere, domnule Monterrey! a rostit John cu glas scăzut.

– Lord Beresford! l-a salutat Guillermo şi pe Arthur.

– Excelenţa Voastră! a răspuns acesta cu un aer precaut.

– Bine aţi venit la Monterrey! Nici John, nici Arthur nu ştiau că moşia se numea aşa. Îngăduiţi-mi să vă ofer o băutură răcoritoare. Este o zi destul de călduroasă.

Guillermo a băgat de seamă că tânărul Beresford îl privea cu luare aminte. Nimic nu scăpa privirii lui de vultur. Beresforzii au acceptat invitaţia şi l-au urmat pe stăpânul moşiei în interiorul casei. Bagajul lor uşor a fost dus în încăperile pe care urmau să le ocupe tatăl şi fiul pe vremea şederii lor acolo. După ce s-au aşezat comod în biroul amplu de la moşia Monterrey, John şi-a dres glasul neliniştit. Călătoria a decurs bine? a întrebat Guillermo bând din paharul de coniac.

Arthur şi John le ţineau în mână pe ale lor neavând de gând să bea din ele.

– Unde este soţia mea?

Arthur a aruncat întrebarea ca pe un glonţ.

Guillermo a mijit ochii cu băgare de seamă. Îl uimea stăpânirea de sine a englezului când îi susţinea privirea. Stătea drept pe scaun, ca un desăvârşit domn englez, dar el simţea că îşi stăpâneşte cu chiu cu vai dorinţa să-l pocnească. A apreciat calmul de care dădea dovadă.

– Clara Luna nu este la moşie.

Buzele lui Arthur s-au redus la o linie îngustă, de supărare că nu ştia unde se afla soţia lui. Era nerăbdător s-o vadă. Suportase o călătorie lungă şi neplăcută şi, la capătul ei, i se dădea vestea absenţei ei.

– Aţi făcut un lucru foarte condamnabil, domnule Monterrey. Vorbele lui John n-au izbutit să-l descumpănească pe duce. Legile englezeşti o numesc răpire.

Guillermo şi-a păstrat stăpânirea de sine. A pus un picior peste celălalt şi s-a rezemat de spătarul tare al fotoliului.

– Un tată nu poate să-şi răpească propria fiică, a răspuns scurt şi fără să se tulbure.

– Prin căsătorie, Clara Luna a devenit cetăţean englez, i-a răspuns Arthur. De bună seamă că vorbim despre o răpire.

Englezul a accentuat cuvântul – încercând să îl intimideze

pe Guillermo –, dar nu a izbutit. Spaniolul avea pâinea şi cuţitul în mână şi toţi ştiau asta.

– Chiar credeaţi că îmi voi lăsa singura fiică într-un loc îndepărtat ca Anglia?

Cei doi englezi au păstrat o tăcere stânjenitoare, pe care, în cele din urmă, Arthur a rupt-o.

– S-a căsătorit cu un englez, de bună seamă că vă veţi lăsa singura fiică într-un loc atât de îndepărtat ca Anglia.

Cei trei bărbaţi aflaţi în biroul de la moşie nu purtau arme, dar pentru oricine ar fi privit scena ar fi fost limpede că se angajaseră într-un duel mortal.

– Nu vă cunosc deloc, lord Beresford, a început Guillermo, nu v-aţi câştigat privilegiul de a face parte din familia mea.

Insulta nu l-a atins pe Arthur.

– Oricât v-ar displăcea, i-a răspuns el cu acreală, acum aveţi un nou fiu în familia dumneavoastră, domnule Monterrey, şi, bazându-mă pe legea engleză, sunt gata să lupt pentru ce am mai scump: soţia mea.

Guillermo a încordat spatele şi a strâns din fălci până când i-au scrâşnit dinţii.

– Acum nu vă aflaţi în Anglia, lord Beresford.

Arthur a respirat adânc de mai multe ori, încercând să-şi stăpânească furia care îl năpădise. Guillermo se dovedea în mod deliberat obtuz şi încăpăţânat.

– Fiul meu este dispus să petreacă o vreme aici, ca să înlăture o dată pentru totdeauna lipsa dumneavoastră de încredere în onorabilitatea noastră, a intervenit John pe un ton calm, în ciuda împrejurărilor. Este un avocat excelent, cu un parcurs profesional fără cusur. Vă va fi de mare ajutor în afaceri.

– N-am nevoie de avocat, a răspuns Guillermo încordat, am deja unul în familie.

John îşi păstrase seninătatea şi răbdarea. Înţelegea atitudinea lui Guillermo care încerca să-şi protejeze fiica. Făcuse ceva cu totul condamnabil şi lipsit de bun simţ. Nu puteai să desparţi o pereche care hotărâse să se iubească mai presus de orice.

– Atunci o să vă fac pe plac, a continuat Arthur. Voi depune o plângere la consulatul englez şi voi aduce toate documentele necesare pentru ca ea să devină efectivă. Guillermo nu s-a speriat defel. Îmi va părea rău să vă văd după gratii, Excelenţa Voastră.

– Fiica mea vă iubeşte, a spus ducele pe neaşteptate.

Guillermo şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a uitat pătrunzător la Arthur. Sosise momentul să fie sincer cu ginerele lui şi se bucura că îşi atinsese scopul, s-o facă în San Buenaventura.

– Simţământul este reciproc, credeţi-mă, a răspuns Arthur. Şi de aceea nu pot îngădui să mă mai ţineţi departe de ea.

– N-am făcut-o cu gândul să vă rănesc, a mărturisit Guillermo cu glas atât de scăzut, că abia se auzea. Eram conştient că veţi veni după ea.

– Şi-atunci? a întrebat John uimit.

Purtarea ducelui i se părea lipsită de noimă.

– Pot să încuviinţez căsătoria fiicei mele cu condiţia să nu locuiască în Anglia.

Acesta era obstacolul cel mai greu. Adevărata pricină a purtării spaniolului.

– De ce? a exclamat Arthur uluit.

Clara Luna trebuia să locuiască acolo unde locuia şi el.

– Pentru că Spania va intra din nou în război, şi englezii se vor situa şi de astă dată în tabăra opusă spaniolilor. S-a mai întâmplat în cazul luptei împotriva lui Napoleon Bonaparte. De aceea nu pot îngădui ca fiica mea să trăiască într-un climat atât de instabil şi primejdios, politic vorbind.

Arthur şi John au dat drumul brusc aerului din plămâni. Succesiunea la tronul Spaniei presupunea o înfruntare între carlişti şi susţinătorii Mariei Cristina.

– Nu aş îngădui niciodată ca soţiei mele să i se întâmple ceva rău, a rostit Arthur cu convingere. Aş apăra-o cu preţul vieţii mele.

– Aici, în San Buenaventura, este într-adevăr apărată, a repetat Guillermo pe un ton grav. De aceea am scos-o din Anglia. Mă temeam serios pentru siguranţa ei.

Arthur s-a văzut nevoit să renunţe la toate schemele pe care le elaborase, căci această posibilitate nu-i trecuse niciodată prin minte. Datorită fratelui său Andrew cunoştea problemele cu care se confrunta monarhia spaniolă şi cât de greu era pentru susţinătorii lui Carlos, fratele răposatului rege Fernando, să accepte regenţa Mariei Cristina. Spania era împărţită în două, şi războiul de gherilă începuse în Nord, iar Anglia media din nou conflictul. S-a făcut, în sfârşit, lumină în mintea lui, chiar dacă asta nu justifica hotărârea nobilului spaniol de a-i lua soţia. Trebuia să-i fi spus de la începutul începutului! Împreună ar fi cântărit variantele şi ar fi luat cea mai bună hotărâre.

Uşa biroului s-a deschis, şi Clara Luna a intrat în încăpere.

– Tată, Karankawa mi-a spus că avem oaspeţi... Arthur! Exclamaţia ei l-a făcut să se ridice brusc din fotoliu. Clara Luna a alergat spre el şi i-a înlănţuit gâtul cu braţele. A îmbrăţişat-o cu patimă. Crezuse că nu se află la moşie. Ştiam c-ai să vii după mine! a strigat bucuroasă. Se simţea cu adevărat fericită. Ştiam! a exclamat încă o dată.

– Lady Beresford, a salutat-o John cu un zâmbet blând, este o plăcere să te văd din nou!

I-a luat mâna şi i-a sărutat-o ceremonios. Guillermo şi-a înghiţit cu greu saliva la auzul apelativului de femeie

măritată al fiicei sale, căci nu mai era o Monterrey, ci o Beresford după legile britanice pe care el reuşise să le ocolească. Va trebui să înceapă să se obişnuiască.

– Sunt atât de fericită să te am aici, cu mine!

Clara Luna nu-i dădea drumul lui Arthur, ca şi cum s-ar fi temut că era o nălucire.

– Te îndoiai cumva? a întrebat-o drăgăstos.

– Tata a făcut un lucru absolut îngrozitor, a spus Clara Luna deodată, cu multă amărăciune. M-a luat de lângă tine fără pic de milă. Cred că n-am să-l iert niciodată, a mărturisit cu o figură răzbunătoare.

Şi Arthur, văzând privirea îndurerată pe care Guillermo i-a adresat-o fiicei lui, a luat o hotărâre în legătură cu asta. Acum înţelegea de ce se purtase atât de mişeleşte smulgând-o de lângă el: ca s-o apere! Dacă ar fi purtat o discuţie cu el în Anglia despre asta, neînţelegerea nu ar mai fi avut loc. Arthur nu avea nimic împotrivă să-şi părăsească o vreme căminul dacă astfel îşi apăra soţia. Dintr-odată America nu i se mai părea un loc atât de primitiv şi de sălbatic.

– Tatăl tău încerca să te apere.

– De tine?! Nu aperi o soţie de soţul care o iubeşte! a răspuns ea surprinsă.

Şi Arthur a fost încredinţat de nevinovăţia Clarei Luna. Nu se pricepea la politică şi nici nu ştia cât de primejdios putea să fie să te afli în mijlocul unui conflict armat.

– Vino, a invitat-o Arthur, să facem o plimbare prin acest loc minunat în vreme ce tatăl tău îi va spune tatălui meu ce vom face în lunile în care vom rămâne aici, în San Buenaventura.

– Vrei să rămâi aici? Nu ne întoarcem în Anglia? a întrebat copleşită de emoţie.

Ea crezuse că se vor întoarce de îndată în Anglia.

– Tată..., i-a cerut Arthur lui John permisiunea să

părăsească încăperea. Acesta i-a răspuns cu o înclinare a capului. Tată..., a spus iarăşi, adresându-se de data asta lui Guillermo, care şi-a dres glasul cam stânjenit, dar vădit impresionat de felul aparte în care interpreta ginerele lui lucrurile.

– Aveţi îngăduinţa mea să vizitaţi moşia câtă vreme lordul Beresford şi cu mine vom ajunge la o înţelegere asupra acestei creşteri numerice a familiei Monterrey.

Clara Luna pierduse ceva însemnat, dar nu ştia ce anume. Zâmbetul larg al lui Arthur îi dădea de înţeles că acesta izbutise să câştige o bătălie importantă. O bătălie? Parcă ar fi câştigat un război!

Capitolul 27

– Nu trebuia să fi acţionat aşa, domnule Monterrey.

Vorbele lui John sunau mustrător. Guillermo a mijit ochii rezemându-şi spatele de fotoliu.

– Fiului dumneavoastră nu i-ar fi venit mintea la cap.

– Este o greşeală să presupuneţi aşa ceva despre Arthur. Dintre toţi fiii mei, el este cel mai disciplinat, mai echilibrat şi mai obiectiv.

– Nu eşti obiectiv când ai sufletul îndrăgostit.

– Mă bucur că sunteţi de acord că inima lui este îndrăgostită, căci de aceea ne aflăm aici.

– Bănuiam pricina venirii dumneavoastră la San Buenaventura.

– Trebuie să ajungem la o înţelegere.

– Este deja hotărât, a răspuns Guillermo. Lordul Arthur Beresford va rămâne în San Buenaventura până când se va normaliza situaţia din Spania sau până când Anglia va hotărî să nu se implice în conflict.

John a schiţat un zâmbet.

– Mă deranjează să fiu nevoit să recunosc că prejudecăţile dumneavoastră asupra compatrioţilor mei sunt îndreptăţite, căci mă tem că nu vor rămâne în afara conflictului, aşa cum este dorinţa dumneavoastră... Şi a mea.

– Nădăjduiesc că înfruntarea nu va ţine prea multă vreme.

– Ultimul conflict din Spania a durat mai mult de opt ani. Guillermo a dat din cap ca să-l cerceteze mai bine pe englez.

Nu mi-ar plăcea să fiu despărțit de fiul meu atâta vreme.

– Mult mai puțină vreme decât mine, dacă fiica mea se întoarce până la urmă în Anglia, cu soțul ei, a repetat Guillermo, făcând aceeași obiecție ca și John.

– Acum ne înțelegem, a admis lordul Beresford.

– Întotdeauna am fost un om cu vederi largi.

– Și cu puțină îngăduință față de situațiile care nu vă convin, nu-i așa?

– Mă criticați pentru iubirea pe care le-o port copiilor mei?

– Nici gând. Totuși, această pierdere de timp nu ar fi fost necesară dacă ați fi avut o discuție serioasă cu Arthur, în legătură cu temerile care vă stăpâneau.

– Va trebui să-mi scuzați protecționismul excesiv, a urmat Guillermo, nu sunt obișnuit să mi se pună în discuție autoritatea, mai cu seamă dacă țineți seama de faptul că fiica mea s-a căsătorit cu un necunoscut, fără încuviințarea mea.

– Vă scuz, pentru că și eu aș fi făcut la fel într-o situație asemănătoare.

– Veți rămâne multă vreme în San Buenaventura?

– Câteva săptămâni. Vreau să văd cum se adaptează fiul meu la această nouă experiență.

– Îmi va părea rău că rămâneți fără un avocat bun, după spusele dumneavoastră de mai înainte.

– Arthur va putea să se ocupe și de treburile mele din America.

– Atunci, îngăduiți-mi să vă ofer un coniac ca să sărbătorim această înțelegere satisfăcătoare.

– Satisfăcătoare pentru dumneavoastră, duce de Iruela, fiindcă, din nefericire, fiul meu va fi prea departe de mine.

– Aveți cuvântul meu că voi avea grijă de el și voi veghea asupra lui ca și cum ar fi vorba despre propriul meu fiu.

– Așa trag nădejde, Excelența Voastră, așa trag nădejde...

De îndată ce au ieşit în grădină, Arthur a luat-o în braţe şi a sărutat-o lung şi apăsat. Clara Luna s-a agăţat de gâtul lui cu o forţă incredibilă. Aşteptase cu nerăbdare întâlnirea lor şi, în sfârşit, se înfăptuise. Gura lui Arthur o ajuta să-i răspundă. Căuta printre ungherele ei ca şi cum ar fi încercat să găsească o comoară.

– Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine!

Rostise vorbele drăgăstoase cu buzele lipite de tâmpla ei. Clara Luna respira cu greutate după sărut, care nu i se păruse de-ajuns.

– Şi mie de tine!

Arthur a îmbrăţişat-o cu o putere neobişnuită, de parcă s-ar fi temut să nu fie o nălucă pe cale să se risipească.

– Tatăl tău mi-a spus că nu eşti la moşie.

– Tata a crezut că plecasem la ferma lui Liberty, l-a scuzat ea.

– E departe ferma fratelui tău?

– La o jumătate de zi distanţă.

– Îi vom face în curând o vizită, trebuie să încasez o datorie.

– Liberty s-a purtat onorabil, i-a spus îngrijorată.

– Nu trebuia să fi conspirat cu tatăl tău ca să te readucă în America.

– Este adevărat, a recunoscut, ar fi trebuit să conspire ca să te aducă pe tine la mine.

– Închis în cala vaporului? a glumit.

– Închis în patul meu, unde vei fi chiar în această noapte.

– Numai când mă gândesc la asta mă încing ca un rug...

O tuse bruscă i-a făcut să se depărteze puţin unul de celălalt.

– Atunci poţi să te duci să te răcoreşti dacă nu vrei să te arunc cu capul în adăpătoare.

Şi Arthur, şi Clara Luna au întors capetele ca să se uite la William, care îi privea stând în balansoarul din portic. Purta cizme de călărie şi pantaloni strâmţi din piele. Avea pălăria cu boruri largi trasă pe frunte şi un măr în mână. Arthur şi-a zis că nu semăna deloc cu domnul elegant care îşi făcuse apariţia în salonul de la Whitam Hall cu câteva săptămâni în urmă.

– Este o plăcere să te văd din nou, cumnate!

Apelativul fratern l-a făcut pe Wiliam să mijească ochii. Clara Luna s-a dus drept spre el de mână cu Arthur. Acesta s-a aşezat prevăzător pe un scaun din lemn, fără cotiere. Fata s-a aşezat lângă fratele ei şi foarte aproape de soţul ei.

– Astăzi este cea mai fericită zi din viaţa mea! a exclamat Clara Luna cu adevărat bucuroasă.

William i-a lăsat până la urmă tot balansoarul, el rămânând într-un colţ. Clara Luna i-a luat mărul şi a muşcat din el înainte să i-l înapoieze. Fratele ei l-a refuzat politicos.

– Mănâncă-l, este delicios.

Lui Arthur i s-a părut că vorbise cu dublu înţeles.

– Merele au fost întotdeauna slăbiciunea mea, a răspuns Clara Luna.

Strălucirea din ochii ei ar fi trebuit să-l alerteze pe Arthur, dar era atât de îngândurat văzând cum muşcă din fruct, că nu i-a remarcat provocarea. Clara Luna i-a oferit mărul cu un zâmbet strălucitor.

După câteva secunde, au ieşit şi ceilalţi, mai puţin Liberty. Karankawa aducea o tavă cu răcoritoare şi biscuiţi cu ovăz. Arthur nu a muşcat din mărul pe care i-l dăduse soţia lui, în schimb l-a luat Mikiw şi nu i l-a mai dat înapoi. Arthur s-a gândit preţ de o clipă că familia Monterrey avea o fixaţie aparte pentru mere.

– Aţi călătorit bine?

Întrebarea lui Mikiw l-a făcut pe Arthur să-şi îndrepte

ochii de la cumnatul lui spre el.

– Nu mai făcusem niciodată o călătorie atât de lungă, dar a meritat osteneala.

Arthur era vădit stânjenit de privirile cercetătoare ale bărbaţilor Monterrey.

– A venit după mine! a şoptit Clara Luna, plină de mândrie şi fără să-şi ia ochii de la soţul ei.

– Toţi aşteptam asta, a recunoscut César, care a luat câţiva biscuiţi şi i-a băgat în gură. Aşa se cuvenea, a mormăit înainte să înceapă să-i mestece.

Guillermo şi John au ieşit şi ei în portic ca să se alăture restului familiei.

– Arthur, vrei să vii cu mine? l-a întrebat Guillermo. Aş dori să-ţi arăt ceva.

John a luat locul fiului său pe scaun şi a primit paharul cu limonadă pe care i l-a dat Karankawa. Arthur l-a urmat binevoitor pe socrul lui şi, când Clara Luna s-a ridicat ca să se ducă după ei, Wiliam a prins-o de mână. Ea l-a privit întrebătoare.

– Trebuie să vorbească între patru ochi.

– Pot să facă asta de faţă cu mine, a şoptit cu nerăbdătoare.

Wiliam a tăgăduit printr-un gest al capului.

– Tata are multe lucruri de lămurit, iar soţul tău tot atâtea de înţeles.

– N-am să-i deranjez, a adăugat cu convingere.

– Desigur că n-o vei face, pentru că n-ai să te mişti de-aici.

Clara Luna a înţeles şi s-a aşezat privindu-l zâmbitoare pe John. Tatăl ei nu părea nemulţumit de sosirea celor doi englezi. Clara Luna avea impresia că îi aşteptase la fel de nerăbdător ca şi ea, chiar dacă din alte pricini.

– Fiul meu se va obişnui cu clima aceasta. Vorbele lui

John au atras atenţia Clarei Luna. Seamănă mult cu cea din Spania.

– Din sudul Spaniei, l-a corectat Wiliam. În nord, în León, clima este destul de aspră.

– Aici iernile nu sunt prea blânde, i-a întărit spusele Clara Luna. Dar sunt convinsă că Arthur are o mare capacitate de adaptare.

– Sunt încredinţat de asta, a răspuns John. Privirea pe care i-a adresat-o patriarhul englez Clarei Luna a umplut-o de fericire, dar nu-şi dădea seama de ce. Era în străfundul ochilor lui o strălucire caldă care a învăluit-o şi i-a dat o senzaţie plăcută ce a străbătut-o din cap până-n picioare. Arthur se va adapta la orice, pentru că aşa vrea...

În depărtare se putea auzi glasul lui Guillermo, urmat de cel al lui Arthur, şi Clara Luna a aşteptat nerăbdătoare întoarcerea lor. O întoarcere în braţele lui care însemna fericire în prezent şi în viitor. Nu putea să-şi dorească nimic mai mult decât înţelegerea între tatăl şi soţul ei.

Marius Maria

EPILOG

Arthur era la capătul puterilor. Toată ziua dovedise că era la fel de bun sau şi mai bun decât Liberty la rodeoul organizat la fermă. El participase la trântirea tăurașului. Proba consta în trântirea la pământ a unui tăuraş cu o greutate ce depăşea de trei sau de cinci ori greutatea concurentului. De asemenea, participase la laţul dublu, singura probă de la rodeo la care se concura în pereche. Arthur îl alesese pe Mikiw, şi amândoi obţinuseră cel mai bun rezultat dintre toţi. La laţul simplu Arthur se descurcase chiar bine, pentru că prinsese tăurașul cu laţul, descălecase şi fugărise animalul de peste 140 de kilograme. I-a prins trei dintre picioare şi i le-a legat cu o sfoară cu o iuţeală ameţitoare, învingându-l pe César la mustaţă. După ziua aceea încărcată era pe jumătate mort de extenuare, dar fericit, pentru că se întrecuse cu cumnaţii lui şi îi depăşise cu destulă uşurinţă şi îndemânare. Acum stătea pe spate în pat, cu ochii închişi, de teamă că, dacă îi deschide, va avea dureri. A auzit uşa odăii, dar a rămas cu ochii închişi.

– Am adus puţină alifie, a rostit un glas de femeie.

Mirosul dulce al unguentului i-a pătruns în nări.

– Dacă mă mişc, am să mă rup în bucăţi atât de mici că va fi cu neputinţă să le lipeşti la loc.

Un râs melodios l-a făcut pe Arthur să se întoarcă spre ea.

– Sunt foarte mândră de tine! a exclamat Clara Luna cu un zâmbet larg, până la urechi. Ai fost cel mai bun la rodeo.

Pieptul lui Arthur s-a umflat de mândrie.

– Dar n-o să pot să mă ridic o săptămână şi să călăresc o lună, a recunoscut franc.

Clara Luna s-a aşezat peste el şi a început să-i desfacă nasturii cămăşii şi batista de la gât. Mâinile lui Arthur au mângâiat-o pe coapse şi s-au oprit pe şoldurile rotunde.

– Ai fost magnific! l-a lăudat. Liberty va avea nevoie de multă vreme până să-i treacă supărarea pentru dibăcia ta.

Arthur a privit-o cu o strălucire caldă care a făcut-o să se înfioare.

– Tot ce fac pentru tine, i-a mărturisit el.

– Ştiu, a încuviinţat ea.

– Nu contează ce trebuie să fac ca să-ţi dovedesc cât te iubesc şi ce mult însemni pentru mine. Aş merge desculţ pe un râu de lavă dacă mi-ai cere.

Clara Luna s-a aplecat spre el şi l-a sărut pe buze cu tandreţe. Arthur a ţinut-o de coaste ca s-o tragă spre el.

– Azi ai fost cel mai bun...

– Ah! Dar nu pot să mă mişc, s-a plâns îndurerat.

Ea şi-a frecat obrazul de bărbia aspră.

– Nu mi-am închipuit niciodată cât de fericită voi fi lângă tine. Cât de plină şi de frumoasă va fi viaţa noastră împreună. Arthur a îmbrăţişat-o atât de strâns, încât ea aproape că nu a mai putut să respire. Şi am pentru tine o veste minunată. Ochii lui s-au aţintit întrebători asupra ei. Mâna lui Arthur a coborât de pe coaste până pe pântecele neted şi s-a oprit acolo. Ea a oftat... Tata a primit o telegramă din Anglia, i-a spus. Tatăl tău va veni cu următorul vapor care va ajunge la San Francisco.

– Aşteptam alte veşti, a recunoscut el dezamăgit.

Ea i-a adresat un zâmbet drăgăstos.

– Eşti prea nerăbdător, i-a răspuns.

– Sunt singurul dintre fraţii mei care nu a izbutit să-şi lase soţia însărcinată, a recunoscut îndurerat. Am început să-mi fac griji.

Clara Luna i-a acaparat din nou buzele şi l-a sărutat lung şi apăsat.

– Îţi faci griji degeaba, a răspuns ea neîncetând să-l sărute.

Arthur i-a întors sărutul, dar mult mai posesiv. A muşcat-o de buze şi a făcut-o să geamă de plăcere.

– Îmi doresc mai mult decât orice pe lume să fiu tată, a mărturisit cu glas întretăiat. Să-mi dăruieşti un copil.

– Te voi face tată foarte curând, îţi făgăduiesc!

Ea se lupta să-i descheie şliţul, care se împotrivea.

– Când? a întrebat el.

– Curând, a răspuns ea aşezându-se mai bine peste şoldurile soţului ei.

– Când? a stăruit el înainte să-i îngăduie să se lase peste membrul lui umflat. Clara Luna îi aprindea simţurile aproape fără să-şi propună. Cu o singură privire, cu doar un gest îl făcea să se întărească la fel ca o piatră. Dorinţa pe care o simţea pentru soţia lui nu scăzuse câtuşi de puţin în lunile de când erau împreună pe moşia Monterrey. Cu cât o iubea mai tare, cu atât o dorea mai mult. Dorinţa pe care i-o stârnea ea creştea şi creştea până la un punct de neînchipuit. Ea izbutise să se aşeze bine şi s-a lăsat fără probleme pe bărbăţia lui. Arthur a gemut când a simţit interiorul feminin care îi îmbrăţişa membrul şi îl înghiţea cu totul, provocându-i o plăcere de nedescris. Să fie înlăuntrul ei era ca şi cum ar fi fost în cer. Dar nu uitase întrebarea pe care i-o pusese, aşa că a repetat-o: Când?

Clara Luna a oftat de mai multe ori, căci era pe punctul să aibă un orgasm puternic. Uşorul balans peste Arthur o ducea pe culmile plăcerii aproape fără efort.

– Peste... peste, a bâiguit, câteva luni.

Arthur a ţinut-o de mijloc şi a tras-o cu putere în jos în vreme ce el îşi ridica şoldurile făcând contopirea dintre ei şi mai deplină.

– Câte luni? a stăruit.

Ea nu putea să gândească. Nu avea aer, îşi simţea pulsul bătând nebuneşte.

– Şase... şase luni, poate cinci, a răspuns în cele din urmă.

Arthur a răsucit-o până când a aşezat-o pe spate în pat şi cu el în poziţie avantajoasă, căci stătea deasupra ei având situaţia sub control.

– Şi când aveai de gând să-mi spui?

– Am descoperit de curând, a recunoscut ea. N-am avut niciodată ciclu regulat.

Arthur s-a aplecat peste trupul femeii şi aproape şi-a lipit chipul de al ei, până când a putut să-i simtă răsuflarea, în vreme ce se mişca în ea cu blândeţe. Interiorul ei satinat şi îngust îl înnebunea.

– Ei bine, eu ştiu de patru luni.

Ea a deschis ochii mari cât cepele şi a încetat să mai geamă sau să se mai mişte.

– Şi de ce nu mi-ai spus? s-a plâns.

– Întrucât se presupune că felul ăsta de veşti trebuie să le dea viitoarea mamă.

– Dacă eu nu ştiam, cum era să-ţi spun? s-a răstit pe bună dreptate.

Arthur a continuat să se mişte în ea într-un ritm lent.

– M-ai făcut un bărbat foarte fericit.

– Dacă deja ştiai, nu a fost o surpriză, a spus îmbufnată.

– Dar este minunat să aud de pe buzele tale că mă vei face tată.

– Doream să-ţi dau un fiu englez, a recunoscut ea.

– Voi suporta cu stoicism faptul că va fi american.

Glasul bărbatului nu sunase deloc resemnat.

– Şi dacă este fetiţă? a întrebat cu adevărat îngrijorată.

– Cu atât mai bine, a răspuns el, şi acum nu mai vorbi, ca să pot să-mi fac treaba.

Arthur a accelerat ritmul. Ea a îmbrăţişat cu picioarele şoldurile soţului ei, pentru ca penetrarea să fie şi mai adâncă.

– Uita... uitasem, a izbutit să spună aproape fără răsuflare.

Arthur nu o asculta, era prea atent la plăcerea pe care i-o oferea.

Creştea, sporea ca şi mişcările lui energice. Vin şi fraţii tăi...

Orgasmul puternic l-a făcut să scoată un geamăt gutural care s-a auzit în toată moşia. Ea l-a urmat după câteva secunde. Preţ de câteva clipe el nu a putut să facă sau să spună nimic. Stătea sleit de puteri peste ea. Clara Luna l-a îmbrăţişat strâns, încercând să-şi recapete răsuflarea.

– Dacă mai vorbeşti despre familia mea când fac dragoste cu tine, vei avea o mare belea cu mine.

Arthur stătea sprijinit în mâini, ca să nu-şi lase greutatea corpului peste ea.

– Credeam că vrei să ştii.

– După ce voi fi ajuns în tine. Până când nu voi epuiza gama plăcerilor, nu doresc să ştiu nimic decât ceea ce te fac să simţi.

Clara Luna a respirat adânc. A admirat părul blond al soţului ei, care se deschisese mult sub soarele Floridei. Avea chiar şi câţiva pistrui pe vârful nasului.

– Te iubesc, Arthur, i-a mărturisit copleşită de dragoste. El a pus stăpânire pe gura ei şi a devorat-o câteva secunde. Când i-a dat drumul, Clara Luna nu mai avea aer. Vom avea un copil! a spus mândră, ca şi cum nu ar mai fi spus-o înainte.

Arthur a privit cu duioşie chipul ei îmbujorat. A simţit că viscerele i se strâng cuprinzându-i membrul, care s-a umplut din nou de sânge.

– Acum ai să păstrezi tăcerea! i-a poruncit el.

– Făgăduiesc, i-a răspuns ea. Arthur a început iarăşi să se mişte, dar de data asta mult mai încet. Măsurând ritmul şi răsuflarea. Când gâfâielile ei s-au înteţit, el a accelerat ritmul cu care se mişca. Am uitat...

Ea a păstrat o tăcere scurtă, el nu a lăsat-o să mai spună ceva.

– Dumnezeule, îmi aduci aminte de fratele meu Andrew!

Arthur a pus stăpânire pe gura femeii şi nu i-a mai dat drumul.

Sfârşit